

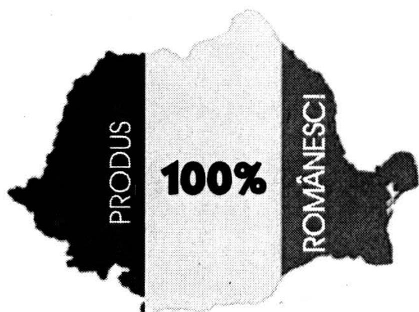

115

OVIDIU VITAN

PE ŞAPSE IULNIE ÎN AUSTRIALIA

PAVCON / SCI-FI

PE ȘAPSE IULNIE ÎN AUSTRIALIA

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HEROIC-FANTASY # FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # FICTION # HORROR

Colecția Science-Fiction

 # 115

Ovidiu Vitan
Pe șapse iulnie în Austrialia

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VITAN, OVIDIU
Pe șapse iulnie în Austrialia / Ovidiu Vitan. - București: Pavcon, 2019

ISBN 978-606-9057-31-5

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Coperta: **George Ionescu**
Foto copertă: **Noitu Love** (*Unsplash*)
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-31-5

OVIDIU VITAN

Pe șapse iulnie în Austrialia

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scorniturі spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Legea pumnului (nr. 7/2023, republicată)

Doamna distinsă, aşezată într-un separeu, sorbi din paharul cu apă şi îl aşeză fără grabă pe masă. Un observator versat i-ar fi ghicit însă o oarecare nervozitate, trădată de tremurul aproape imperceptibil al piciorului drept. Femeia recunoscuse figuri din „lumea bună" (e drept, gândea întotdeauna sintagma aceasta cu ghilimele ironice), salutase câteva cunoştinţe, într-un colţ îl văzuse pe senatorul Roşcanu, dincolo pe un milionar pe care nu îl cunoştea personal, dar era mai toată ziua în presă, iar la două mese mai încolo şeful poliţiei Bucureştiului lua cina cu familia.

— Bună seara, doamnă Silvestru, i se adresă patronul localului, un bărbat foarte tânăr, bărbierit cu pasiune şi îmbrăcat într-un costum cu nimic mai prejos decât al senatorului.

— Bună seara, îi răspunse femeia, cu glas prietenos.

— Suntem onoraţi să vă aflaţi aici pentru a doua oară. Domnul ministru întârzie?

— Trebuie să apară din clipă în clipă. A fost reţinut la serviciu.

— Doriţi să beţi ceva înainte să comandaţi? Doriţi să vă uitaţi pe meniu până vine dânsul?

— Mulţumesc, îi zâmbi femeia, aştept să vină şi soţul meu.

Patronul o privea cu încântare, iar femeia recunoscu un sentiment sincer, nu era zâmbetul comercial.

— Sunt un mare admirator al soţului dvs.

— Mulţumesc, sunteţi prea amabil.

— Chiar e adevărat că acum câţiva ani s-a dus singur să-i aresteze pe cei trei fraţi Drăgoiu, fără să mai aştepte echipajele de poliţie?

— Mă tem că va trebui să-l întrebaţi pe el, zâmbi femeia.

— Ah, nu vreau să-l deranjez! Vă doresc o seară plăcută, doamnă Silvestru.

— Vă mulţumesc.

Pentru a-şi mai omorî timpul, doamna Silvestru se uită la ştiri pe telefon. Sări fără ezitare peste cele cu luptele eroice ale armatei române în Republica Delicată. Nu găsea nimic eroic sau înălţător în relatările despre „băieţii noştri" care, deşi sfârtecaţi de gloanţe sau schije, mai găseau puterea să înfigă drapelul patriei sau să treacă prin baionetă o duzină de duşmani; copiii ăia îşi pierdeau viaţa acolo, pe front, iar ştirile erau doar advertising la moarte. Uite, asta era mai interesant: preşedintele inaugura primul zgârie-nori al Bucureştiului. Şchiopăta puţin, avea un tendon nerefăcut, iar echipa de imagine nu reuşise să-i acopere perfect vânătaia de sub ochiul stâng, dar, chiar şi aşa, era impunător, în notă cu zgârie-noriul. Începu să citească despre clădire, dar nu apucă să treacă de primul paragraf.

— Bună, iubito! auzi şi chipul i se destinse, iar soţul ei se aplecă să o sărute pe obraz. Îmi pare rău de întârziere, a durat mai mult decât estimasem.

— Nu face nimic, Andrei, surâse ea închizând telefonul. Cel puţin, nu dacă mâncăm în următorul sfert de oră!

— Gând la gând cu bucurie, zâmbi bărbatul aşezându-se.

— Ședința pentru spitalul cel nou, așa e?

— M-ai prins! Am semnat cu doi chirurgi grozavi din Elveția, le-a plăcut mult conceptul. În fine, să nu ne mai gândim la asta!

— Cred că ți-e foarte foame.

— Mi-e foame, dar a meritat așteptarea! spuse el privind-o cu dragoste. Acum, hai să comandăm, făcu bărbatul brusc energic, și îți mai fac complimente după aceea!

Soția sa râse încet și începură să răsfoiască meniurile. Se hotărâră repede și tocmai ce comandaseră, când cineva, lângă masa lor, își drese glasul.

— Mulțumim, am comandat deja, nu e... începu ea să spună, însă își dădu seama că nou-venitul nu era un chelner. Brațele absurd de groase și umerii ca de bivol erau mai curând de bouncer de discotecă dintr-un cartier rău famat. Andrei ridică și el ochii și nu reuși să-și mascheze brusca teroare. Înghiți în sec și culoarea îi dispăru din obraji. Roxana era însă îngrijorată: în douăzeci de ani, de când se cunoșteau, îl vedea pentru prima dată speriat.

— Ce ai? Ți-e rău?!

Soțul dădu din cap că nu are nimic, apoi închise meniul.

— Stai, nu se poate, se alarmă ea când începu să înțeleagă ce se întâmpla.

— Ba se poate, spuse încet Andrei. Stai liniștită, e în regulă.

— Cum să fie în regulă?! Suntem la restaurant!

Ministrul se ridică, punându-i delicat degetele peste buze, în semn că nu trebuia să mai spună nimic. Își scoase cravata și sacoul, apoi se îndepărtă doi pași, însoțit de bărbatul solid.

Primul pumn îl năuci.

Parcă fusese pocnit peste ochi cu o cărămidă. Parcă îl lovise locomotiva. Parcă se prăbuşise de pe bloc cu fața înainte. Pumnul masiv îi zdrobise nasul şi fața şi îl aruncase prin aer. Nu mai vedea şi auzea nimic, plutea într-o nebuloasă fără formă alcătuită numai din durere. Nu, durere şi groază; nu ştia ce e cu el, ce i se întâmplă, dacă mai e în picioare sau se prăbuşise pe podeaua restaurantului, iar în clipele astea critice avea impresia că e expus, complet vulnerabil, că poate fi izbit din nou, din clipă în clipă, doar că nu ştia de unde vine lovitura şi dacă vine.

Dar veni.

Un ropot rapid de pumni în față, în ochi, în buze, izbitură după izbitură, o să mor, îmi crapă capul, de data asta mă ucide! Lumea din jur nu mai mânca, doar se uitau, speriați şi înghițind în sec, însă fără să intervină. Ministrului îi erau întrerupte şi spulberate gândurile cu fiecare lovitură de pumn, gândea în salturi, realiză că era întins pe jos, două mâini groase îl ridicară de pe jos, deci căzuse!, şi următoarea lovitură de pumn veni ca un berbece din bronz, direct în stomac.

Îşi simți toate organele interne strivite, burta i se spărsese şi tot ce avea în cavitatea abdominală explodă afară...

Ar fi vrut el! Nu, nu-i plesnise nimic; agresorul ştia foarte precis unde să lovească pentru a nu produce leziuni interne, ci doar durere şi suferință. Nu-i plesnise nimic, în schimb pumnul dat cu sete îi golise pe loc stomacul şi vezica urinară. Căzu în genunchi, simțind podeaua ca două lovituri de baros în genunchi, apoi într-o parte,

înecat în vomă şi cu pantalonii uzi fleaşcă de urină. Un pantof numărul 45 venit ca o rachetă îi produse o explozie de durere în testicule, apoi încă o lovitură şi încă una, sau zece?, plutea iar în nimic, torționarul îl îndreptă cu un şut în rinichi, de abia acum reuşi să urle prima dată, bărbatul cât un urs îl întoarse cu fața în sus şi îşi coborî pumnul în fața lui, măcelărindu-i chipul cu una, două, trei, patru, cinci, şase, şapte ghioage... Îl salvă leşinul ca o viitură neagră.

Se trezi pe patul de spital, amețit. La prima vedere era bine, dar când încercă să se mişte, îl săgetă o durere urâtă în piept.

— Nu te mişca, stai acolo, îi spuse Roxana, care era lângă el, cu o expresie îngrijorată.

— Coastele?

— Îhî.

— Cum sunt la față?

Roxana îi făcu semn că OK, dar zâmbetul ei chinuit şi faptul că nu-i putuse răspunde în cuvinte îl convinseră că nu era bine deloc.

— Trece, şopti el însă. Nu-ți face griji.

— Ah, ce fericită o să fiu când o să renunți la asta!...

— Mă gândesc în fiecare zi să renunț, șopti Andrei.

— Nu! Serios?!

— În ultima vreme e tot mai rău. Nu ți-am zis niciodată, dar...

— Dar ce? icni femeia, trecută brutal de la bucuria de adineauri la groază.

— S-a adunat... De atâţia ani, pumni şi picioare şi... M-a ajuns din urmă. M-a copleşit. Sunt bărbat în toată firea, dar... uff... am ajuns uneori să plâng singur, ca o fată!

— Doamne, Andrei! Cum adică?

— Nu, stai liniştită, e în regu...

— Ba nu e deloc în regulă! explodă Roxana. Uite ce au făcut din tine! Nenorocitul ăla care te bate nu-şi dă seama că te distruge?!

— Nu e nenorocit, Roxana. E o meserie ca oricare alta.

Femeia se aşeză lângă el pe pat, mângâindu-l, cu multă grijă, pe cap.

— Atunci renunţă, îi spuse ea.

— Să ştii că mă gândesc cu toată seriozitatea la asta, articulă cu greu Andrei, iar soţia sa se lumină puţin la faţă. Însă nu pentru mult timp, deoarece Andrei continuă: Dar ce fac cu spitalul? Mai avem puţin şi începe construcţia, ar fi păcat să-l las baltă tocmai acum. Îţi dai seama? Servicii medicale pentru oricine de la doctori de lux? Mai ales că dacă merge treaba, probabil o să înceapă toţi să facă spitale ca al nostru.

— Ştiu, iubitule, ştiu prea bine şi sunt mândră că te lupţi pentru proiectul ăsta. Dar ce folos, dacă n-o să mai fii bun de nimic din cauza bătăilor?

Andrei Silvestru oftă adânc, dar regretă pe loc, fulgerat de un junghi puternic, care se estompă greu. Încercă să nu geamă, ca să nu-şi sperie şi mai rău soţia, însă aceasta îşi dăduse seama.

— Ştiu cât de mult înseamnă spitalul ăsta pentru tine, iubitule. Şi funcția asta. Guvernul vostru a făcut cât n-au reuşit şi n-au vrut alții în jumătate de secol. Sunt soția ta, mă doare şi mă apasă să te văd suferind atâta, lună de lună. Dacă nu vei putea să demisionezi, atunci nu demisiona. Cu atât mai mult eşti un erou. Dar nu lua nicio hotărâre acum, fă-te bine şi te gândeşti dup-aia.

Andrei închise ochii. Era, într-adevăr, o decizie multe prea grea pentru halul jalnic în care se simțea.

Aveau o glumă fină în colectivul lor: când cineva se întorcea la serviciu după săptămâna de recuperare ce urma Programului, toți colegii se înghesuiau să-l bată pe umăr, pătrunși – absolut întâmplător tocmai atunci – de bucuria neasemuită de a-l revedea.

— Bună dimineața, intră Andrei vijelios. Mă bucur să vă revăd, dar care mă bate pe umăr, îl arestez!

Strângeri de mână, salutări, glumițe. Şi un hohot de râs când şeful de cabinet, rotunjorul Scarlat, refuză să dea mâna, care era umflată rău la încheietură.

— Iată unul mai rău ca mine! râse ministrul. Ce ți-a făcut, a călcat pe ea?

— Nu, m-am ferit şi m-a nimerit cu pumnul în încheietură.

— Data viitoare mai bine lasă-l să calce pe ea!

În scurt timp însă râsetele încetară şi echipa intră în şedința de lucru, pentru ministru prima după o săptămână.

Le ceru un raport general, rugându-i să sară peste formulele oficiale, pentru că citise şi el documentele, şi să-i înfăţişeze cele mai importante evoluții. Şedința continuă normal, deşi era ceva ce-l deranja şi nu-i era clar ce. Colegii din echipă păreau puțin nervoşi sau îngrijorați. Sau nu se refăcuse el complet după prevenție şi nu era în cea mai bună formă pentru discuții?

Spre final îşi primi însă şi răspunsul. Scarlat îl informă că se propusese ca monoraiul spre aeroportul de la Adunații-Copăceni să fie realizat cu Dacia Construct 2021 SRL.

— Dacia Construct?! exclamă ministrul. E o glumă, nu?

— Nu, e o ocazie pe care am prins-o din zbor şi de-abia aşteptam să te întorci, ca să discutăm. Îți dai seama că nici noi nu am fost încântați la început...

— Normal! Voicilă ăla e cel mai dubios om de afaceri.

— Adevărat, dar firma lui are cele mai moderne utilaje. Dacă lucrăm cu ei, putem reduce termenul de execuție de la 26 de luni la 20 şi costurile cu aproape 20%. Nu merită să-l dăm în folosință cu o jumătate de an mai devreme? Adunații a devenit anul trecut aeroportul de lângă Bucureşti cu cel mai mare trafic, a depăşit şi Otopeniul, nu mai vorbim de Bragadiru. Se circulă infernal pe autostrada spre Giurgiu, sunt șase benzi pe sens și tot nu ajung; dacă reuşim să facem monoraiul, descongestionăm traficul spre sud.

— În plus, interveni şi inginerul Dinu, am avea mai mult timp să ne ocupăm de noul spital.

— Ne-ar prinde foarte bine, încuviință ministrul, însă Dacia Construct?! Ați uitat că Voicilă are legături cu

Rusia? Că a fost condamnat acum 20 ani pentru corupție?

— De atunci, însă, e curat.

— Chiar credeți asta?

Andrei îşi dădu seama în clipa aia că toți erau deja de acord să colaboreze cu firma omului socotit, în presă, pe vremuri, cel mai corupt afacerist din construcții. Cum era posibil?

— Şase luni, îți dai seama? insistă Aurelian, secretar de stat şi prietenul lui din liceu. Nu ne mai vedem capul cu spitalul, ne-ar ajuta enorm şi ar rezolva şi înghesuiala de pe autostradă.

— Şi Programul? întrebă ministrul, foarte atent la reacția lor.

— Facem față, răspunse atât de repede Aurelian încât Andrei îşi dădu seama că oamenii ăştia discutaseră mult despre problemă cât el se aflase la recuperare. Şi acum era singur împotriva lor.

— Cât înseamnă?

— Se prelungeşte cu două minute.

Ministrul încercă să pară nepăsător, dar vestea îl lovi ca un pumn al călăului. Adică el se gândea să renunțe complet, iar Aurelian propunea, dimpotrivă, prelungirea chinului! Şi el nu se putea opune, pentru că ar fi părut laș. Totuşi, de ce erau atât de hotărâți pentru o colaborare care în urmă cu o săptămână ar fi părut imposibilă? Afacerea cu Voicilă nu era o colaborare, ştia foarte bine că mai curând putea fi descrisă drept complicitate. Statul nu mai făcea afaceri cu businessmeni pătați sau dubioşi de ani şi

ani. Echipa lui de încredere, cu care realizase atâtea, chiar şi când trebuise să se certe ca chiorii, îi ascundea ceva. De unde până unde li se năzărise să lucreze cu Voicilă? Adică nu se întrebau şi ei de ce îşi permitea Voicilă echipamentele alea ultramoderne? În mod clar, aici era ceva ce el nu ştia şi asta îl afecta direct, pentru că îl strângea cu uşa să accepte şi pe mai departe Programul. Ah, dacă ar fi existat o cale de mijloc!

Nu mai spuse nimic, ci schimbă subiectul şi se lansară în discuţii tehnice cu privire la contractele cu medicii din străinătate care urma să lucreze în spital. Ajunse acasă pe seară, nu atât obosit, cât mai mult îngândurat.

— E grea prima zi, este? îl întrebă Roxana privindu-l cu drag.

— E cea mai grea, dar numai până vin celelalte.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Încă nu, dar dacă nu iau măsuri, se va întâmpla.

— Nu! făcu speriată Roxana. Nu lua măsuri, că înseamnă să rămâi în funcţie. Andrei, nu te mai chinui atât! Dă-ţi demisia şi gata! Sunt toţi oameni buni, or să de descurce.

— Am muncit prea mult la proiectul ăsta, Roxana.

— Dar poţi să te mai laşi zvântat în bătaie?!

Trebuia să recunoască: era într-o situaţie fără ieşire. Nu mai îndura Programul, dar nici nu voia să nu se mai ocupe de spital. Cine ştie, poate, dacă el renunţa, făceau şi spitalul cu Dacia Construct! Cum să rezolve problema asta?

— Lasă, iubito, o să vedem. Până una-alta, o să ies puţin.

— La ora asta?! E 11...

— Nu am încotro, trebuie să stau de vorbă cu Aurelian şi nu pot face asta la serviciu.

Maşina zbură prin tunelul de mare viteză Titan – Pajura şi ieşi la suprafață lângă parcul Bazilescu în puțin peste zece minute. Totuşi, nu se grăbi să intre la prietenul său, ci parcă discret vizavi şi mai rămase nițel în maşină, să se gândească. În fond, cum să pună problema? Dacă îl întreba despre ce e vorba de fapt, pe undeva îl jignea, era ca şi cum l-ar fi bănuit că împreună cu restul echipei complotează împotriva lui. Or, cu Aurelian era prieten din liceu, făceau concedii împreună, trecuseră prin multe, nu îl putea bănui de alte interese – fie şi numai datorită Programului.

Andrei oftă şi îşi aprinse o țigară. Îşi aminti de cel mai viral clip al anului 2023, care adunase 1 miliard de vizualizări, pe tot globul, în mai puțin de o săptămână. Era înregistrarea primei şedințe a Programului. Întâmplător sau nu, primul politician care beneficiase de tratament fusese nimeni altul decât Țarălungă, un escroc de mare talie (la propriu şi la figurat), un măscărici care reuşise să ajungă europarlamentar pe seama delațiunilor, a informațiilor primite de la vechi securişti care încă mai erau pe atunci în servicii, a retoricii patriotarde, cu succes garantat la pătura săracă și needucată a populației. „Sunt singurul patriot adevărat al acestei țărişoare", afirmase el odată, „mă sacrific cât e ziua de lungă pentru popor!" Când se dezbătuse în Parlament propunerea de lege, Țarălungă fusese cel mai agresiv oponent al acesteia, acuzând

Partidul Proeuropean că este manipulat de forțe occidentale obscure care vor să distrugă clasa politică a României. „Din cauza lor suntem la un pas să fim excluşi din UE, chipurile pentru corupție şi pervertirea justiției. Dar nu le e de ajuns doar asta, acum vor să ne extermine și fizic, să fie siguri că nu-i mai amenințăm economic!"

Şi venise şi ziua în care fusese nevoit chiar să se sacrifice pentru popor, să-şi dea jos ochelarii, să-şi scoată sacoul şi cravata şi să se prezinte în fata executorului de prevenție, a călăului, cum erau numiți aceştia, în mod exagerat, în popor. „Nu sunt de acord cu programul acesta inventat cu rea-credință de opoziție", spusese Țarălungă, „dacă eşti cinstit şi patriot, se vede, munca ta vorbeşte pentru tine, însă mă voi supune legii şi îl voi aborda ca un bărbat." Lumea râsese până atunci de vorbele lui nebunești, râsese şi când aflase că întâmplător se nimerise să fie primul care beneficiază de noua lege, adoptată după bătălii crâncene în Parlament, ba chiar încă se mai amuza copios văzându-l cum transpira în fața călăului. „Îndur orice pentru România!" strigase atunci Țarălungă. „Sunt patri..."

Zâmbetul se ştersese însă de pe chipul tuturor când europarlamentarul îşi înghițise cuvintele cu tot cu dinții din față, izbit cu o putere fenomenală de pumnul călăului. Țarălungă se întinsese pe jos cât era de mare şi deja dormea dus. Camera zoomase pe pantalonii acestuia, deja uzi, iar pata se lățea cu fiecare clipă. Executorul de prevenție îl ridicase, cu gesturi calme, de profesionist, şi îi pistonase un pumn în ochiul drept, care îl trezise din

leşin. Oamenii rămăseseră înmărmuriți, ştiau ce va urma şi totuşi nu le venea să creadă, erau șocați de atâta sălbăticie, şi mai ales aplicată unui politician celebru. După al treilea pumn, un upercut care îl făcuse să-şi clănțăne dinții şi din cauza căruia rămăsese, după aceea, ani de zile cu un țiuit în cap, Țarălungă începuse să zbiere: „Ajutoooor! Frați români, mă omoară! Ajutooor! Nu mai da, mă, nu mai da, sunt europarlamentar!" Bărbatul de stat se târa pe jos, încercând disperat să scape, însă executorul îl urmărea cu uşurință, aplicându-i ba un şpiț în obraz, ba un pumn, de sus, în rinichi, ba ridicându-l şi dându-i câte o directă în plină față. „Mă doareee! Ajutooor!" urla fiorosul patriot, însă la ultima rafală de şapte-opt pumni în ochi şi în nas leşină, iar pantalonii săi albi se înnobilară, pe lângă pata galbenă, cu una maronie. Majoritatea oamenilor oricum închiseseră televizorul după primul minut, nemaisuportând violența. Neașteptat, reacția lor, inclusiv a celor care inițial salutaseră adoptarea legii, fusese de respingere. Ideea Programului era bună, însă atâta violență depăşea orice limită. „Nu se justifică, orice pretinse avantaje ar aduce", afirmau oamenii.

O săptămână mai îi târziu venise rândul bătrânului Gheorghe Dumitrescu, preşedintele partidului de guvernământ, socotit creierul din spatele represiunii sângeroase de la manifestația împotriva corupției, din 2020, când forțele de ordine lăsaseră în Piața Victoriei zeci de morți şi nenumărați răniți. Acesta avea însă 86 de ani şi nu ar fi suportat să fie snopit în bătaie timp de cinci minute, aşa că prevenția îi fusese adaptată. În fața poporului

(prevenția fusese gândită de la început să fie administrată inopinat, imprevizibil şi în mod public, pentru a nu exista acuzații că este trucată și pentru a fi dublată astfel de umilință, care se constituia într-o garanție suplimentară că beneficiarul nu va mai îndrăzni să coboare ștacheta corectitudinii), bătrânul fragil îşi scosese ochelarii de vedere. „Nu e nevoie, domnule Dumitrescu", îi spusese politicos executorul. „Vă respectăm etatea." Bărbatul masiv, pătrat, plesnind de muşchi, se poziționase în spatele bătrânului, se pregătise, apoi îi trăsese un şut în cur, golăneşte şi cu sete. Patriarhul politicii româneşti fusese săltat de la pământ şi apoi căzuse grămadă, încât toată lumea sărise din scaun, crezând că l-a omorât. „Aiurea, soiul rău nu piere cu una, cu două", mormăia lumea uitându-se la televizor. „E un ticălos şi un criminal, dar nu mă pot uita la aşa ceva", spuneau alții. „În fond, e un bătrân neputincios." „Dă-l dracu', că din vina lui au murit oameni nevinovați! Bine-i fac!" Lumea se ambalase la comentarii, însă în acest timp călăul era la muncă şi avea o normă, trebuia să-i administreze 15 şuturi în dos lui Dumitrescu şi asta şi făcea. La final, bătrânul – care, ce-i drept, rezistase fără să țipe – se prăbuşise din nou pe ciment, horcăind. Medicii îl înconjuraseră imediat şi bătrânul supraviețuise fără sechele fizice.

Următoarea şedință avu cea mai mare audiență din istoria televiziunii româneşti din toate timpurile. Se uitau şi adulții, şi adolescenții, şi cei care închiseseră televizorul la primele bătăi, şi cei pro, şi cei contra. Beneficiara directă a Programului era, conform tragerii la sorți, doamna

Sidonia Damaschin, fost prefect al capitalei, deținătoare în trecut de multe funcții în stat, actualmente senator. Persoană lipsită de orice realizări practice, se remarcase prin îndeplinirea severă a sarcinilor de partid, fiind neîntrecută la chichițe administrative care sifonau şi mai mulți bani în vistieria partidului, lăsând Bucureştiul şi țara şi mai sărace decât erau deja. Coincidență, cel mai probabil, urma să fie snopită în bătaie exact în ziua în care la Bruxelles se discuta excluderea României din UE din cauza derapajelor economice, politice şi democratice ale conducerii țării. Doamna venise împopoțonată în costum popular, socotind pesemne că avea să atragă mai puține lovituri sau măcar mai blânde. „Nu te poți purta cu o doamnă ca şi cu un bărbat solid", afirmase ea odată la un post de televiziune. „Nu e vorba de frică, ci de bun simț." „Uimitor cum ați uitat că înainte de alegeri susțineați cauza feminismului!" îi replicase un senator din opoziție. „Parcă militați pentru condiții şi îndatoriri egale între bărbați şi femei, nu?!"

Activismul ei fusese încununat de succes: executorul, o femeie robustă, după siluetă rudă apropiată cu un tanc T-34, îşi avântase mâna mult în spate şi apoi îi trăsese o palmă care îi întorsese capul până la limita pe care o putea suporta scheletul; se auzise şi un trosnet. „Aoleu, a omorât-o din prima!" Nu era adevărat, doamna Damaschin era în viață, deşi mai mult ca sigur în sinea ei îşi dorea să nu fi fost. Când capul îi revenise în poziția inițială, un pumn îi strivise pielea obrazului pe osul pometelui şi nu apucă să tragă aer în piept să strige, că primi parcă un

stâlp în plex şi căzu horcăind. Executoarea nu o slăbi, dându-i cu pumnii în cap, în față, la ficat, ridicând-o de la sol cu şuturi şi, la final, încununând opera cu o lovitură de arte marțiale care o lăsase pe doamnă întinsă pe jos într-o poziție nefirească, cu poalele în cap și lenjeria intimă la vedere. În țară, lumea anterior miloasă izbucnise în aplauze. „Aşa-i trebuie, 'tu-i mama ei de zdreanță! Na, să mai fure şi acum!"

De atunci, şedințele din cadrul Programului deveniseră noua formă de divertisment a românilor. Miniştrii aruncați peste umăr, cu mişcări de judo, şi căzuți cu şoldul de ciment, primarii cu nasul spart şi sânge până în chiloți, parlamentarii care nu mai puteau dormi noaptea cu lunile din cauza terorii, după ce fața le fusese sfârtecată de zeci de pumni, ajunseseră să fie acea satisfacție pe care guvernările de până acum le-o refuzaseră, scăpând mereu nepedepsite pentru incompetență, abuzuri, furt organizat şi chiar crimă. Iar Programul Național de Prevenție nu se reducea la politicieni. Erau vizați şi funcționarii de la stat, indiferent de nivelul ierarhic şi de domeniu. Directorii din regii, şefii de spitale, boşii de la drumuri, toți se bucurau de atenția executorilor o dată pe lună (de unde şi previzibilele glume). Desigur, aceştia aveau un nivel de prevenție redus. De pildă, directorul căilor ferate, care suferea de o afecțiune cardiacă, era urecheat (e drept, extrem de amplu!) şi tras de firele de păr de pe tâmple, iar şefa transportului în comun din capitală era trasă de păr, pălmuită şi îmbrâncită în zid preț de numai 60 de secunde. În scurt timp, singurii care mai considerau Pro-

gramul imoral sau prea violent pentru a fi urmărit erau cei vizați şi familiile lor.

Dar nu pentru asta exista Programul Național de Prevenție. Satisfacția populației constituia unul dintre efectele previzibile, însă scopul era mult mai serios şi practic. Lumea uitase acest lucru, orbită de politicienii rupți cu bătaia sub ochii lor. De aceea, atunci când, la câțiva ani după introducerea Programului – când deja uitase toată lumea că nu de mult se pusese problema excluderii țării din UE și NATO, din fericire neconcretizată –, ministerul finanțelor anunțase că economia, până atunci în cădere liberă, crescuse cu 6,4% față de anul precedent, oamenii fuseseră stupefiați. De unde până unde?! se întrebaseră ei. Guvernanții ăştia erau de rahat şi înainte, cum de țara avea creştere economică record în Europa, când ei mâncau bătaie pe bandă rulantă?

Şi atunci îşi amintiseră, sau înțeleseseră, adevărata idee a Programului, scopul său real. Atunci îşi dăduseră seama de ce Țarălungă ieşise din politică după prima bătaie, de ce demisiile curgeau lanț în ministere, în regii, în firmele de stat şi că, de fapt, clasa politică se mai primenise. Pentru că scopul întregii idei era responsabilizarea politicienilor şi a funcționarilor din aparatul de stat pentru faptele lor. Înainte nu puteau fi traşi la răspundere şi de aceea, la adăpostul legilor, puteau face, respectiv nu face, orice fără să suporte consecințele, iar în felul acesta populația sărăcise şi mai rău, boomul economic fusese anulat, iar țara era în pericol să fie abandonată de UE. De când fusese introdus Programul, însă, politicienii nu mai aveau

curaj să nu se țină de cuvânt. Sigur, mulți încercaseră, prin felurite stratageme, dar când, la bilanț, se dovedea că nu-și ținuseră cuvântul dat în campania electorală, plătiseră cu sânge, cu dinți, cu smocuri de păr. Un punct neîndeplinit aducea cu sine prelungirea cu un minut a snopirii lunare. Legăturile de orice fel cu mafia, cu cercuri compromise, cu persoane suspecte sporeau durata şi intensitatea bătăii. Când aveau de ales între un contract cu o firmă a unui om de afaceri care pasămite era cumnatul verişoarei politicianului care o organiza şi o companie curată, puteau alege, desigur, prima variantă. Dar călăii le rupeau oasele şi mai rău, iar a doua oară politicienii manifestau o respectare maniacală a legii.

Astfel, funcțiile în stat începuseră să fie ocupate numai de oameni cinstiți – sau măcar care nu mai aveau curaj şi interes să fie necinstiți. Să nu uităm că îndeplinirea promisiunilor aducea, pe de altă parte, scurtarea bătăilor. Era un sistem de pedeapsă şi recompensă care eliminase neisprăviții nefolositori sau nocivi din politică şi administrație şi instaurase domnia eficienței şi a seriozității.

Uneori, e drept, în funcții se strecurau foşti boxeri sau luptători de arte marțiale, care mizau pe faptul că vor putea îndura mai uşor bătaia. Ei însă primeau bătute mult mai generoase decât ale celorlalți şi până la urmă trăgeau concluzia, de obicei la reanimare, că nu merită deranjul.

În câțiva ani, nimeni nu mai voia să intre în afaceri dubioase sau să acționeze împotriva intereselor statului, ale populației. Corupția se subțiase atât de mult, încât devenise o curiozitate, iar România urcase până pe locul 2 în

Europa, după Finlanda. Economia luase avânt, între investitorii străini era o adevărată competiție pentru a aduce bani în țară, transporturile ajunseseră să fie date ca exemplu în Europa şi în lume. Pe spinarea tăbăcită a politicienilor oneşti, în 2029 România depăşise numărul de kilometri de autostradă al Italiei, o țară cu 25% mai întinsă. Transportul în comun în oraşe, precis şi complet electric, făcuse ca oamenii să mai renunțe la maşinile personale şi să bage banii în călătorii, case sau educația copiilor. Unsprezece oraşe din țară aveau acum metrou, iar şoseaua de centură a capitalei, pe două niveluri, fusese asemănată cu o binemeritată coroană pe fruntea Bucureştiului.

Şi să nu mai vorbim de sistemul de sănătate, care începuse să fie copiat şi de alte țări! După ce medicul care distrusese sănătatea din țară cât fusese primar și ministru, furând atât de mult încât spitalele deveniseră capcane ale morții, revenise în politică direct pe post de premier şi la una dintre şedințe, în mod neprevăzut, fusese omorât în bătaie în prezența copiilor şi a soției (singurul caz de deces din cadrul Programului), brusc sistemul de sănătate se îndreptase şi acum veneau aici pentru a se trata pacienți din toată Europa.

Iar genialul concept al Programului avea multe alte efecte. Printre acestea, oamenii învățaseră să voteze pentru politicieni cinstiți şi nu ar mai fi conceput să-şi pună ştampila pe numele corupților. Din acest motiv, escrocii, mafia administrativă, organizațiile infracționale îşi pierduseră susținerea, iar membrii acestora fugeau din țară în state mai permisive, în vreme ce influența lor toxică asupra României scădea vertiginos.

În acelaşi timp, politicienii care conduceau acum țara erau nu numai apreciați şi îndrăgiți, dar aproape venerați. În fond, erau bătuți nevinovați, se constituiau în adevărați martiri ai democrației. Un jurnalist celebru afirmase chiar că, datorită Programului Național de Prevenție, în fine, politica nu mai era curvă. Poate exagerase, însă politicienii nu mai erau priviți cu ură, ca până atunci, deoarece se comportau ca nişte persoane învestite în funcție pentru țară, nu pentru ei înşişi. Iar executorii de prevenție, deşi temuți, se bucurau de respect, era o meserie onorabilă. Cineva trebuia să facă şi munca murdară, grea. Ei erau aleşi foarte atent, instruiți și li se oferea inclusiv pregătire medicală, pentru a putea aplica prevenția fără să provoace leziuni grave sau ireversibile.

În plus, Programul devenise cea mai bună marfă de export a României și brandul ei de țară, fiind catalogat ca revoluționar, disruptiv şi, pentru unii jignitor, cea mai bună idee venită vreodată unor români. El entuziasmase oamenii din lumea întreagă și dăduse apă la moara cuvintelor unei generații întregi de scriitori și jurnaliști...

Andrei oftă, stinse țigara şi îşi făcu curaj să iasă. Trebuia neapărat să afle de ce colegii săi, oameni cinstiți şi care făcuseră atâta pentru țara lor, brusc acceptau să lucreze cu afacerişti dubioşi şi să mănânce şi mai multă bătaie decât până acum. Aici era altceva, un motiv care îi scăpa...

Când să iasă din maşină, observă că uşa casei lui Aurelian se deschide şi îl văzu pe acesta alături de un bărbat pe care nu îl identifică. Cei doi îşi strânseră mâna şi băr-

batul ieşi, destul de grăbit. Andrei se făcu mic în scaun, pentru că necunoscutul se îndrepta chiar spre el. Dar nu îl văzu și se urcă într-o maşină parcată în apropiere. Fusese însă suficient ca Andrei să-l recunoască. Era un maior, îi scăpa numele, decorat pentru fapte de vitejie pe frontul din Republica Delicată.

OK, la varianta asta chiar nu se gândise! În definitiv, însă, era destul de logic. Stârpirea corupției însemna că sistemul amenința să se întindă şi în alte țări, iar cele care trăiau din corupție nu putea permite aşa ceva. Oare să fie mâna prietenului de la Răsărit? Dar cum putea afecta acesta Programul? Mai încercaseră şi alții, mai ales români, să se drogheze pentru a îndura cu uşurință bătaia, însă fuseseră introduse controale toxicologice severe, iar cei care încălcaseră legea erau şi acum prin închisori. În tot cazul, dacă era mâna Rusiei şi nu a unui simplu infractor român, situația era chiar şi mai gravă. Nu mai era corupție, era trădare.

România se luptase ani de zile, de la apariția Programului, cu problemele interne, ceea ce dăduse naştere unui stat mai puternic, deci cu mai multă credibilitate şi chiar greutate pe plan extern. Era acum cu adevărat un factor de stabilitate, iar agresiunea rusească o ocolise. Totuşi, Republica Delicată (aşa cum mai fusese poreclit, din cauza situației explozive, dar şi a inițialelor regiunilor care îl alcătuiau, statul separatist care se rupsese de Ucraina şi Republica Moldova și se umfla în zona Donețk – Lugansk – Crimeea – Transnistria) se afla foarte aproape de România. Militarii români luptau, în cadrul

NATO, în regiune, devenită pe alocuri un nou Vietnam. Iar interesul puterii de la Răsărit era să acapareze cât mai mult teritoriu, România necoruptă fiind pentru ei, dimpotrivă, un factor de nestabilitate. Dacă se hotărâseră să termine cu țara care introdusese Programul?

Întrebările lui Andrei se transformară în furie. Ieşi din maşină şi sună la poartă.

— Andrei? Ce-i cu tine la ora asta?!

— Iartă-mă că te deranjez, îi spuse ministrul, încercând să-şi ascundă furia. Putem vorbi puțin?

— Sigur, poftim. S-a întâmplat ceva?

— Încă nu ştiu... Hai în bibliotecă, nu-i mai deranja pe Emilia şi pe copii.

Aşezați pe fotolii, cu paharele în mână, discuția de complezență nu dură mult şi Andrei intră în miezul problemei.

— Ai venit să mă întrebi de afacerea cu Voicilă, aşa e?

— Nu puteam să vorbesc asta cu tine la guvern, Relule. Dar nu puteam nici să nu te întreb deloc.

Andrei se ridică, se duse la bibliotecă şi căută, plimbându-şi degetele pe cotoarele cărților, până găsi ce voia. Era „Idiotul", de Dostoievski.

— Autorul tău preferat, zâmbi destul de fals Aurelian.

— Păi şi ție îți place.

— Da, enorm. Nu ziceam noi mereu să nu-i socotim duşmani pe ruşi?

— Corect. Dar nici pe mine nu mă socoti așa! se răsti puțin Silvestru arătându-i titlul.

— Andrei, ce legătură are Dostoievski cu Voicilă?

— Nu ştiu. Dar poate ştie dom' maior, cum îl cheamă?

Aurelian dădu să nege, însă îşi dădu seama că nu putea fi o coincidență. Strânse din buze, goli paharul şi se ridică şi el.

— M-ai spionat?!

— Am stat în maşină, vizavi, pentru că nu ştiam cum să pun problema ca să nu te simți prost. L-am văzut pe maior absolut întâmplător. Şi acum mă gândesc că preferam să fii prost, decât trădător.

— Deci tu crezi că am trădat?!

— Cred ce o să-mi spui tu, Relu. Iar tu o să-mi spui exact despre ce e vorba, pentru că sunt din ce în ce mai furios. Nu e de ajuns că ați complotat cât timp am lipsit de la minister, acum prietenul meu cel mai bun lucrează cu ruşii!

— Bine. Stai jos, o să-ți spun despre ce e vorba. Ştii de ce a venit la mine maiorul?

— Spune-mi tu.

— Domnul maior a venit la mine ca să mă ajute, pentru că sunt într-o situație disperată.

— De asta fii sigur!

— Nu. E o problemă pe care nu am avut curaj să ți-o mărturisesc. Dar sunt strâns cu uşa, iar acum te mai propteşti şi tu în ea. Andrei... Am o problemă. Nu mai rezist la bătaie.

Ministrul nu spuse nimic, ci, cu o mişcare a mâinii, îl invită să continue.

— Nu te miri? Nu mă întrebi de ce? Nu? Bine. Gândeşte-te aşa. În țara asta, oamenii care fac bine sunt pe-

depsiți. Oamenii care muncesc iau în fiecare lună o bătaie soră cu...

— Dar știam amândoi de la început că așa o să fie!

— Da. Și credeam că vom face față. Andrei, eu nu mai fac față. Sunt deprimat, am coșmaruri în fiecare noapte, sunt o epavă. Nu sunt împotriva Programului, crede-mă, dar îmi dau seama că a devenit contraproductiv. A fost excepțional la vremea lui, dar acum e depășit și se întoarce împotriva noastră. A ajuns un medicament care, deoarece boala a trecut, deja îți face mai mult rău decât bine. La naiba, suntem pe locul doi în lume la anticorupție și avem 8% creștere economică! Ce mai vrei de-acum, locul întâi neapărat? Creștere de 20%? Autostrăzi în fiecare sat?! Andrei, ascultă-mă. Programul a salvat țara, dar acum nu mai e bun. E îndreptat împotriva corupților și infractorilor din conducerea țării și administrație, *dar aceștia, practic, nu mai există!* Acum, bătaia o încasăm noi, nevinovați. Bătaia era o garanție că nu furăm, acum însă este o pedeapsă nemeritată. Ne face să nu mai putem munci eficient. Ne face să fim mai slabi. Iar o conducere slabă, indiferent de motiv, înseamnă o țară slabă.

— Dar dacă renunțăm la el, renunțăm la puterea noastră.

— Nu! Asta-i frumusețea, că nu renunțăm la Program! Aurelian moșmondi într-un sertar din birou și puse pe masă un recipient alb din plastic, din care scoase o seringă.

— Doar îl... îl facem mai suportabil, spuse el cu vocea tremurată.

— Droguri?! ricană Andrei. Hai să fim serioși...

— Nu. Nu sunt droguri. Aici este curaj. Tărie de caracter. Vitejie.

De abia în clipa aceea Andrei înțelese despre ce era vorba. Holbă ochii şi se repezi la prietenul său, apucându-l de revere.

— Tu eşti nebun?!

— Da, Andrei! Sunt nebun de durere şi nu o mai suport! Bătaia nu mă lasă să-mi trăiesc viața şi să-mi fac meseria, idiotule! Şi nu pricep cum p**** mă-sii tu nu eşti afectat! Toți am ajuns nişte epave, numai tu eşti neatins, parcă nici nu eşti rupt cu bătaia lună de lună! De ce, fir-ai al dracului de nebun, tu suporți?!

— Ba nici eu nu mai suport şi chiar voiam să-mi dau demisia!

Se lăsă o lungă tăcere. Îşi dădură drumul şi se prăbuşiră pe fotolii. Andrei îi făcu semn să toarne băutură din abundență.

— E analgezic retardant, nu-i aşa? întrebă obosit Andrei. Cu ajutorul maiorului, furați retardant de la soldați şi vi-l injectați ca să nu simțiți durerea, este?

— Ba o simți, mormăi Aurelian. Doar că nu o simți toată deodată. În loc de o explozie de durere de câteva secunde, se disipează ca o durere surdă de dinți, care te sâcâie câteva zile.

— Da, ştiu cum funcționează. Şi ştiu foarte bine că soldaților noştri li se injectează şi de aceea sunt viteji în război. Şi mai ştiu ceva: că ei habar n-au de asta!

— Normal, ar dezerta, s-ar răscula dacă ar şti că aşazisele injecții cu adrenalină sunt, de fapt, retardant. E

drept, băieții au început să vorbească, unii au studii, nu prea mai înghit povestea cu adrenalina. Dar până una-alta este secret de stat. Dacă ar afla şi alte țări, am fi terminați. Însă gândeşte-te, substanța asta ne poate ajuta şi pe noi. În fond, şi noi suntem pe un front, chiar dacă nu în război. Şi aşa cum pe ei îi ajută să nu simtă durerea, ca să poată încheia misiunile, la fel şi nouă ne uşurează mintea ca să ne facem treaba pentru care am fost învestiți în funcție. Cum ar fi să nu mai mănânci bătaie în fiecare lună? Nu ai avea randament mai bun? Nu te-ai bucura şi tu de viață? Dacă nu iau retardant, nu mai suport două minute în plus de pedeapsă corporală, deci nu putem încheia contractul cu Voicilă, deci o să muncim în plus 6 luni. Andrei, suntem politicieni cinstiți, nu fentăm Programul ca să furăm fonduri, ci ca să facem economie de timp. Plus că nu vei mai fi nevoit să-ți dai demisia. Munca asta e viața ta, de ce să renunți la ea pentru o practică învechită? La naiba, retardantul îți rezolvă toate problemele! Ce zici, frate?

Andrei închisese ochii și asculta, bând ca să-și stingă furia. După ce prietenul și subordonatul său își încheie pledoaria, deschise ochii, lăsă paharul și se ridică.

— Nu sunt de acord cu asta. Dar vreau să găsesc o cale de a te salva. Îți înțeleg durerea, și eu sufăr din cauza asta. Lasă-mă să găsesc o modalitate de a ne salva pe amândoi, dar și Programul. Vorbim mâine dimineață la minister.

Se urcase în mașină, dar nu mergea spre casă. Conducea cu viteză nebunească, de parcă spera ca goana mașinii să-i stingă flăcările care-i cuprinseseră mintea. Se dusese la Aurelian cu o dilemă în suflet, intenționând să scape de ea, și plecase de acolo cu una și mai grea. În fond, dacă accepta propunerea prietenului său, își rezolva toate problemele. Era o soluție elegantă, prin care putea evita demisia, dar și bătaia. Numai că...

Dacă dispare suferința, dispare şi miza. Aşa apare corupția: când nu mai suferi, când nu mai plăteşti pentru ce faci. Politicienii se învață şi azi acceptă colaborarea cu un corupt, mâine îi vor face un serviciu unui prieten la o licitație, poimâine poate vor accepta oferta unei firme cu servicii proaste, dar mită bună. Corupția nu mai are putere pentru că nu mai are susținere politică pentru că politicienilor le e frică de bătaie. Dacă n-or să mai aibă frică, se vor dedulci la un jeep, o vilă la munte, o excursie în Maldive pe banii şmecherului căruia îi facilitează contractul cu statul. Corupția nu se naşte matură, ea creşte în timp, puțin de la tine, care eşti cinstit şi hai că nu faci cine ştie ce ilegalitate, puțin de la cutare, care e de treabă dar are datorii mari la bancă, încă puțin de la cineva care se jură că o va face doar o dată... Şi aşa se ajunge iar de unde s-a plecat, cu guvernul muncind pentru bunăstarea lui şi a acoliților, dar pe spinarea oamenilor. Pe vremea când guvernul putea face orice fără să suporte consecințele, nu existau autostrăzi, spitale, programe de sprijinire a economiei, pentru un simplu act pierdeai mult timp şi nervi. Când s-a introdus bătaia, au apărut şi autostrăzi, şi spi-

tale, brusc administrația a devenit prietenoasă cu omul de pe stradă. Funcționarul scârbit de la ghişeu nu mai îndrăznea să te plimbe pentru o semnătură, pentru că după aia încasa şi mai multă ciomăgeală, iar şeful lui, ca să nu ia o bătaie soră cu moartea, îşi punea mintea la contribuție ca să simplifice obținerea de documente. Pe măsură ce funcționarii încasau mai mulți pumni, dispăreau ștampilele, adeverințele, dosarele cu şină...

Problema cu dilemele, își spuse, nu e că nu ştii ce variantă să alegi, ci că de fapt ai ales din prima clipă o variantă, dar nu o poți accepta; aia te chinuie. Își asumă concluzia și se înfipse în frână, mașina derapând isteric și rotindu-se de două ori, înainte să se oprească pe marginea drumului...

— Sunt gata, spuse hotărât Andrei Silvestru.

Pumnul noduros al executorului se înfipse cu 7 metri pe secundă în nasul ministrului, provocând un adevărat măcel. Stropi de sânge şi mucozități țâşniră prin aer în timp ce cartilajul era strivit; dar ministrul reuşi să nu cadă. „E foarte bine", gândi Andrei. „Bucureştiul are nevoie de spitalul ăla şi bătaia e doar un alt lucru care trebuie făcut, ca și strângerea de fonduri sau cadastrul pentru clădire!" O lovitură în ficat, urmată de alta în rinichi. Se coşcovise la prima, pentru ca la următoarea să se aplece pe spate. Noduri osoase de matahală îi izbiră coastele de-abia refăcute și în clipa aceea Andrei își dădu seama, surprins,

că vinovăția îl chinuia mai rău decât bătaia. Loviturile erau parcă atenuate, estompate de cazna sufletească, de mușcăturile vinovăției... Un upercut îl ridică puțin de la sol, iar un pumn greu îi accidentă plexul solar, dar nu căzu, pentru că două directe de dreapta îi striviră iarăși nasul deja mutilat.

Andrei se ținea încă pe picioare, deşi se clătina periculos. Prin minte îi fulgeră imaginea lui Aurelian, scos cu cătuşe la mâini din minister, împreună cu inginerul Dinu. „Am făcut ceea ce era corect să fac și totuși, vinovăția mă chinuie mai rău decât bătaia. Fir-ar să fie de treabă! Politica, chiar şi când e făcută de oameni cinstiți, tot curvă e!"

în albul aproape tăios al culoarelor, atât de aseptic încât părea otrăvitor. Zâgşa nu se oprea, păşea cu îndârjire înainte, în pofida mersului ei greoi, muncit, înainta punându-şi singură frână cu piciorul strâmb, care la fiecare pas țâşnea în cu totul altă direcție decât cea de mers, dar tot la fiecare pas restul corpului reuşea să-l supună şi Zâgşa mergea, cu dificultate, înainte.

— Cum ți se pare până acum? i-am auzit vocea stridentă, ca de polizor.

— Kaddona avea dreptate, e uimitor...

— Doar uimitor?! Stai să vezi acum! râse cu răutate Zâgşa. Hai, intră!

La prima vedere, era un cabinet de gramatică. Asta mi-au evocat foile mari de hârtie pe care

erau scrise substantive sau verbe, monitoarele pe care se derulau liste de cuvinte, dicționarele puse stivă pe toate birourile. Cercetători sobri, în halate albe imaculate, depuneau o activitate pe care nu reușeam să o înțeleg. De pildă, lângă mine, un domn cu ochelari cu lentile groase, genul profesor comunist, depunea cu grijă, cu penseta, pe suprafața unui acvariu nişte obiecte sub forma unor cuvinte.

— Te întrebi, tinere, vorbi acesta, aproape în şoaptă, în timp ce îşi continua lucrul şi ca şi cum ne-am fi cunoscut foarte bine, dacă nu m-am smintit de mă joc cu bărcuțele la etatea mea.

Nu ştiam ce să-i răspund, m-am uitat la Zâgşa, care râdea în barbă (la propriu, avea păr pe bărbie) şi îmi făcu semn să-l ascult pe profesor.

— Numai că nu sunt bărcuțe! exclamă deodată bărbatul, grav, întorcându-se către mine. Sunt cuvinte. Nu sunt obiecte în formă de cuvinte, cum sigur ai crezut, ci chiar cuvinte-cuvinte!

M-am uitat pe luciul calm al acvariului: obiectele care pluteau la suprafață, parcă abia atingeau apa, păreau făcute din sticlă, transparente, delicate, inimaginabil de subțiri, şi aveau forma literelor din care erau compuse cuvintele. Apoi ghidul meu mă pofti să mă uit în profunzimea clară a acvariului. Uimit, am distins pe fundul apei alte cuvinte.

— De ce s-au scufundat? l-am întrebat.

— Cuvintele la figurat sunt mai grele, au un strat suplimentar de sens, şi de aceea se duc la fund. De pildă, uite cuvântul MINĂ, care are mai multe sensuri: galerie, dispozitiv exploziv, chip, sursă, tub cu tuş, monedă

antică... Când l-am băgat în acvariu, s-a dus la fund ca toporul! Cele simple însă, fără alte conotații, plutesc la suprafață ca un credincios curat deasupra lacului de smoală. Acum, priveşte ce o să fac cu ele.

Bărbatul pescui, cu o mică plasă, cuvântul DE de la suprafața apei şi îl plasă cu grijă în ceea ce părea a fi un minicuptor. După care scoase dintr-o eprubetă cuvântul CU şi îl puse peste DE, le presă punând peste ele o mică greutate, închise cuptorul şi îl aprinse. Sub apăsarea greutății şi a flăcărilor mistuitoare, cele două mici cuvinte din sticlă începură să fiarbă şi să se contopească, încet-încet.

— Nu te mai uita, râse profesorul, e o operațiune de durată! Probabil ani de zile. Vezi dumneata, în română se spune „fericit de ceva". Însă dacă putem determina oamenii să spună, traducând prost din limba engleză, „fericit cu ceva", atunci „cu" va căpăta o sarcină semantică suplimentară care îl va împovăra şi-l va trage la fund indiferent în ce altă construcție va fi utilizat, antrenând o deteriorare în lanț a limbii.

— Ingenios, dar... pentru ce?

— Cum pentru ce? Distinsa doamnă ZâgŞa nu ți-a zis unde eşti?

— Nu...

— Tinere, scopul meu este de a îngreuna, chinui, mutila cuvintele; pe unele chiar le fac prea greu de folosit, pentru a fi abandonate. Practic le fac obeze şi sper să moară de inimă, sau le duc la sală, să capete disproporționat masă musculară până vor fi prea grele să mai înoate Şi se vor îneca. Pentru că, să ştii şi tu, aici este Laboratorul de Tortura Cuvintelor.

Zâgşa şi profesorul râdeau încântaţi de figura mea stupefiată, iar hârca mă invită să văd şi restul laboratorului. Într-un loc se manipula cu instrumente subţiri, delicate, participiul trecut BROKEN, din engleză, în timp ce mai multe microfoane înregistrau operaţiunea. Femeia în halat alb, cu ecuson pe care scria LOGOTORŢIONAR, suda de cuvânt, cu migală, alte câteva litere.

— Ştii şi tu că verbul to break are doar cinci forme, îmi spuse fără să se uite la mine şi de parcă era o conversaţie începută mai de mult. Break, broke, broken, breaks, breaking. Poftim, ia căştile şi ascultă forma de participiu BROKEN.

— O ştiu foarte bine, am protestat, dar femeia insistă, aşa că m-am conformat. Nu am auzit pronunţia cuvântului, aşa cum mă aşteptam, ci un sunet slab, plăcut, asemănător cu o respiraţie calmă. Am ridicat din umeri către cercetătoare.

— Dar dacă lipim la participiu alte litere şi creăm o nouă formă, perversă, forţată, anume BROKENNED, atunci... Hai, ascultă!

Am tresărit. În căşti se auzea un muget de durere, ca al unui om care are o cocoaşă uriaşă în spate şi e obligat să o care, suferind dureri atroce la fiecare pas. Am aruncat căştile cât colo.

— Exact! râse femeia. Când sunt torturate, le doare! Ce ne spune nouă asta?

— Că sunteţi demenţi?!

— Că pasămite cuvintele sunt vii, au viaţă, au suflet.

La următorul banc de lucru, un domn masiv îmi arătă cuvântul CONSECINŢE.

— Ce zici, cuvântul „consecinţe“ în sine e pozitiv sau negativ?

— Mai curând negativ, am intrat eu în joc, mai mult pentru că voiam să văd până unde mergea nebunia diabolică a viitorilor stăpâni ai lumii.

— Corect. E un cuvânt puternic, evocator, mustind de promisiunea unor urmări. E un cuvânt care impune respect şi chiar teamă. Daaaar, ce zici de el dacă...

Cu o brutalitate pe care nu o mai văzusem până acum în laborator, bărbatul înfipse în cuvânt o daltă ca a dentiştilor şi, forţându-se, smulse litera I şi se întoarse satisfăcut către mine.

— CONSECNŢE, spuse el savurând cuvântul. Nu mai e ameninţător, nu mai impune respect; l-am mutilat şi acum e jalnic, greşit, ştirb. Văd după chipul tău că eşti impresionat, însă asta nu e nimic! Uite alt exemplu, unul de care sunt foarte mândru. „Memă" e una dintre cele mai amuzante voroave, este? mă bătu el pe umăr. Iar „nenorocire", una sinistră. Ce se întâmplă însă dacă le combinăm?

— Cum adică să le combini, Mengele?! nu m-am putut abţine.

Bărbatul, vizibil satisfăcut, puse pe bancul de lucru o cuşcă metalică, nu mai mare decât un pachet de ţigări, înăuntrul căreia vibra energic cuvântul MEMOROCIRE.

— Am luat ceva plăcut, distractiv, şi l-am altoit pe o vocabulă funestă, iar rezultatul este un monstru lexical! Căruia îi voi da drumul în vocabular şi-l voi asmuţi asupra domeniului semantic, pe care îl va sfâşia!

Cred că eram prea zguduit ca să mai pot zice ceva. Zâgşa mă bătu şi ea pe umăr, cu falsă solidaritate, şi mă pofti să mergem în sala cu trofee. Pe drum trecurăm printr-o sală în care mai mulţi cercetători, dacă li se putea spune aşa, injectau aer în cuvinte. Zâgşa zâmbi.

— Ce este cuvântul? îmi spuse ea cu ton didactic. O unitate primordială a vocabularului formată din asocierea unui sens cu un complex sonor. Eroicii lucrători din această secție însă creează complexe sonore lipsite, golite de sens, şi le eliberează în vocabular.

— Cuvinte-zombi? am întrebat-o.

— Te-am ales pentru că te pricepi, horcăi hârca. Și fac și altele torționarii ăștia minunați: mutilează sensul cuvintelor ori le altoiesc sensuri subliminale respingătoare sau chiar...

Zâgșa deschise o uşă groasă, ca de seif, pătrunzând în sala trofeelor.

— Uite aici! mă împinse Zâgșa către o vitrină în care era expusă fraza „M-A RUGAT SĂ MĂ ADRESEZ", iar dedesubt o explicație: „El m-a rugat să mă adresez lui".

— Ce ți se pare în neregulă cu fraza asta? mă întrebă ea.

— Nu e nimic în neregulă, am ridicat din umeri, obosit.

— Minți! se răsti Zâgșa. Este o frază greşită, şchioapă! Gândeşte-te, nu lipseşte ceva? Nu ar fi trebuit să fie altfel? Ia citeşte pe partea asta, spuse ea şi mă trase de mână în spatele vitrinei, unde pe o plăcuță comemorativă, neagră, scria „M-A RUGAT SĂ I MĂ ADRESEZ".

— Acum înțelegi?! Simți lipsa aceea? Fraza „M-a rugat să mă adresez" parcă e greşită, parcă nu pică bine cuvintele, lipseşte ceva nenumit. Sigur, poți zice şi „M-a rugat să mă adresez lui", dar chiar şi aşa sună puțin nefiresc. Şi asta pentru că înainte se spunea „M-a rugat să i mă adresez", însă noi am reuşit să schilodim fraza şi să eliminăm acel dativ nenorocit, iar acum limba română suferă!

— Cred că mi se face rău, am spus, simțind o amețeală care mă făcu să mă sprijin de primul lucru aflat lângă mine.

— Atenție la vitrină! se agită Zâgșa. Aici ținem cuvântul TUMOARE! Vezi tu, forma lui corectă a fost TUMORĂ, însă l-am schingiuit până când a rămas forma aceasta, acceptată acum mai mult decât cea inițială.

— Dar pentru ce, oameni nebuni ce sunteți?!

— E simplu: „tumoră" nu evoca nimic, însă „tumoare" poate fi despărțit, și chiar este în mod subliminal, în „tu" + „moare". Astfel, cuvântul e și mai grav, iar efectul este dublu, o dată asupra celor care îl spun, scriu sau aud și o dată asupra cuvântului în sine. Uite aici, cu instrumentul ăsta poți decela nivelul de toxicitate semantică din orice cuvânt. Pune senzorul pe TUMOARE. Așa... Acum, uită-te pe afișaj!

— Doamne Dumnezeule! am exclamat. A dat acul peste cap! E atât de toxic, încât chiar și

Straniul mecanism al morții

„Am mai primit o zi!"

Era primul gând care îl învăluia de fiecare dată când se trezea din cea mai mare aventură, din ultima vreme, a vieții lui, somnul. Zilele se bifau toate la fel fără întâmplări neprevăzute, fără emoție, ca o șosea într-un câmp gol; când se așeza însă în pat și închidea ochii, se pomenea la încrucișarea unui mănunchi de șosele suspendate cu nenumărate bifurcații, fără să știe unde avea să-l ducă drumul ales: uneori visa că e din nou în grădina lui, mân-

când un măr cu aromă amețitoare şi uitându-se la piscurile Pietrei Craiului; alteori îl fugărea o umbră amenințătoare care înfuleca blocurile, casele, străzile; într-o noapte, cu siguranță, avea să atingă linia orizontului şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Astăzi însă primise, din nou, încă o zi. Se ridică din pat cu greu, cu durerea de mijloc care din torționar ajunsese, cumva, un prieten vechi, dificil, cu caracter îndoielnic, dar care, de-a lungul timpului, rămăsese lângă el, se obişnuiseră unul cu celălalt şi fără el s-ar fi simțit şi mai singur decât era deja. Făcu duş, apoi, vag înviorat, se îmbrăcă şi se privi în oglindă.

— Te ții bine, băiete, îşi spuse cu glas tare, apoi zâmbi şi îşi şi răspunse:

— Da, dar nu mai am 99 de ani!

Cu paşi grei, parcă nesiguri, ieşi din cabină şi îşi făcu plimbarea de dimineață până la puntea de comandă. Deşi era inutil, ajuns acolo, primul lucru la care se uită, fără interes, doar din obişnuință, era afişajul mare care îi arăta cifra aceea roşie, blestemul care totodată îi era linişte:

2

Cifra era neschimbată de aproape patru decenii. Când nava decolase de pe Pământ către tării, afişajul indica un număr din două cifre. Îşi amintea că – fiind cel mai tânăr şi lipsit de experiență – îl întrebase pe Sigurdsson, şeful echipei tehnice, ce era cu afişajul.

— Arată numărul de persoane de la bord. Sincer, îl găsesc sinistru, îi spusese neaşteptat acela. E ca şi cum cineva se aşteaptă că numărul să scadă. Sau să crească! Vezi

tu, puştiule, e o misiune de zece ani. Compania nu spune deschis, că nu are cum, dar adevărul e că se poate prelungi. Poate dura 15, poate dura 30 de ani.

— Vreți să ziceți că ne sugerează să ne... înmulțim?

— De ce nu, Simion? (Islandezul îi pronunța numele englezește, „Symioun", ceea ce pe junele astronaut îl amuza.) Dacă avem viață de familie, e posibil să mai uităm că suntem pierduți la mama naibii în spațiu, într-o colivie zburătoare, şi să ne suportăm mai bine unii pe alții. Iar tu eşti tânăr, eşti arătos, la bord sunt nouă femei, multe tinere... De ce râzi, ai şi pus ochii pe cineva?

Puştiul îi indicase cu o mişcare din cap medicul navei, o fâşneață minionă şi drăcoasă, la vreo 30 de ani.

— Bravo, ai gusturi, puştiule!

— Am... dar nu s-ar uita niciodată la mine una ca ea. E din lumea bună, şefă de promoție, cică a fost măritată cu un căpitan de navă. Eu sunt un amărât de tehnician, practic un instalator...

— Dar eşti tânăr. Şi văd că ți-ai făcut şi lecțiile, deci ai o şansă în plus, râsese Sigurdsson.

Trecuseră anii, nava sărea ca o lăcustă cosmică prin hiperspațiu în căutarea unor forme de viață. Civilizația pământeană începuse să cucerească spațiul cosmic, navele şi sondele parcurseseră distanțe inimaginabile şi totuşi nu localizaseră nicăieri nici măcar o bacterie, ca să nu mai vorbim de viață inteligentă. Nimeni nu îşi putea explica de ce şi începuseră să creadă că poate totuşi erau singuri în univers, iar misiunea era pierdere de timp din viața lor. Tocmai discutau între ei dacă nu cumva era mai bine

să încheie mai devreme misiunea, căpitanul, ca reprezentant al companiei cu care aveau contractul extrem de bănos, opunându-se categoric, când, după unul dintre salturile în hiperspațiu, își dăduseră seama că nu mai aveau nici cea mai vagă idee unde se aflau. Unii trăseseră concluzia că erau pierduți pe vecie; alții se adânciseră în studiu şi calcule, cu speranța disperată în suflet că într-o zi vor vedea din nou o pădure foşnind în viscol sau o plajă mângâiată de valuri sau înghesuiala dintr-un oraş zgomotos de pe Terra.

În ceea ce o privea pe doctoriță, avuseseră dreptate amândoi. Întâi el: doctorița nu-i răspunsese la avansuri şi se cuplase, poate în virtutea obiceiului, cu căpitanul, un bărbat intimidant, veteran al spațiului. Apoi trecuseră aproape douăzeci de ani, căpitanul murise, iar doctorița, conform previziunii lui Sigurdsson, se combinase, până la urmă, cu Simion. Ea tocmai împlinise vârsta aia rotundă şi temută, însă arăta încă foarte bine; el sărise puțin de 40 şi era nu numai cel mai tânăr de la bord, dar practic era *singurul tânăr* de la bord.

După un timp, doctorița se stinsese şi ea – ironic, din cauza unei boli. Sigurdsson îşi luase viața de mult. În perioada aceea, membrii echipajului piereau pe capete. Ba un cancer, ba o sinucidere, ba un accident care de fapt era tot o sinucidere. Cifra de pe afişaj scădea aproape în fiecare an. Penultimul membru al echipajului îşi dăduse obştescul sfârşit în ziua în care Simion împlinea 61 de ani, aşa încât după aceea îşi petrecuse singur cuc ultimele aproape patru decenii, în negura spațiului cosmic, la o depărtare iremediabilă de Pământ.

Simion oftă şi, târşâindu-şi picioarele, cu dureri în genunchii centenari, se îndrepta către panoul de comandă, pentru a milioana verificare a poziției navei. Ştia că şansele scad zdrobitor cu fiecare zi, cu fiecare an, cu fiecare deceniu, însă gustul unui măr aromat din grădina sa, gust pe care îl visa uneori, îl făcea să verifice totuşi în fiecare zi unde se afla, în speranța că se va putea întoarce acasă. Dacă mai trăia numai câteva săptămâni pe Pământ, între oameni, ar fi murit fericit că viața nu i-a trecut pentru nimic, nu i-a fost aruncată la gunoi de greşeală de a se urca, pentru bani, la bordul navei, pe care o simțea dureros că o crimă comisă la tinerețe şi ispăşita cu o viață întreagă, nesfârşit delunga, în închisoare. Se uită pe monitoare; bineînțeles că situația nu se schimbase, era încă pierdut în deşertul astral.

O atenționare sonoră îl surprinse. Nu o mai auzise niciodată şi se întrebă ce semnifică, dar o tresărire roşiatică deasupra capului îi dădu răspunsul.

3

Stai, ce?!

Nu-i venea să creadă ochilor, dar afişajul, până atunci cel mai inutil lucru de pe navă, îi arătă că la bordul navei mai era cineva.

4

5

Una dintre uşi fâşâi uşor, deschizându-se cu o încetineală exasperantă. În câteva clipe cineva care nu ar fi trebuit să fie acolo avea să intre în sala de comandă. Simion se uită înspre rastel – nu mai avea, la vârsta lui, nicio şansă să ajungă acolo înainte că invadatorii să intre...

— Bună ziua! auzi bătrânul o voce senină de pe culoar. Nu vă temeți! Am venit cu cele mai bune intenții!

Necunoscutul vorbea în româna cea mai curată. Să-i fi găsit pământenii? Erau salvați?! Simion își spuse că ar fi trebuit să se bucure, era cea mai plauzibilă variantă că fuseseră găsiți de ai lor, și cu toate astea era îngrozit.

După câteva clipe, apărură trei tineri foarte, foarte înalți. De fapt, neuman de înalți; aveau peste doi metri și jumătate. Ochii le sclipeau, iar îmbrăcămintea le era și mai uimitoare decât ei înșiși: păreau descinși de la un carnaval, înfășurați într-un penaj în culori țipătoare. Deși intimidau prin înălțime și nelinișteau prin hainele exuberante, nepotrivite cu sala cu design funcțional, totuși chipurile le erau zâmbitoare și deschise.

— Vă salutăm din partea Directorului Universului! spuse același bărbat. Suntem la fel de uimiți ca și dvs., eram într-o misiune de patrulare în scop științific și ne-am permis să ne materializăm la bordul navei dvs. pentru că nu am mai văzut așa ceva de foarte mult timp. Suntem curioși, atâta tot. Vă simțiți bine?

Simion încă tăcea, prudent, trăgând cu ochiul la rastelul cu arme, apoi vorbi nesigur:

— Sunteți de pe Pământ?

— Mă tem că nu, spuse bărbatul foarte înalt. Venim din complexul stelar central. Din ce colț al universului ați ajuns aici?!

Pământeanul citise prea mult SF în tinerețe și deprinsese prea bine protocolul călătoriilor cosmice ca să le spună unde era Terra. Preferă să fie evaziv:

— M-am rătăcit în univers în urmă cu mult, mult timp. Îmi caut drumul spre casă...

— Atunci aveți noroc! Dacă doriți, vă putem lua cu noi la complexul stelar central, unde oamenii de ştiință pot încerca să vă ajute să vă găsiți lumea. Şi apoi, e o şansă uimitoare să îl cunoaşteți pe Directorul Universului, spuse tânărul cu încredere. Este un om blând şi îi plac foarte mult lumile necunoscute, civilizațiile noi, or nu am mai întâlnit aşa ceva de foarte, foarte mult timp. Desigur, ne cerem scuze, nu înseamnă că veți putea sta mult de vorbă cu el. Veți avea însă ocazia să-i spuneți câteva cuvinte despre lumea dvs. şi chiar dreptul să-i puneți o întrebare.

— Una?... întrebă Simion, căruia îi renăştea speranța în suflet.

— O singură întrebare, încuviință cel de-al treilea. Este Directorul Universului, e inimaginabil de ocupat...

Încă nu era sigur de intențiile lor, încă simțea pericolul mârâind neliniştitor de undeva de dincolo de uşa aceea, însă în acelaşi timp era singura şansă pe care o primea după atâtea zeci şi zeci de ani de adâncire în rătăcire...

— O să vin cu dvs., se hotărî Simion.

Cel care vorbise primul pocni din degete şi se aflau acum undeva în aer liber, dar păşeau pe o întindere ca de marmură. Când ridică privirea, Simion înțelese că totuşi nu erau în aer liber, ci într-o sală de dimensiuni de neimaginat. Părea o biserică sau un templu, cu decorațiuni sofisticate şi la fel de țipătoare ca şi hainele tinerilor şi al cărei tavan se afla, după estimarea ochilor bătrâni ai lui

Simion, la mai bine de un kilometru înălțime, dacă nu doi, iar sub acesta, în magnifica sală, zburătăceau sau planau, cu efect liniştitor, maiestuoase miriade de păsări, gaze şi vietăți necunoscute cu aripi.

— Să ne grăbim, îl îndemnă unul dintre ei. Ştiu că vă e greu, dar vă vom trata după aceea. O să plecați de aici în pasul ştrengarului!

Simion ştia foarte bine că uriaşul prietenos utiliza vreun sistem de traducere și nu spusese cu adevărat „în pasul ştrengarului" şi că nu vorbea în română. Nu aveau cum, peste şapte mari şi țări şi roiuri de galaxii...

Gândurile i se învălmăşeau în minte, trezite la viață cu adevărat pentru prima dată după zeci de ani. „O singură întrebare", spusese interlocutorul său. Bineînțeles, avea să-l roage să-i spună unde este Pământul... Sau nu, şi mai bine, cum să ajungă pe Pământ. Sau să-l întrebe pur şi simplu dacă îl poate expedia acasă cu tot cu navă? De fapt, ce cunoştințe aveau, în general? Erau în mod evident mult, mult mai înaintați decât oamenii, de pildă, iată, stăpâneau teleportarea.

Strânse din dinți, că atunci când se confruntă cu o problemă care îi depăşea pregătirea. Era foarte bun în meseria lui, dar nu avea studii ştiințifice, era un simplu muncitor, fie el şi pe o navă spațială. Care erau marile întrebări ale ştiinței? se autochestiona. Ale omenirii? Care e cea mai mică particulă subatomică? Poate fi eradicat cancerul? De ce nu am găsit, cel puțin până acum, viața în univers? Cum a apărut universul? Există Dumnezeu?!

Cu fiecare pas, îşi dădea seama tot mai dureros că e complet nepregătit. Urma să fie față în față cu Directorul

Universului, cu probabil cea mai puternică fiinţă din cosmos, din cea mai avansată civilizaţie, şi avea privilegiul de a putea primi răspunsul la o întrebare colosală a omenirii – iar el nu ştia ce să-l întrebe. Care o fi cea mai bună întrebare? Cea mai arzătoare problema? Genunchii îl chinuiau, durerea îi înceţoşă gândurile, fu pe punctul de a cădea, dar una dintre gazde îl ajută să se redreseze. Ah, dacă ar fi fost cu 20 de...

„Asta e! Bolile. De fapt, bătrâneţea. Sau nu, însăşi viaţa!"

— Am ajuns, i se adresă cu blândeţe unul dintre ei. Simion ridică privirea şi constată mirat că era în faţa Directorului Universului. Acesta nu era atât de bătrân cât s-ar fi aşteptat Simion şi nici nu purta hainele ţipătoare ale celor care îl aduseseră aici.

— Bine ai venit, călătorule! i se adresă afabil Directorul Universului. Nu cred că aparţii niciuneia dintre civilizaţiile cunoscute, deci probabil vii de foarte, foarte departe. Şi totuşi, erai la bordul unei nave cu tehnologie învechită... Cum ai reuşit să ajungi aici?

— Sunt onorat să vă cunosc! spuse stins pământeanul. Am pornit de pe planeta Pământ, într-o misiune care avea ca scop descoperirea vieţii în spaţiu. Din cauza unei defecţiuni tehnice, ne-am rătăcit, astfel încât nu ştiu nici eu cum am ajuns aici.

— Şi aţi găsit alte fiinţe?

— Nu, până acum, domnule director.

— Ciudat... Exploraţi de mult spaţiul?

— De vreo două sute de ani.

— Ei, poate din cauza asta, râse liniştitor oficialul cosmosului. Stai liniştit, inginerii noştri îţi vor găsi lumea şi

te vom ajuta să te întorci acasă. Până atunci, eşti oaspetele nostru, poţi sta cât doreşti! Îmi pare că bine că te-am cunoscut, eu o să mă retrag acum, pentru că am foarte multă treabă. Doreşti să mă întrebi ceva?

Simion înghiţi în sec; acum era acum. Avea şansa să se salveze, să onoreze viaţa irosită a echipajului său şi totodată ocazia să propulseze civilizaţia umană poate cu mii de ani în viitor.

— Domnule director... începu Simion.

Munţii Piatra Craiului păreau palma bătrână, cu încheieturi noduroase, a lui Dumnezeu întinsă, protector, peste lume. La poalele lor, Simion se simţea, întotdeauna, în siguranţă. Se aşeză mai bine în şezlong, mângâiat de adierea plăcută, răcoritoare, care înfioră firele de iarbă din grădină. Ca de fiecare dată când se aflã aici, bucuria care îi umplea sufletul îi era umbrită de regretul visceral pentru cea mai mare parte a vieţii sale pierdută în hăul cosmic dintr-o defecţiune stupidă, pentru care de altfel nu mai avea cine să răspundă; din cauza vitezei navei, pe Pământ trecuse mult mai mult timp, iar toţi cei care lucrau la companie muriseră între timp, însăşi compania dispărând. El însuşi încă nu se obişnuise pe deplin cu lumea în care se întorsese, era în satul său natal, însă peisajul munţilor pe care îi cunoştea de, iată, 102 ani era pângărit parcă de dungă cenuşie a estacadei de transport rapid interoraşe, iar Braşovul se întinsese mult, peste dea-

luri şi munți, în locul unde înainte erau cabanele Şapte Crai sau Plaiul Foii ridicându-se acum blocuri cu 20 de etaje...

— Domnule Tudor!

Se întoarse un pic mirat către curtea vecinului din stânga; nu părea vocea acestuia. Se lămuri şi de ce: dincolo de gard nu era vecinul, ci doi apicultori, care se vede că aveau grijă de stupii acestuia.

— Bună ziua, făcu el, zâmbind către cele două căpățâni mari din plasa ale costumelor de protecție.

— Bună ziua! Ce mai faceți?

— Mulțumesc, bine...

— Aveți salutări de la Directorul Universului!

Simion nu înțelegea la ce se referă apicultorii. „Oare să fi început să uit? La vârsta mea nu ar fi de mirare... Sau poate nu am prins glumă", gândi el.

— Mulțumesc, îl salut şi eu!

Apicultorii schimbară o privire rapidă.

— Deci vă amintiți?

— Ce anume?

— De Directorul Universului.

— Mă tem că nu, le spuse el ridicând din umeri. Ştiți probabil că am lipsit mult timp de pe Pământ...

Apoi unul dintre cei doi bărbați îi puse o întrebare pe care o mai auzise nenumărate ori în ultimii doi ani:

— Domnule Tudor, cum ați ajuns înapoi pe Terra?

— Am avut noroc, pur şi simplu.

— Şi nu ați întâlnit nicio civilizație în spațiu?

— Din păcate, nu, oftă el. Pentru asta şi plecaserăm în spațiu, ca să...

Unul dintre oamenii de după gard făcu un semn... şi deodată, ca şi cum ar fi primit o palmă din senin, Simion îşi aminti. *Totul.*

— Doamne, Dumnezeule! şopti el, tresărind.

— Acum vă amintiţi?

— Da! Doamne, da!

— Doreşti să mă întrebi ceva?

— Domnule director, aş avea o mie de întrebări, dar una în mod special: cât de mult puteţi prelungi viaţa oamenilor?

Se lăsă tăcere. Simion nu se aşteptase la asta: Directorul Universului, sub cupolă ameţitor de înaltă, se uită la el surprins!

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă oficialul.

— N-nu se poate prelungi viaţa?...

— Sigur că nu... Cel puţin, noi nu am încercat.

Era rândul pământeanului să fie uimit, însă acesta era doar începutul. Pentru că Directorul Universului adăugă următoarele cuvinte:

— Pentru că nu ar avea sens. *Cum să prelungeşti ceva ce nu se termină niciodată?*

Se lăsă din nou tăcerea, iar Simion se clătină pe picioare, unul dintre tineri prinzându-l repede, cu multă grijă.

— Dvs. aţi atins deci nemurirea? întrebă bătrânul astronaut.

— Ce vreţi să spuneţi?!

— Sunteţi o civilizaţie de nemuritori?

— „Nemuritori"?... Toate civilizaţiile sunt de... „nemuritori". A dvs. nu?

— Nu! Noi trăim undeva la 80, foarte rar 100 şi ceva de ani.

În încăperea gigantică se făcuse parcă frig. Oamenii înalţi se uitau unii la alţii, fără cuvinte.

— Asta este ceva nou, spuse oficialul mângâindu-şi bărbia. Nu am mai întâlnit aşa ceva niciodată. Veniţi cu mine, vă rog.

Desigur, nu trebuia să vină efectiv. Se trezi într-o încăpere de dimensiuni normale şi se aşeză pe un fotoliu; tinerii care îl aduseseră nu mai erau cu el. Directorul se plimba încolo şi-ncoace prin cameră, iar alte două persoane îi urmăreau, aşezate de asemenea, dar fremătând de nelinişte.

— De ce trăiţi atât de puţin? S-a întâmplat ceva? îl întrebă şeful lumii.

— Altădată oamenii trăiau şi mai puţin, îi răspunse Simion agitat, pe de o parte puţin umilit de situaţie, pe de altă sufletul îi era animat de o exuberantă care îl făcea să se simtă din nou tânăr.

— Câţi ani are civilizaţia dvs.? întrebă directorul.

— Câteva mii de ani, cred.

— Şi în tot acest timp oamenii au murit?

— Da.

— Ce ciudat! Deci oamenii care s-au născut în primele zeci de mii de ani nu mai sunt în viaţă? Nu vă cunoaşteţi străbunii?!

— Doamne, nu! Maximum două generaţii anterioare, rar trei...

— Nu-mi vine să cred, murmură una dintre celelalte persoane, o femeie care pământeanului îi evoca o profesoară. Practic, toată civilizaţia domnului e moartă. Nu înţeleg cum de supravieţuieşte aşa, la limită, atârnând în permanenţă de două-trei generaţii... Totuşi, de ce se întâmpla acest fenomen complet neobişnuit?

Pe Simion îl pufni râsul, un râs amar şi trist.

— Dacă am fi ştiut, nu am mai fi murit...

— Dacă îmi permiteţi o întrebare, i se adresă a treia persoană, un bărbat rotofei, care părea cea mai în vârstă dintre gazdele sale. Dacă trăiţi doar 80 de ani, cum aveţi timp să faceţi tot ce se face într-o viaţă?!

— Pentru noi, 80 de ani e chiar mult. După un 70 de ani te aştepţi să mori în orice clipă. Deşi foarte mulţi mor mult mai devreme, tineri, chiar copii.

— Dar nu înţeleg cum mai puteţi trăi când ştiţi foarte bine, toţi, că veţi muri...

— Trăim toată viaţa cu spectrul morţii deasupra capului, ridică Simion din umerii bătrâni, dar, până se întâmplă, încercam să trăim.

— Aia nu e viaţa! şopti profesoara şi Simion văzu că aceasta avea lacrimi în ochi.

— Dar la dvs. cum e? îndrăzni el să-l întrebe pe director.

— Noi ne naştem... şi apoi trăim pentru totdeauna. Ideea de a şti că vei muri, şi încă fulgerător de repede, mi se pare îngrozitor de crudă! spuse acesta şi din glasul său răzbătea durerea cea mai sinceră.

Din conversaţia cu cei trei nemuritori, Simion mai află că primul om apăruse în urmă cu puţin peste un milion de ani, creat din ţărâna, lacrimi şi iubire de Dumnezeu. Noţiunea de decrepitudine a trupului şi minţii îi înfiora pe cei trei, iar ideea de boală, care la ei nu există, îi zgudui de-a dreptul. Cât despre faptul că pământenii se năşteau ca să moară, părea că nu reuşiseră încă să-l cuprindă.

Oamenii de aici nici măcar nu ţineau evidenta vârstei; din moment ce viaţa lor nu se termină, nu avea niciun sens. Există numerotarea anilor, în funcţie de care se orientau, însă ar fi fost absurd să răspundă, să zicem, „Am 846.752 de ani" sau „Când aveam 59.037 de ani...". Unii îşi dedicau viaţa unor pasiuni, cum ar fi studiul; mulţi făceau şi câte 50-60 de facultăţi. Alţii munceau pe şantier câteva milenii, pentru ca apoi, dacă aveau vreo înclinaţie, să se dedice literaturii (cel mai mare scriitor era autorul a 83.000 de romane), după care, pentru variaţie, timp de alte câteva milenii deveneau, de pildă, chelneri în baruri de striptease. Nu puţini începeau să-şi caute străbunii, începând cu primii oameni, care aveau aproape 10.000 de veacuri; numai că de obicei renunţau după câteva sute de generaţii. Nu că n-ar fi avut timp; când ai eternitatea la dispoziţie, timpul nu mai e o piedică. Dar devenea plictisitor.

Moartea unui om, care de fiecare dată îi cutremură, era un eveniment extrem rar şi datorat, fără excepţie, unor accidente, crime sau războaie. Cu timpul, învăţaseră să prevină primele două, astfel încât ultima încetare din viaţă (ei îi spuneau discontinuitate vitală) se întâmplase

cu foarte mult timp în urmă. La războaie renunțaseră, retezarea vieții unui om fiind o noțiune extrem de brutală pentru ei indiferent de motiv. Faptul că ştiau că se pot ucide între ei funcționa asemenea descurajării nucleare din timpul Războiului Rece de pe Pământ: războiul era prea îngrozitor că să se folosească de el.

— Moartea, cum o denumiți voi, nu este o preocupare pentru noi. E adevărat, se vorbeşte despre asta, a produs pagini înălțătoare în literatură, însă, mai ales de când am redus spre zero probabilitatea, nu mai este atât de interesantă. Scriitorii noştri de SF au imaginat lumi unde oamenii mor programat sau trăiesc numai câteva milenii; dar altfel ideea de a muri pentru că te degradezi fizic este doar un basm, un mit... Nimeni nu ar crede aşa ceva...

În timp ce directorul şi profesoara vorbeau, al treilea nemuritor răsfoia nişte cărți. Se pare că până la urma găsise ceea ce cauta, pentru îşi drese vocea, iar directorul se întrerupse. Domnul în vârstă îl rugă să i se adreseze în particular şi ieşiră din încăpere în stilul lor caracteristic – dispărând brusc.

— Dacă îmi permiteți, i se adresă femeii Simion, care era chinuit de o mie de întrebări,

mă gândesc că numărul dvs. trebuie să fie inimaginabil de mare. În timp probabil nu veți mai avea loc pe planetele natale, va trebui să vă extindeți în spațiu... Dar dacă nu muriți, ci numărul dvs. creşte, nu există pericolul să umpleți *tot* spațiul cosmic?!

— Ne-am gândit şi noi la asta, însă suntem foarte departe de acel moment. Cine ştie, poate asta e şi motivul pentru

care universul e aparent inutil de mare. Spuneți-mi, vă rog, încerc să înțeleg la rândul meu, practic dvs. trăiți știind că toată familia dvs. e moartă, toți strămoșii?

— Sunt binecuvântați oamenii care își cunosc măcar a treia generație, anterioară sau ulterioară, încuviință Simion. De obicei ne învârtim în spațiul a vreo două generații.

— Nu e drept! șopti profesoara. De ce vi s-a mai dat viață, dacă vi se ia atât de repede?...

— Nu suntem nemuritori, că dvs., oftă pământeanul.

— Hm! „Nemuritori"! Ce concept ciudat. Nu are niciun sens...

Ceilalți doi bărbați reapărură la fel de brusc. Directorul Universului se așeză lângă bătrânul pământean și îi puse o mână pe umăr.

— Dragul meu Simion, nu mai pot sta, am *foarte* multă treabă. Am dat ordin oamenilor de știință să-ți identifice planetă. Te vom trimite înapoi, la bordul navei tale. Doamnă, luați loc, i se adresă el femeii, care îl privi mirată.

— Nu ne mutăm în Sala Înaltă, cum prevede protocolul? întrebă aceasta mirată.

— Nu, ne vom lua rămas bun de aici. Dragul meu pământean, mă consider privilegiat să fi făcut cunoștință. Îți doresc tot binele din lume și inima îmi e tristă pentru voi. Te rog să mă crezi, suntem cu toții îndurerați. Această risipă necontenită de suflete ne întristează și aș vrea să vă putem arăta prețuirea noastră.

Directorul Universului avea lacrimi în ochi și îl privea cu căldură pe pământean. Acesta dădu să spună ceva, însă interlocutorul său îl opri.

— Pe de altă parte, oftă directorul, există o problemă. Nu ştiu dacă faptul că viața voastră este înspăimântător de scurtă, că muriți fulgerător după naştere, este un blestem, o defecțiune sau o pedeapsă. Însă condiția voastră, crudă şi nedreaptă, ne-a strecurat spaima în suflet. Şi nu mă refer numai la ideea, până acum de neconceput, că există oameni creați special ca să moară. Ci mai ales îmi e frică, recunosc asta, că nu cumva, cine ştie cum, să nu ne molipsim şi noi de moarte. Dacă de acum suntem deja în pericol, pentru că ai ajuns în lumea noastră? Mă doare sufletul pentru voi, dar nici nu îmi pot pune în primejdie semenii. Din câte milioane de civilizații cunoaştem, toate sunt, cum zici tu, nemuritoare. Absolut toate!

— Dar moartea nu se ia, încercă pământeanul.

— Dacă nu ştiți de ce muriți, de unde ştiți dacă nu se ia? Uite, domnul cercetător, aici de față, tocmai mi-a arătat o legendă străveche, din vremea primilor oameni. Conform acesteia, există un tărâm secret, peste mări şi țări, dincolo de cel mai îndepărtat orizont, în care oamenii nu sunt eterni. Ei sunt obligați să îşi trăiască viața, care la noi înseamnă milioane şi miliarde de ani, într-o scăpărare, deoarece au fost blestemați de o zeitate nemulțumită. Or mă tem, dragul meu, că e vorba chiar despre voi. Una dintre cele mai înfricoşătoare legende este, de fapt, adevărată. O legendă oribilă s-a transformat într-un adevăr care risca să ne clatine civilizația.

De aceea, este ultima dată când lumile noastre vor veni în contact. Cu părere de rău, vei fi surghiunit înapoi pe Pământ şi vom face în aşa fel încât să nu părăsiți niciodată

regiunea aceea a lumii. În acelaşi timp, nu veți mai lua legătura niciodată cu vreo civilizație extraterestră. Nu e vina voastră, poate, pentru moarte, dar nimeni din universul ăsta uriaş şi frumos nu poate risca anihilarea pentru nimic. Nu vom încerca să vă dăruim nemurirea, pentru că mă tem să nu ne dați la schimb moartea.

Mai mult decât atât, faptul că lumea voastră există devine secret de stat. În afară de noi, cei din această încăpere, nu va mai afla nimeni de planeta muritorilor.

— Domnule director, interveni femeia, dar nu putem să facem totuşi ceva pentru oaspetele nostru? Măcar să-i prelungim puțin viața, de pildă...

— Mă tem că nu, doamnă. Nu trebuie să lăsăm nicio urmă care i-ar putea aduce din nou, într-o zi, aici. Separarea trebuie să fie completă, etanşă.

— Domnule dire...

Cuvintele pământeanului se topiră când Directorul Universului pocni din degete, iar Simion se trezi pe nava sa, în fața monitoarelor, fără nici cea mai vagă amintire a întâlnirii cu ființe din altă lume şi a faptului că tocmai îşi îndeplinise misiunea şi apoi fusese ostracizat pe vecie, împreună cu toți pământenii.

Vedea Piatra Craiului neclar, prin cleştarul lacrimilor. Cei doi vizitatori, care în spatele gardului păreau să aibă dimensiuni umane pentru că probabil stătuseră în genunchi, însă acum, aşezați pe iarba lângă el, îşi arătau sta-

tura uriaşă, îşi scoseseră căştile care le ascunseseră capetele voluminoase şi îl priveau parcă ruşinaţi. Nu erau aceiaşi vizitatori ai navei sale, îi erau necunoscuţi după figură.

— De ce mi-aţi amintit lucrurile astea?! protestă slab Simion. Îmi era mai bine când suferéam doar pentru că mi-am irosit viaţa în închisoarea aia nenorocită! Şi apoi, din câte ţin minte, Directorul Universului a decretat că întrerupe orice legătură cu lumea mea. Ce s-a întâmplat, s-a răzgândit?

— Mă tem că nu venim din partea lui. Mai mult, nimeni de acasă nu ştie că ne aflăm aici. Şi ne închipuim că este dificil pentru dvs., dar există un motiv foarte serios pentru care am venit. Avem nevoie de ajutorul dvs.

— Dragii mei, eu sunt la sfârşit de drum, iar voi aveţi toată viaţa înainte. Şi când zic *toată,* o zic în cu totul alt sens decât aici, la noi... Cum aş putea să vă ajut eu?!

— Dvs. ştiţi deja că noi trăim veşnic, aţi fost şi în lumea noastră. Şi nu vreau să par lipsit de sensibilitate, dar la vârsta aceasta sunteţi în mod cert aproape de momentul final. Veniţi cu noi în lumea noastră şi lăsaţi-ne să vă studiem! O să reconstituim acolo mediul dvs. de aici, o să vă simţiţi ca acasă. Ajutaţi-ne să înţelegem de ce mor oamenii, pentru că vrem neapărat să aflăm cum se întâmpla acest fenomen zguduitor. De ce ar exista fiinţe care se nasc ca apoi să moară? Este o cruzime a sorţii, lipsită de sens...

— Şi ne oferiţi la schimb nemurirea?

— Este posibil, dacă aflăm straniul mecanism al morţii; însă nu recomandăm viaţa veşnică.

— Poftim?

— O să vă spun un lucru care poate vi se va părea absurd şi greu de înțeles. Noi reprezentăm o facțiune căreia nemurirea i se pare un blestem. Sigur, viața e frumoasă, dar până la urmă devine plictisitoare, ba chiar o povară. *Noi vrem să putem muri.* Vrem să trăim numai cât dorim noi. Dacă vrem să ne încheiem existența într-o zi, ar trebui să o putem face.

— Adică să vă sinucideți? oftă bătrânul.

— Nu. Ideea asta ne este mai mult decât respingătoare! În plus, sistemele de prevenire a accidentelor au ajuns la un nivel tehnologic la care ne e aproape imposibil să facem asta. De aceea, ar fi mai simplu să murim natural.

— Directorul Universului v-a prezentat doar partea idilică a situației, prelua celălalt. Ştim ce ați discutat pentru că v-am ascultat ilegal convorbirea. E frumos şi e normal să nu mori niciodată, ne dăm seama că pentru voi pare fericirea supremă. Dar cum vi s-ar părea să fii sclav o eternitate? Sau urât? Sau cu minte puțină? Sau, și mai rău, ticălos?! Suntem nemuritori, dar nu suntem perfecți. Şi la noi există oameni nefericiți, oameni răi, oameni urâți... Nemurirea vă pare, fără îndoială, un dar minunat, aşa cum moartea vi se pare un blestem şi lipsită de sens. Dar viața eternă vi se pare că are sens?! Vedeți dvs., noi credem că înțelegeți greşit moartea. Nici nu ştiți ce dar minunat aveți! Moartea este o eliberare, aproape o soluție elegantă. Din moment ce moartea e o certitudine, ceva ce ştii că oricum va veni, de ce vă e frică de ea, de ce o priviți ca pe un lucru îngrozitor? Mai bine încercați să vă folosiți

de ea... De pildă, am înțeles că la voi exista fenomenul numit boala. Mai ales cancerul... De ce chinuiți bolnavii de cancer cu tratamente dureroase şi otrăvitoare şi nu îi ucideți? Oricum oamenii aceia vor muri, şi asta inclusiv dacă nu aveau cancer. Nu e ca şi cum ar fi trăit veşnic!

— Da, dar anii ăia, puțini câți sunt, pentru noi sunt copleşitor de prețioşi. Ceea ce pentru voi pare o secundă pentru noi pentru noi e tot ce avem.

— Şi nu trăiți toată viața cu spaimă că deodată vi se va lua totul?

— Nu, cât timp trăim, e ca şi cum am trăi la nesfârşit. Prezentul e atât de puternic, de intens, că e ca şi cum am avea viața veşnică. Prezentul este în fiecare clipă, deci într-un fel nu are final. Moartea este întotdeauna undeva în viitor, deci nu în prezent. Practic pe noi ne ucide viitorul, pentru că ne mănâncă prezentul. Poate de aceea putem trăi fără să ne paralizeze ideea că într-o zi vom muri.

Bătrânul închise ochii şi stătu aşa un minut întreg, cu mintea străbătută de o furtună de gânduri.

— Deci, cu alte cuvinte, voi vreți ca eu să vă ofer moartea?

— Da!

— Vreți să distrug civilizații întregi?

— Dar nu le distrugeți, le eliberați! Le scăpați din chingile nemiloase ale nemuririi.

— Ceea ce pentru voi e o eliberare pentru noi e crimă.

— Şi ceea ce pentru voi e un ideal pentru noi e o povară!

Simion gândi că poate, după o viață irosită absolut degeaba în spațiu, i se oferea şansa să facă un bine, poate chiar să devină un erou. Dacă le putea da acestor oameni ceea ce îşi doreau, dacă îi putea elibera de jugul vieții fără sfârşit, avea să fie socotit pentru vecie un erou şi poate, în semn de recunoştință, aceştia aveau să le ofere pământenilor nemurirea. În acest fel, putea oferi tuturor din univers ceea ce îşi doreau cel mai mult: semenilor săi, viața veşnică, celorlalți, viața opțională. Fericirea a două lumi complet diferite stătea acum în decizia unui bătrânel cu trupul slăbit, aflat la un pas de neființă.

Doar că nemurirea pământenilor ar fi fost plătită cu un holocaust dincolo. Şi de aceea pe Pământ probabil avea să fie socotit cel mai mare criminal din istoria universului. Decizia lui generoasă va fi socotită în timp o eutanasie galactică, o hecatomba stelară, iar el ar fi fost cel care a împrăştiat ciuma morții în cosmos...

— Chiar dacă nu mai am mult de trăit, vorbi în cele din urmă bătrânul, gândul că aş putea fi aducătorul morții în univers mă înspăimântă mult prea tare, după cum la fel de tare mă arde şi ideea de a fura oamenilor viața fără de moarte. Aşa că decizia mea este... să mă faceți să uit totul.

— O să vă respectăm hotărârea, spuse încet unul dintre ei şi făcu gestul acela pe care îl făcuse şi Directorul Universului la despărțire. Simion stătea la el în cameră, aşezat la marginea patului, cu picioarele în papuci. Lumina filtrată de perdea era liniştitoare şi se simțea protejat. Dar... ce voia să facă? Voia să se întindă în pat sau să se ridice?... Din cauza durerii de mijloc, preferă să tragă concluzia că tocmai se aşezase.

Se încruntă. Ceva era diferit în cameră, dar nu putea să-și dea seama ce. Totul era la locul lui și totuși ceva era altfel. Ar fi putut jura că biroul era mai vechi, iar ușa, puțin mai spre dreapta. În plus, avea și senzația nedefinită că e urmărit. Ce se întâmplă cu el?... „Eh, vârsta", își spuse Simion. Cu asta nu putea lupta. „În definitiv", oftă el, „cel mai important lucru este că, deși nu știu de ce, am mai primit o zi!"

ulterioare mi-au dat însă, cu acea inflexibilitate dureroasă a lucrurilor neînsuflețite, aceleași rezultate, iar aceleași rezultate însemna, desigur, aceeași concluzie. Și anume, ceilalți se înșelau, iar eu aveam dreptate să consider că făcusem cea mai importantă descoperire științifică din matematică, poate de la introducerea lui zero încoace.

2 + 2 = 4
2 + 2 = 4
2 + 2 = 4
2 + 2 = 4
2 + 2 = 4
2 + 2 = 4

Părea un simplu calcul aritmetic, pe care îl poate face orice copilaș de 7 ani. Putea fi o adunare pe care un bărbat o făcea în timp ce vorbea și râdea la telefon cu aleasa inimii. Era un automatism al brutarului care număra pâinile de pe două palete. Era în mod cert o adunare pe care o făcea orice cioban

cu trei clase dintr-un sat din munți când voia să afle câți miei avea în cele două țarcuri. Garantat era un calcul pe care computerele din întreaga lume îl făceau de miliarde de ori pe zi, în fiecare zi. Dar, pe lângă toate astea, era mult mai mult decât atât. Adunarea aceasta banală, atât de banală încât o putem face din obişnuință fără să fim foarte atenți la ea, era, în acelaşi timp, dacă ecuațiile şi observațiile mele nu mă înşelau, un organism matematic.

Exact. O ființă. O creatură vie - e adevărat, nu în sensul în care ne gândim de obicei când spunem vie sau creatură sau ființă. În primul rând, nu era o ființă materială. 2 + 2 = 4 nu avea un trup fizic, ci era o ființă abstractă, imaterială. Într-un fel, era o fantomă aritmetică. Erau nişte cifre care pluteau în neant, dar puse una lângă alta se zăvorau într-un soi de organism care exista şi funcționa şi se manifesta, fără să-l vedem, fără să-l percepem fizic.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât începeam să înțeleg mai bine ce ființă perfectă era 2 + 2 = 4. Este imposibil ca 2 + 2 să poată da altceva decât 4. Dacă îl faci de un miliard de ori, de un miliard de ori va rezulta 4. Nu 3, nu 5, nu 4,0001, nu 65.709. Este o respirație perfectă, care ține în viață 2 + 2 = 4 pentru eternitate. Practic este o ființă nemuritoare, pentru că adunarea 2 + 2 = 4 se face în permanență şi din asta trăieşte; dacă ar da 5, ar muri, dacă ar da orice altceva, oricât de infim diferit, ar muri. Dar adunarea e concepută să nu aibă joc, toleranță sau eroare; piesele se îmbină perfect şi rezultatul e stabil şi definitiv. Practic 2 + 2 = 4 e nemuritor!

Oare însă 2 + 2 = 4 ştia că noi existăm? Era conştient de viața oamenilor? La o adică, am fi putut comunica cu 2 + 2 = 4? Şi dacă da, ar fi fost o conversație cu propoziții simple dar logice, sau un schimb de ecuații? Cum am putea înțelege însă din ecuații dacă 2 + 2 = 4 ne place sau ne urăşte? Cum s-o zice „du-te-n p**** m*-***" în cifre?!

Tremurând de emoție, l-am sunat pe Guido; am simțit încă de la primele cuvinte că şi el era la fel de entuziasmat, deşi avea o concepție diferită de a mea.

— E viu pe naiba! exclamă el. Din câte vedem noi, nu se multiplică, cel puțin nu în sensul la care ne gândim noi, şi nu evoluează. Şi nu consumă energie şi nu excretează nimic, deci foloseşte tot ce consumă, ceea ce îl face o ființă perfectă, o divinitate...

— Nu deveni mistic! l-am luat în râs. Poate tocmai faptul că operațiunea asta are loc peste tot în univers, tot timpul, de miliarde de ani, e o formă de reproducere. Și atunci e o simplă ființă.

— Nu e! Gândeşte-te la viruşi. Nici ei nu sunt ființe vii propriu-zis, şi totuşi se comportă ca nişte ființe vii: se reproduc, evoluează, au... În fine, nu contează prea mult cum îi spunem! Mai interesant mi se pare acum să înțelegem cum a apărut; poate aşa o să pricepem ulterior şi ce anume este.

— Aici nu am niciun dubiu, Guido: 2 + 2 = 4 nu a fost asamblat de cineva la un moment dat, că nici nu avea cine, ci a apărut odată cu universul. 2 + 2 = 4 e de o vârstă cu existența, cu spațiul cosmic. Face parte din țesătura existenței şi a apărut odată cu Big Bangul. Când primele patru particule, din miliardele şi miliardele şi miliardele de par-

ticule create după aceea, au început să existe, atunci s-a născut 2 + 2 = 4 şi de atunci continua să „trăiască", i-am accentuat eu ultimul cuvânt.

— Acum, hai să-ţi mai zic ceva, Rigoberto. Chestia aia nu e vie, dar e drept că prezintă carateristici specifice fiinţelor. Organism matematic, i-ai zis tu. Eu însă am încercat un experiment. Din ce ştim până acum, se pare că suntem înconjuraţi de o puzderie de aşa-zise organisme matematice, un ecosistem întreg, în care ne îmbăiem, pe care le respirăm, le trăim, sunt peste tot mai ceva ca microbii, mai adânc decât bacteriile, mai intime în noi şi în funcţionarea noastră decât acarienii care se înmulţesc pe faţa noastră. Sunt ele un pericol pentru oameni? Ne influenţează? Nu ştim încă, aşa că am luat 2 + 2 = 4 şi l-am despărţit în elementele constitutive...

— Doamne, Guido, ai făcut vivisecţie pe cifre!

— Nu e vivisecţie dacă nu sunt vii! În tot cazul, după aceea le-am pus la loc, ca să zic aşa, şi 2 + 2 făcea tot 4. Or o fiinţă, dacă o diseci, nu o mai poţi aduce din nou la viaţă. Asta sugerează că totuşi nu ar fi un organism aritmetic, ci un mecanism aritmetic.

Am tăcut amândoi, cu telefonul la ureche. Mă uitam la tubul catodic îngust, în care fila scintilaţia primordială, şi admiram modul fantomatic în care 2 + 2 = 4 scăpăra la nesfârşit, indiferent la încrâncenarea şi curiozitatea noastră de a o

Seceriş de stele

„Ziua în care a dispărut sărăcia!" „Sărăcia e, de acum înainte, doar un cuvânt de tristă amintire din cărţile de istorie", „Este apogeul civilizaţiei noastre". Ştirile zilei erau dominate de titluri entuziaste, optimiste, satisfăcute. Dorphio zâmbi şi el; îşi amintea de copilăria sa cenuşie, de lipsuri, de foame, de fetele mereu încrâncenate ale adulţilor din jurul său. Încet-încet, situaţia se schimbase, ambiţiosul plan economic cu care fuseseră pisaţi la cap zi de zi se dovedea a fi fost, până la urmă, cea mai bună idee, iar generaţia de politicieni care o pusese în practică, întâmpinată iniţial cu neîncredere, devenea înfăptuitoarea unui vis al omenirii până atunci mereu eluziv.

Ieşise în pauză de prânz, pe terasa de lângă clădirea de birouri, înconjurat de verdeaţă bogată care învăluia cu prietenie parcă clădirile noi, sclipind de curăţenie şi în care sticlă răsfrângea florile din jur şi le dădea profunzime în ochii şi în sufletul oamenilor care o străbăteau.

Admirând viziunea de care nu se mai satura, aştepta chelnerul în timp ce îşi sorbea cafeaua. Îi plăcea s-o bea la prânz, nu dimineaţă, când avea oricum energie, pentru că îi prelungea starea de vigoare şi seara încă mai avea putere să scrie. În ultimele săptămâni scrisese furibund, îndreptând întreg romanul către deznodământul spectaculos. În ritmul ăsta, putea trimite cartea la editura în mai puţin de o lună, pentru a debuta în fine în volum şi a vedea dacă promisiunile sale, apreciate de critici în po-

vestirile din reviste literare, aveau să-şi găsească maturizarea în roman.

Exact când chelnerul îi puse pe masă farfuriile, lui Dorphio îi sună telefonul. Era, constată mirat, fratele său, aflat pe partea cealaltă a globului, în Anguadoria. Tocmai tocmai vorbise cu el în urmă cu numai două zile; se întâmplase ceva?

— Dorph, nu am timp, vorbim diseară mai pe larg, voiam doar să-ți spun că te sun diseară cu o veste incredibilă... Bine?

— Ăăăă.. păi zi-mi acum...

— Nu, lasă, diseară, se opuse misterios Laugys. Până atunci, te pupăm toți trei!

— Care toți trei?!

Nedumerirea lui Dorphio se pierdu în tăcerea fratelui său.

— Laugys! Mă auzi?

— Normal.

Îi mai luă încă o clipă până să-i pice fisa.

— Doamne, Laugys! Vrei să zici că Arana e...

— În două luni!

— Păi zi așa! Auzi, mă sună el diseară... Felicitări! Mă bucur enorm pentru voi!

Discuția mai dură câteva minute, nu-i păsa că mâncarea se răcea. Închise în cele din urmă şi, cu un zâmbet larg pe față, se aplecă asupra prânzului. Cine să ştie însă că ziua mai avea o surpriză plăcută pentru el?

Pentru că din clădire ieşea Odana. Şi venea către terasă, cu mersul ei puțin legănat, de actriță de cinema care

păşeşte tot timpul pe covorul roşu. Nu o făcea din trufie, nu o făcea ca să-şi pună în valoare picioarele subțiri, din când în când dezvelite uşor de adierea de vânt; pur şi simplu aşa era ea. Dar oare... venea spre el? Sau urma să se aşeze la o altă masă? Sau doar era în trecere, poate mergea mai departe?

Distanța dintre ei se micşora cu fiecare pas grațios al tinerei care îi aprinsese sufletul de atâta timp şi aceasta chiar îi zâmbi. „Vine la mine!" se înfioră Dorphin. „Cum ar fi să stea cu mine la masă?! Asta e şansa mea!" Zâmbi şi el, încercând să nu pară totuşi deplasat de entuziasmat, deşi ziua îi dăruise prea multe veşti bune ca să stea sobru. Odana salută pe altcineva, undeva în spatele lui Dorphio, deşi continuă să meargă; „Şi totuşi dacă nu vine la mine?!"

Înainte să-şi primească răspunsul, fluxul de particule pornit de foarte, foarte departe, din altă galaxie, traversa planetă ca un glonț care spulberă un ou. Într-o fracțiune de clipă îi pulveriză pe Dorphio şi pe Odana, care nici măcar nu apucară să se întrebe de ce, întreaga terasă, oraşul cu zgârie-nori şi grădini suspendate, toată Fygaria, continentul lor, continentul Anguadoria şi întreg globul planetar. După câteva clipe, civilizația planetei mai era doar o amintire a nimănui.

Departe, peste hăul cosmic, în altă galaxie, pe planetă numită de locuitorii ei Pământ, un convoi de camioane şi

maşini militare străbătea, prin noapte, culmea unui mic deal lăsând în urmă un siaj de praf şi apropiindu-se de capitală, cu viteza cailor care trăgeau vehiculele. În camionul din centru, într-o cuşcă metalică, profesorul Duca se uită printre gratii la oraşul care, datorită micului deal pe care se aflau, începea să i se dezvăluie, la mai bine de douăzeci de ani de când fusese aici ultima dată.

Lucrurile se schimbaseră mult însă, constata Duca. Acum, oraşul mai însemna noaptea un singur lucru: turnul împăratului, care țâşnea la doi kilometri către cer, singură clădire luminată din capitală, ca şi, de altfel, din întreaga țară şi de pe întreg Pământul. În jurul său, oraşul nesfârşit era scufundat în cea mai neagră beznă, în ciuda faptului că forfotea de oameni, de viață, iar străzile căzute în paragină şi clădirile neîngrijite plesneau de numărul celor veniți aici pentru a fi mai aproape de principala sursă de hrană.

Convoiul îşi începu coborârea către capitala, iar gravitația îi imprima viteza şi soldaților o oarecare voioşie, care profesorului îi rănea inima. Veniseră în crucea nopții în satul în care se stabilise, îl arestaseră, îi dăduseră foc la casă, nu ştia ce se întâmplase cu familia lui, iar acum îl duceau către capitala, din motive necunoscute, indiferenți la drama lui, şi cu toate astea chiuiau şi se bucurau ca nişte copii tâmpiți deoarece căpătaseră puțină viteza la vale. Viața era frumoasă când erai soldat imperial, îşi spuse Duca. Desigur, nici ei nu beneficiau de curent electric, şi ei se deplasau în camioane cărora li se scosese motorul, inutil acum, în lipsa combustibilului. Dar măcar

dormeau în cazărmi, îngrămădiți, împreună cu familiile, însă având luxul de a nu îngheța iarnă, deoarece detașamentele de despădurire măcar le furnizau lemne pentru foc.

Trecuseră de primele case, de la periferie, când începu să răsune vaietul alarmei de bucurie. I se făcu pielea de găină, auzise de atâta amar de ori alarma de bucurie, în ultima vreme în fiecare zi şi noapte uneori, şi totuşi nu se putea abține să nu-l cuprindă groază. Ştia foarte bine ce înseamnă fiecare alarmă de bucurie şi acest lucru, deşi inofensiv pentru ei, îi împietrea sufletul.

Camioanele treceau printre casele improvizate dărăpănate, din care umbre în mare parte scheletice ieşeau în pâlcuri. Erau adulți, bătrâni şi copii tăcuți, treziți din somnul prea scurt (ultima alarma fusese în urmă cu trei ore), obligați, conform legii, să coboare din pat sau să înceteze orice activitate şi să celebreze de fiecare dată alarma de bucurie.

Pe măsură ce convoiul înainta, mulțimea era tot mai deasă. Erau adormiți, cu ochii cârpiți, obidiți că legea îi obliga să iasă tremurând în aerul destul de rece al nopții, cu urechile rănite de lamentarea neîntreruptă a semnalului sonor. Dar acesta, în fine, încetă şi atunci mesagerii locali, ei înşişi treziți din somn, începură să bubuie în tobe şi să incanteze formula care încheia întotdeauna alarma de bucurie:

— Măritul Împărat anunță cu bucurie şi cu durere că secerişul de stele a îmbogățit panteonul astral cu încă o lume. Să plângem pentru holdele cosite şi să ne bucurăm

pentru viaţa noastră şi slava Măritului Împărat şi campaniei sale!

— Slavă Măritului Împărat şi campaniei sale! se auzi corul obosit şi dezlânat al oamenilor.

La lumina torţelor, Duca văzu că unii ridicau pumnii către turnul împăratului. Alţii, mai curajoşi sau mai măcinaţi de neputinţă, scuipau în direcţia convoiului. Fără îndoială, era tot ce puteau face; oamenii erau prea slăbiţi de deceniile lungi de lipsuri, iar armata imperială, de bărbaţi solizi, bine hrăniţi, ferecaţi în platoşe şi înarmaţi cu săbii grele şi chiar cu arme de foc, inspiră prea multă frică. Ultima revoltă avusese loc nici nu mai ştia când şi în niciun caz lumea oprimată nu avea să atace un convoi oarecare ca să elibereze un oarecare. „Deşi, dacă ar şti cu ce mă ocupam înainte, probabil ar trebui să răstoarne camioanele şi să se lupte cu mâinile goale cu soldaţii ca să mă elibereze... sau chiar să mă ucidă", se cutremură Duca, sperând că arestarea sa, chiar dacă inexplicabilă, nu avea legătură cu acel lucru pe care îl dorea uitat.

Convoiul se opri brusc, cu nechezaturi şi înjurături, iar cuşca în care era Duca se zgâlţâi serios. Bărbatul tresări şi nu-şi dădea seama dacă e cuprins de speranţă sau de o frică şi mai mare. Soldaţii se agitau, în timp ce la zece paşi de ei, pe marginea drumului, oamenii îi priveau cu duşmănie.

— ...prăbuşit peste un tunel. Nu vedem nicio persoană ostilă, e doar un accident, îl auzi deodată Duca pe unul dintre subofiţeri. Lumea sapa tuneluri sub oraş ca să stea la căldura iarna şi normal că se mai prăbuşesc casele pen-

tru ei. Dar raportez că sunt victime, au căzut două case mari şi...

— Nu suntem misiune de salvare! Misiunea e să transportăm prizonierul cât mai repede. Găseşte-mi rapid o rută alternativă!

Deşi alarma trecuse, oamenii, cel puțin în dreptul convoiului, încă nu intraseră în casă, uitându-se cu ură şi curiozitate. Din rândul lor se desprinse o bătrână, mică, subțire, cu părul alb şi lung, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte subțire şi ponosită. Ca o stafie, pluti parcă preț de câțiva paşi şi apoi scuipă camionul.

— Treci înapoi, mamaie! se auziră voci îngrijorate din spatele ei. Vezi că te arestează! Nu te gândi că eşti în vârstă, ăştia n-au mamă, n-au tată!

— N-au decât să mă aresteze! Mi-am trăit viața şi a fost şi frumoasă, înainte să se apuce sceleratul ăsta de dezstelare! Ne-a nenorocit pe toți! Jos tiranul, jos criminalul!

Rumoarea crescu, dar nimeni nu îndrăznea să ridice glasul împreună cu bătrâna.

— De ce distrugeți cerul, nenorociților?! De ce ne țineți în mizerie ca să spargeți tăriile?! Vreau să iasă împăratul şi să ne-o spună, măcar să ştim!

— Treci înapoi, mamaie!

— Nu! Să mă aresteze, să mă spânzure chiar, nu-mi mai pasă! Nu mai putem trăi aşa!

Ducă auzi un bufnet greu. Era comandantul, care sărise din cabina camionului. Urmat de doi soldați de elită, blindați cu armuri şi ducând la cingătoare paloşe grele, ofițerul se opri în fata bătrânei.

— Asta nu e credința, păgânilor, criminalilor! strigă femeia. Lăsați stelele în pace şi dați-ne viața noastră dinainte! Nu mi-e frică de voi, n-aveți decât să mă ridicați, eu tot vreau ca împăratul să ne spună de ce face nenorocirea asta!

— Conform decretului 14 al măritului împărat datat ieri, tună comandantul, persoanele care contestă politica măritului împărat sau care solicită justificări ale campaniei măritului împărat vor fi pedepsite cu moartea. Executarea!

Până să apuce să se mişte cineva, soldații de elită, că două năluci, ajunseră lângă bătrâna, iar paloşele dansară scurt, în şuierături şi scânteieri mate, şi înainte ca lumea să înțeleagă ce se întâmplă, bucăți fără sens din trupul bătrânei zăceau pe asfalt, palpitând încă în sânge şi praf.

Când lumea îşi mai reveni din stupoare, soldații erau deja înapoi în camion. Ducă privea în stare de şoc. Era prima dată că vedea o execuție. Oamenii începură să huiduie, să înjure şi să arunce cu pietre.

— Hai odată, idioților! se auzi comandantul şi în scurt timp convoiul se puse în mişcare, greoi, sub o ploaie de pietre şi sudalme.

— *Moarte împăratului!* mai auzi Duca, uimit, pe când convoiul dădea colțul conform noii rute.

Caii alergau din răsputeri, biciuiți cu sălbăticie de soldați, năvălind în noapte ca o fantomă din oțel, depăşind şiruri de cocioabe, apoi, pe măsură ce înaintau în oraş către palat, trecând printre case mai mari, vile, foste magazine, ticsite acum de oameni zdrențăroşi, chiar blocuri.

De câteva ori convoiul trecu de-a dreptul prin case mai mici, fără să soldaților să le pese; comandantul le poruncise să întreacă în viteză zvonurile despre revoltă antiimperială, deoarece în urma lor oamenii ieşeau din case, cu ciomege, topoare, torțe, şi se uneau în grupuri tot mai mari care porneau spre palat.

Zgâlțâit în cuşca sa din fier, Duca avea din ce în ce mai puține dubii cu privire la motivul pentru care fusese arestat. Era acum un simplu fermier, stătea cu soția, cei doi fii şi familiile acestora într-un sat, unde nu ştia nimeni cu ce se ocupase înainte. Atâta agitație pentru un fermier bătrân nu avea sens. Însă pentru un om de ştiință care îl putea ajuta pe împărat în planurile acestuia nebuneşti, avea tot sensul din lume.

Împăratul nu fusese întotdeauna aşa. Se urcase pe tron înainte de majorat şi era cunoscut ca un tânăr foarte inteligent, studios, credincios, absolvent de teologie. El relaxase politica aspră a tatălui său şi, în ciuda pregătirii teologice, încurajase ştiință, sprijinise cucerirea spațiului. Sub domnia sa, navele spațiale (o noțiune ridicolă azi, când civilizația decăzuse tehnologic în Evul Mediu) atinseseră trei dintre celelalte planete ale sistemului solar şi se discuta chiar despre o călătorie către cea mai apropiată galaxie. La acel moment, cu sistemul solar parțial colonizat, cu planuri grandioase pe termen lung, cu bisericile pline, domnia împăratului nu mai era contestată, ba chiar oamenii îl prețuiau, împlinire la care tatăl său nici nu ar fi putut spera. Şi deodată pornise la război împotriva a două state vecine.

„De ce a pornit războiul?!" se întrebau oamenii nedumeriți. „Nu ne lipsea nimic, nu aveam niciun duşman. Parcă voia să ajungem în stele, de ce ne ucidem acum cu vecinii?" Împăratul nu le răspunsese direct, însă, într-o cuvântare dramatică, le comunicase că avea un vis glorios şi pentru acel vis glorios avea un plan îndrăzneț. „Am nevoie să fiți alături de mine pentru a mă sprijini să-mi împlinesc acest vis. Ceea ce voi face eu nu a mai făcut nimeni, niciodată. Este visul meu, e adevărat, şi poate vi se va părea ciudat la început, însă de împlinirea lui vă veți bucura cu toții, până la cel mai umil şi neînsemnat om din imperiul meu. De altfel, când îmi voi atinge țelul, nici nu vor mai exista oameni neînsemnați! Vă iubesc pe toți şi vă invit să fiți alături de mine în cea mai ambițioasă realizare a omenirii!"

Cucerise destul de repede statele învecinate, susținut entuziast de populația, e drept, nedumerită, apoi îşi întinsese imperiul în tot continentul şi, în zece ani, acesta se întindea peste întreaga lume. Numai că nedumerirea oamenilor nu dispăruse, ba dimpotrivă, în loc de răspunsuri, oamenii se treziseră însă cu şi mai multe întrebări. Iar într-o zi, pe turnul imperial apăruse turela morții. „La ce ne trebuie monstruozitatea aia, că nu mai avem niciun duşman?" erau şi mai uimiți oamenii. „Cu cine se bate împăratul?"

Aflaseră atunci când turelă fusese încărcată şi trăsese prima dată. Descărcarea de energie pârjolise jumătate de palat şi mai multe cartiere din jur, dar la final împăratul anunțase transfigurat de emoție ca izbândiseră, că arma-

minune reuşise să oblitereze o planetă locuită dintr-un alt colț al galaxiei.

Oamenii deja fuseseră de-a dreptul stupefiați. „De ce distrugem civilizații care nici măcar nu sunt ostile?!" Victoria îi dăduse însă aripi împăratului. Sondele spațiale, observatoarele astronomice, oamenii de ştiință aveau acum că unică tinta descoperirea şi anihilarea civilizațiilor din galaxie. Nimeni nu putea înțelege de ce şi cu atât mai mult atunci când arma, perfecționată între timp, începuse să solicite foartă multă energie, iar împăratul renunța, treptat, la utilizarea energiei de orice fel în alte scopuri decât pentru turela morții. Într-o zi oamenii rămaseră fără transportul public, în altă zi fără încălzirea locuințelor, după câțiva ani becurile, computerele, telefoanele şi televizoarele deveniră inutile, furnizarea de electricitate fiind sistata până la noi ordine.

Populația începuse să conteste deschis politica absurdă a împăratului, care era considerat nebun, avid de putere, scelerat. La rândul ei, conducerea începuse, la rândul ei, să strângă şurubul libertăților politice. Şi toate acestea în timp ce nimeni nu putea înțelege de ce fusese înhămata omenirea la distrugerea ființelor inteligente din univers. Împăratul era credincios şi blând, ce se întâmplase cu el? Să fi fost, pasămite, prefăcut şi ăsta să fi fost adevărat lui fire? Sau aflase împăratul despre o amenințare din partea uneia dintre celelalte civilizații? Oare suferise o traumă secretă în copilărie şi înnebunise? Nimeni nu ştia absolut nimic. Cu cât reuşea să şteargă mai multe lumi de pe harta cerului, cu atât împăratul devenea mai lacom să

anihileze şi mai multe şi cu atât populaţia trăia mai prost. Oameni care altădată lucrau în clădiri de birouri, la costum, învârtind finanţe şi startupuri IT, acum se încăierau cu alţi inşi zdrenţăroşi pentru o coajă de pâine tare cu care să-şi hrănească familia. Când s-au gândit să se revolte, a fost prea târziu. Răscoală a hrănit cu sânge caldarâmul, iar lumea nu a mai îndrăznit să ridice capul.

Problemă însă era că, dacă mai continua mult aşa, împăratul risca să-şi omoare de foame şi frig toţi supuşii pământeni înainte să apuce să cucerească cerul. Împăratul ajunsese cel mai urât om din lume, chiar dacă avea şi susţinători feroce, inclusiv în rândul populaţiei care suferea de inaniţie. Susţinătorii împăratului aveau încă încredere în el şi afirmau că măritul are sigur un plan şi tot ce face face pentru ei. Dacă acţiunile lui păreau nebuneşti, era numai pentru că oamenii erau prea simpli ca să-i înţeleagă planurile grandioase. „Măritul o face pentru noi!", susţineau ei. „Bine, dar de ce?! De ce ne înfometează ca să ucidă lumi din hăurile cerului?!" „O să aflăm într-o zi!" Era o speranţă care însă pentru ceilalţi se ofilise încă din primii ani; şi, cel mai deznadajduitor, înţeleseseră că era posibil chiar să nu afle niciodată motivul din spatele furiei spatiocide a împăratului.

La început, ghidându-se după indicaţiile observatoarelor astronomice, găseau şi spulberau câte o civilizaţie pe săptămână cu ajutorul fluxurilor tahionice, iar de fiecare dată răsună în toată împărăţia alarma de bucurie. Oamenii erau obligaţi să întrerupă orice ar fi făcut, să iasă în stradă şi să celebreze victoria măritului. Cu timpul,

identificarea lumilor ascunse printre stele se perfecționase, turelă bifa şi câte 1.000 de lumi odată, alarmele răsunau din ce în ce mai des, iar în ultimii ani devenise epuizant, oamenii erau siliți să iasă în ger, în viscol, în canicula, în furtună şi de douăzeci de ori pe zi uneori, când recolta de lumi avea spor. Desigur, universul fiind infinit, treaba împăratului era nesfârşită, iar acest lucru îl apasă şi îl făcea şi mai furios. În lipsa de alte soluții, măritul apelase chiar şi la vrăji, vraci şi ghicitoare pentru a găsi civilizațiile ascunse în văgăunele cosmosului, dar nici asda nu era mulțumit. Populația însă avea propriile nemulțumiri, iar întrebarea care revenea cel mai des pe buzele oamenilor şi nu le părăsea niciodată mintea era „de ce?!".

Când convoiul în plină goană mai avea puțin până la poarta palatului, unul dintre căi se prăbuşi mort de epuizare, rămânând atârnat în hațuri şi târându-şi copitele prin praf.

— Nu vă opriți! strigă comandantul. Ne aşteaptă împăratul!

Odată intrați în incinta uriaşă care forfotea de soldați, profesorul fu scos din cuşcă şi târât prin nesfârşite culoare până în sala de consiliu de război, unde îl forțară să îngenuncheze. Acolo, Duca văzu, pentru prima dată după nespus de multă vreme, lumină electrică, monitoare, calculatoare. Împăratul era cu spatele la el şi vorbea cu mai mulți oameni deodată.

— Răsculații converg spre palat din toată capitală, raporta un ofițer.

— Trei sedii imperiale au fost devastate!

— Sondele sunt luate cu asalt, soldații de pază nu mai fac fată mult timp!

— Vreau să desfăşurați forțele armate, cu arme de foc. Să li se dea toate armele de foc disponibile! poruncea calm conducătorul imperiului.

— Mărite împărat, permiteți să raportez, dronele arată că vin spre palat posibil două milioane de oameni, iar alte patru au pornit dinspre localitățile din jur! Sugerez cu respect să suplimentăm forțele armate!

— Le ordon să facă față! Dacă situația se schimbă, avem turelă.

— Turelă, mărite? întrebă, după o pauză generală de câteva secunde, unul dintre ofițeri, de sub platoşa de medalii.

— Dați ordin să înceapă repozitionarea. Dacă e nevoie, o folosim împotriva mulțimii. Dar, până atunci, armata să facă ordine.

— Cu tot respectul, mărite, descărcarea turelei va distruge Pământul cu totul...

— Între timp o recalibrați. În mod normal durează câteva zile; aveți 24 de ore. Nu va mai uitați aşa la mine! Dacă răsculații intra în palat, planul meu eşuează, iar asta nu pot permite. Acum, turelă e cel mai important lucru. Executarea!

În cele din urmă, împăratul veni până aproape de Duca.

— Aşa vă purtați cu oaspetele nostru?! tună conducătorul şi îi întinse mâna bărbatului slab, cu haine ponosite şi ghete scâlciate. Vă rog, domnule profesor! Aşa, ridicați-vă. Sunteți un om de ştiință distins şi invitatul meu personal.

Ducă rămase în picioare, încercând să nu-l privească pe măritul drept în ochi. Trebuia să recunoască faptul că împăratul era impunător, prin atitudine şi hotărâre, încât părea mai înalt decât era de fapt, ajutat fără îndoială şi de costumul militar de ceremonie, cu tuşe de combinezon de astronaut.

— Ştiați că suntem de aceeaşi vârstă? Cel mai probabil am fost la facultate în acelaşi timp. Sigur, eu la teologie, dvs. la fizică. Haideți, liniştiți-vă, aici sunteți în siguranță şi nu vă va lipsi nimic. Ar fi multe de spus, dar, după cum sunt convins că v-ați dat seama, suntem presați de timp. Oamenii s-au răsculat şi încearcă să intre în palat. Sunt câteva milioane şi, sincer, nu cred că zidurile vor rezista la asaltul lor prea mult timp. Aşa că, domnule profesor, am nevoie de ajutorul dvs.

Ducă nu îndrăzni să-i răspundă, profitând şi de faptul că împăratul se adresă rapid ofițerilor, ci încercă disperat să găsească o modalitate de abordare a problemei care să eludeze cât mai mult subiectul de care se temea, cu sufletul tot mai strâns, că îl interesa pe împărat.

— Mă interesează studiile dvs. cu privire la stocarea spațiu-timpului, îl plesni verbal împăratul. Mă puteți ajuta?

— Mărite împărat, e foarte mult de atunci, am uitat totul...

Ducă tăcu, pentru că împăratul pufni nervos.

— Nu-mi place că începeți direct cu o minciună, domnule profesor. Şi nu am timp să vă conving discutând.

Conducătorul făcu un semn din cap cuiva şi o uşă se deschise, iar Duca tresări. În încăpere erau introduşi soția

sa, cei doi fiii, soţiile şi copiii lor, subnutriţi şi foarte speriaţi.

— Domnule profesor, continuă pe un ton politicos împăratul, v-am adus familia la palat. Nu vă faceţi griji pentru ei, vor trăi aici ca în paradis. Şi priviţi, vă rog, sunt bine păziţi.

Cele zece persoane zdrenţăroase, care păreau o pată de mizerie între atâţia ofiţeri şi demnitari bine hrăniţi, erau încadrate de patru zdrahoni înarmaţi cu topoare masive, sever ascuţite şi fără îndoială nepractice într-o luptă, dar care la o adică, mânuite de braţele musculoase ale militarilor, puteau despica un om în două. Vederea tăişurilor lipite de pielea subţire a copiilor îi făcea rău lui Duca.

— Ce doreşte măritul împărat să fac? Îmi cer scuze, încerc să înţeleg planul măritului împărat ca să ştiu cum să ajut.

— Vreau să puneţi în funcţiune maşina de stocare a spaţiu-timpului, la care lucraţi înainte.

— Mărite, dacă îmi permiteţi, studiul meu a fost un eşec şi oricum nu am mai intrat într-un laborator de peste 30 de ani...

— E în regulă, oamenii de ştiinţă de la academia imperială au parcurs paginile scrise de dvs., v-au reluat experienţele, au refăcut studiul şi se afla la un pas de a descoperi ceea ce dvs., cu tehnologia învechită de atunci, nu aţi putut descoperi. Dar avem nevoie de geniul dvs. pentru a desăvârşi opera. Ştiu că vă vine greu, că sunteţi obosit, însă am nevoie de puterea dvs. de sacrificiu, şi asta repede. *Acum.*

— Pentru dezstelare? de-abia reuşi să îngaime Duca şi nici nu ştiu dacă împăratul îl auzise, mai ales că măritul, asaltat de ofițeri, se întoarse către aceştia şi le spuse să nu-l deranjeze nimeni câteva minute nici dacă intră răsculații în palat.

— Evident că pentru asta!, reveni la el conducătorul imperiului. Domnule profesor, reducem numărul lumilor locuite la o rată de 1.500 pe zi, la cea mai recentă estimare. Am bifat deja mai multe zeci de milioane, însă nu e de ajuns. Universul e dincolo de imaginație de vast, lumile astea sunt ca o iarbă pe care cu cât o coseşti mai mult, cu atât mai bogată creşte la loc. Cu cât distrugem mai multe, cu atât descoperim şi mai multe noi. Eu, pe de altă parte, sunt deja bătrân, nu mai am mult timp la dispoziție. De aceea, trebuie să schimb strategia. Nu mai am timp să alerg fluturii unul câte unul, îmi trebuie o plasă uriaşă, să prind mai multe deodată. Iar aici mă puteți ajuta dvs.

— Mărite, o să fac orice ca să-mi salvez familia, însă... îmi poruncIți să ucid toate ființele inteligente din univers?!

— Nu priviți problemă atât de îngust! Nu ucidem, ci facem curat. Şi odată ce planul meu va fi atins, o să să înțelegeți că facem curat pentru voi.

— Mărite, vă implor, nu mă puneți să aleg! Sunt un biet om bătrân, nu pot căra povara asta!

Conducătorul se încruntă şi făcu un semn din cap. Duca se întoarse, aşteptând în orice clipă în carne lama grea a unui paloş... Dar nu, era şi mai rău. Înainte să apuce să zică ceva, doi dintre zdrahoni îl traseră din rând pe

micul Alexandru, de numai 7 ani, şi lamele uriaşe din oțel fâsairă scurt prin aer, o apăsare fierbinte îi întunecă judecata lui Duca şi totul se făcu negru.

Îşi reveni din palmele, scurte dar nu serioase, pe care i le aplică cineva. Toți erau în aceeaşi poziție şi profesorul îşi dădu deama că trecuseră doar câteva clipe. Nepotul, cu ochii holbați de groază, era gol până la brâu, iar cămaşa stătea pe jos, lângă el, retezată în fâşii. Dar copilul era neatins.

— A doua oară nepotul n-o să mai aibă şansa asta! se răsti împăratul. Chiar vrei să ai familia ta pe conştiință?!

— N-nu, nu, mărite împărat! Dar să am pe conştiință tot universul?!

— Dragul meu, ceva tot trebuie să ai pe conştiință. Nu poți să trăieşti o viață întreagă complet nevinovat. Însă povara o să-ți dispară de pe umeri când vei vedea ce vom fi realizat împreună.

— *Ce*, mărite?! Iertați-mi îndrăzneala...

— Nu am timp să-ți expun acum ideea mea, dar îți promit, eu personal, că este o idee de geniu. Şi că viața noastră, a dvs., a familiei dvs., a tuturor oamenilor de pe Pământ va fi cu totul alta şi vom trece în altă dimensiune a existenței, una perfectă, fără griji, fără temeri! Ce ziceți?

Profesorul Duca se uită la familia lui, înspăimântată între topoarele lucioase de pe care ostenii nu catadicsiseră să şteargă petele brune, şi la împărat, care îl privea cu o lumină extatica în ochii adânci. Cum poate un om să aleagă între familie şi univers?! Cum să spulberi miliarde şi miliarde de oameni ca să salvezi zece? Dar, pe de altă

parte, ai tăi sunt tot universul tău, nu-i poți lăsa să moară. Cum să pui în balanță miliarde de necunoscuți cu zece apropiați care cântăresc cât miliardele la un loc? Nu era o decizie pentru un simplu om. Era o decizie de împărat, iar împăratul o luase deja; acum el era chemat doar să-şi salveze familia. Nu era vina lui! El doar îşi salva persoanele dragi nevinovate.

Dar asta însemna să rămână în istorie ca sceleratul care a măcelărit oamenii din tot universul. Şi asta nu putea face. De fapt, nu putea face nici una, nici cealaltă. Nu putea decât să stea acolo, în genunchi, în lacrimi, cu capul plesnindu-i, fără să mai spună absolut nimic.

Auzul îi fu zgâriat de o nouă şuieratură. Sări în picioare şi se holba la brațul drept al soției sale. Femeia stătea în picioare, crispată toată şi uimită, şi se uită şi ea la brațul ei, întins pe podeaua de marmură. Unul dintre soldați dădu un şut mâinii, care îl lovi pe Duca drept în figură, apoi căzu cu un pleoscăit oribil. Toată familia începu să urle şi să implore mila, dar conducătorul turbase.

— Luați copilul din mijloc, auzi Duca tunând cu furie vocea împăratului, şi tăiați-l în bucăți mici, încet! Şi nu vreau să moară decât la final!

— Fii blestemat, om nebun! zbieră şi Duca şi se năpusti spre împărat...

Mulțimea se împingea în porțile şi zidurile palatului imperial, tot mai mare, tot mai densă, tot mai furioasă.

Valurile de oameni disperați se întindeau pe o lungime de câțiva kilometri şi veneau şi mai mulți. „De ce?! De ce?!" scandau ei sloganul instantaneu al revoltei. „Moarte tiranului!" „Nu mai vrem dezstelare!" „Ne vrem viața înapoi!" Armata făcuse mai multe incursiuni între răsculați, armele de foc cosind la ei cu zecile, cu sutele, cu miile, dar erau atât de mulți încât nici nu se simțea, iar soldații erau până la urma prinşi şi sfâşiați de mulțimea furioasă. Erau zorii celei de a treia zi a revoltei. Turelă se înclină către pământ, câte un milimetru în fiecare minut, în timp ce operatorii munceau disperați la recalibrare.

— Nu o să avem timp să-i slăbim intensitatea! gemu inginerul-şef.

— S-o slăbiți! îl pălmui un general în vârstă, şi el scos din minți.

— Nu avem timp, înțelegeți! Dacă o pornim aşa, o să facă o gaură până în centrul Pământului şi o să erupă magmă cu o temperatură de 1.200 de grade, care o să topească totul, în primul rând palatul!

— Idiotule, tu ai văzut ce e afară?! Sunt zece milioane de răsculați acolo, au spart deja zidurile în două locuri, au scos petrol din sonde şi dau foc la palat! Dacă nu punem turelă pe ei, suntem morți în mai puțin de o oră!

— Nu se poate, tâmpitule!! îl scutură inginerul-şef, iar generalul scoase sabia şi o ridică să-l despice...

— LINIŞTE, tună un glas arhicunoscut. Generalul se opri, toți tăcură. Împăratul intrase neauzit în sala de consiliu de război.

— Mărite, au pătruns în clădire, au ucis gărzile şi vor intra din clipa în clipă!

— Sfetnicul vostru a fost linşat, cu toată familia!

— Turelă încă nu e gata de tras, nu are unghiul bun şi dacă tragem, ne autodistrugem! Ce ne facem?!

Atunci observară însă că împăratul, care îi ascultase fără să spună nimic, nu era furios, nu era speriat, nu era crispat, ci radia tot de fericire.

— E în regulă, spuse el fără să-şi ascundă satisfacția. Nu mai e nevoie de turelă. Am câştigat.

Oamenii se uitau unii la alții, gândind că pesemne împăratul şi-a pierdut mințile.

— Ascultați ce se aude de afară, îi îndemna conducătorul. Ei, ce auziți?

— Hm, ciudat... E linişte. Până acum urlau şi zbierau şi spărgeau totul...

— Exact. Vreți să ştiți de ce? Uitați-vă pe geam.

Ofițerii se îngrămădiră la ferestre şi împăratul auzi, mulțumit, exclamațiile de stupefacție şi groază.

— Încetați acțiunile de apărare şi opriți alimentarea turelei. Vreau să începeți chiar acum reaprovizionarea cu curent a oraşelor. Eu am un discurs de ținut.

Mulțimea din curtea palatului şi din jurul palatului şi din capitala şi, de altfel, de pe întreaga jumătate a Pământului cufundată în noapte se oprise, tăcuse, lăsase bâtele şi topoarele jos. Voiau să se uite unii la alții, dar, cu excepția celor din curtea imperială, unde mai erau lumini de la incendii, ceilalți nu se vedeau unii cu alții. Noaptea era

ca o găleată de smoală vărsată peste lume şi nimeni nu înțelegea de ce. Apoi priviră în sus, către cer, şi de abia atunci furia lasa loc terorii.

Cerul era complet negru. Un zid întunecat ca baierile iadului, o panoplie de pe care cineva furase diamantele şi rămăsese numai catifeaua neagră imaculată.

— Au dispărut stelele! urlă cineva.

— Nu mai sunt stele pe cer!

— Doamne, ce se întâmplă?!

— Tiranul ne-a furat cerul!

Urletele şi furia renăscură, însă nu durară mult. O lumină puternică izbucni din vârful unui turn al palatului, iar acolo o siluetă umană stătea cu brațele ridicate sub lumina reflectoarelor.

— Iubiții mei supuşi, vă vorbeşte împăratul vostru! răsună o voce puternică, cu bucurie în glasul reverberat în difuzoarele instalate, de mult timp dar nefolosite, pe ziduri, iar oamenii îşi propagau mai departe spusele tiranului.

— Este o noapte istorică! Azi omenirea începe un capitol nou şi îşi dă măsura inteligenței şi curajului. Azi nu ne mai urmăm destinul, ci de acum înainte ni-l facem noi. Ştiu că sunteți furioşi şi aveți dreptate să fiți. Ştiu că trăiți prost de foarte mult timp. Ştiu că nu înțelegeți ce vreau să fac. Dar azi o să aflați! Iubiții mei supuşi, ştiu că vă pierduserăți speranță şi nu vă condamn. Aş fi vrut să aveți mai multă încredere în mine, dar nu vă acuz. Ba mai mult, din clipa asta totul este iertat. Toți prizonierii politici vor fi eliberați şi reabilitați. Veți avea din nou curent

electric în oraşe, maşini, spitale, servicii. Mai mult, din vieţile noastre vor dispărea nefericirea, ghinionul, bolile.

Dragii mei, ştiu că suferiţi din cauza faptului că nimicim cerul, că facem hecatombe cosmice, după cum suferiţi şi pentru că societatea a decăzut la nivelul Evului Mediu. Mai ştiu şi că unii dintre voi cred că mi-am pierdut minţile şi, mai ales, că mi-am pierdut credinţa, că sunt un ucigaş în serie al universului. Nu este adevărat. Sunt în deplinătatea facultăţilor mintale şi sunt, în continuare, credincios. Voi nu ştiţi, nimeni nu ştie, dar de fiecare dată când distrugeam o civilizaţie, plângeam, la fiecare ştergere a unei lumi de pe firmament, mă chinuiam şi hohoteam de durere, mi se rupea sufletul de toţi acei oameni care mureau nevinovaţi! Numai că toată campania de dezstelare, toată pârjolirea planetelor cu viaţă inteligentă, sărăcia gravă în care se află omenirea, toate acestea le-am făcut pentru că mi-am urmat planul. Şi l-am dus la bun sfârşit şi acum îi vom culege roadele. Am făcut un holocaust astral, eu, atât. Iau totul asupra mea şi dacă va trebui să plătesc, voi plăti numai eu în fata divinităţii. Supuşii care m-au ajutat sunt nevinovaţi, eu i-am obligat, nu aveţi nicio răspundere, pentru că nu aţi făcut nimic. Aţi trăit zeci de ani în lipsuri, dar începând de acum veţi avea totul.

Lângă siluetă împăratului apăru încă una, un bărbat împins lângă el de câţiva ofiţeri.

— Iar planul meu a reuşit datorită acestui om, de lângă mine, profesorul Gherasim Duca. Atunci când îmi veţi mulţumi pentru dezstelare, nu uitaţi să-i mulţumiţi şi lui!

Pentru că domnul profesor Duca mi-a permis să accelerez golirea universului. După cum vedeți, cerul este negru ca tăciunele. Iar motivul... este faptul că *restul universului nu mai există.*

Iubiții mei supuşi, inițial am vrut să elimin din existența toate civilizațiile din spațiul cosmic, dar metodele mele s-au dovedit neeficiente. Domnul profesor Duca însă mi-a furnizat, pentru că l-am obligat eu, o metodă de pliere a spațiului cu ajutorul căreia am... am împăturit, pur şi simplu, universul, l-am făcut ghemotoc în palmă, l-am strâns, l-am presat, l-am micşorat în jurul nostru. Universul nu mai este nemărginit, dragii mei. Acum s-a redus la dimensiunea galaxiei noastre, iar în această noi suntem singura civilizație inteligenta, ba mai mult, singura planetă pe care mai există viață în univers. De ce am făcut asta? Pentru că sunt un ticălos fără credință?

Freamătul valurilor de oameni deveni deodată un adevărat vacarm.

— Nu! urlă împăratul. Am făcut-o tocmai pentru că sunt cel mai credincios om din lume! Şi pentru că Dumnezeu de prea multe ori şi-a întors față de la noi, de la întreaga omenire şi de la atâția dintre noi şi strămoşii noştri personal! Îl căutam de mii de ani, dar el rămâne în umbră. Îl implorăm să ne ierte, dar el ne pedepseşte. Acum însă am eliminat toată viața din univers pentru că noi să rămânem singurul plaur cosmic care mai adăposteşte ființe inteligente. Din clipa asta, i-am luat toate jucăriile şi l-am lăsat cu una singură. Cu noi. De acum, Dumnezeu va fi nevoit să se ocupe numai de noi!

Urletele, plânsetul şi gălăgia a zece milioane de oameni înnebuniți şi disperați acoperiră cuvintele împăratului. Acesta, susținându-l pe profesor, coborî în palat.

— Pentru asta ai omorât toată viața din univers?! izbucni Duca, fără să-i mai pese de gărzile imperiale. Pentru asta ai amputat universul?!

— Da, pentru asta! A fost o crimă, ştiu, şi a fost un lucru pe care nimeni nu a avut curaj să-l mai facă – dar l-am făcut eu! M-am sacrificat pentru tine şi pentru voi, nerecunoscătorule!

— Nu, nu, eşti un monstru ucigaş, idiotule! turbă de groază Duca. Ai înțeles greşit credința! Nu asta este credința!

— Ba tocmai asta e credința! Am făcut din ea centrul existenței mele, iar din noi, centrul existenței creatorului! I-am arătat că facem orice ca să ne bucurăm de prezența lui!

— Felicitări, psihopatule, ai găsit ceea ce noi, ceilalți, aveam de două mii de ani! L-ai căutat ucigând, pe când tot ceea ce ai fi avut de făcut era să-l primeşti în sufletul tău, să crezi în el! Pentru noi, Dumnezeu există de mult! Nu-l vedem, nu ne vorbeşte, nu ne bate pe umăr cu mâna lui, dar îi simțim puterea în fiecare zi!

— Da? Şi ce ați făcut ca să-i arătați că îl căutați şi îl iubiți? Nimic! Eu am făcut însă dovada supremă!

Împăratul, care în timp ce discuta se uita pe geam, îi făcu semn să tacă şi îl chemă la el unul dintre generali, arătându-i curtea palatului.

— Ce se întâmplă acolo? De ce mai continuă revolta?

— Mărite, revolta s-a încheiat, palatul nu mai e sub asediu! Însă oamenii s-au împărţit în două tabere, unii protestează împotriva acţiunii tale, alţii sunt de acord cu ea şi o sprijină.

— Vezi? se întoarse împăratul către Duca. Am făcut totuşi bine, unii m-au înţeles!

Măritul, satisfăcut, ieşi pe terasa întinsă şi se aşeză într-un jilţ. Cerul opac părea o gaură către neant şi era apăsător. De afară răzbătea hărmălaia făcută de oamenii care se tăiau între ei, dar conducătorul lor era deasupra acestor mici pasiuni meschine.

— Stai lângă mine, profesore, ordonă, însă blajin, împăratul. Aşa. Acum tot ce avem de făcut este să aşteptăm. Ai să vezi că o să apară, într-un fel sau altul. Nu are încotro, dacă atât a mai mai rămas din univers, va trebui să se ocupe de el, altfel s-ar plictisi. Îţi zic eu, e sigur acolo şi se uită la noi. E surprins şi el şi poate în clipa asta nici nu ştie cum să reacţioneze.

— Poate aşa e. Dar dacă am eu dreptate şi nu se va întâmpla absolut nimic, dacă va rămâne la fel de discret? N-o să te căieşti pentru atâta moarte cât ai adus în ceruri şi pentru că ai distrus universul?

— Stai liniştit, am şi un plan B. Ţii minte sateliţii? O să-ţi zic un secret de stat: există o reţea de câteva zeci de sateliţi care încă funcţionează şi încă îi pot controla.

Împăratul făcu semn unui ofiţer, care îi aduse ceea ce părea fi o mască de gaze, cu rame aurite şi design futurist. Chipul conducătorului dispăru imediat înghiţit de mască, iar vocea i se auzi înăbuşită:

— În caz că distrugerea restului universului nu dă roade, o să merg şi mai departe. Sateliții vor elibera în atmosferă un gaz extrem de toxic, care va ucide instantaneu pe oricine nu are masca de gaze ca a mea. Şi ghici dacă mai are cineva!

— Doamne fereşte! Acum îl şantajezi pe Dumnezeu?!

Împăratul râse, mai mult un horcăit lugubru înăbuşit de mască, apoi şi-o scoase.

— Acum, linişte. Vreau să mă bucur de cerul acesta mic, numai al nostru.

Profesorul însă era prea scos din minți ca să-i mai asculte poruncile sau să-i mai pese.

— E păcatul tău, însă mi-e groază că se va răsfrânge şi asupra noastră. O să plătim toți, până la ultimul bebeluş nevinovat, nebunia şi lăcomia ta!

— Nu e vina voastră, spuse cu înțelegere împăratul. Nu ați avut încotro.

— Ba da, trebuia să te dăm jos, să te asasinăm, să facem orice, numai să nu te lăsăm să ne târăşti în păcatul ăsta strigător la cer! Era datoria noastră să te oprim, dacă nu te-am oprit, suntem şi noi vinovați!

— Gărzi! spuse obosit împăratul. Duceți-l pe profesor la familia lui. Să vă purtați frumos cu ei, sunt musafirii mei.

Doi zdrahoni blindați îl luară pe sus pe Duca, hotărâți, dar fără să fie brutali. Profesorul însă nu spusese tot ce avea pe suflet:

— Nu uita că toate civilizațiile din univers pe care le-ai distrus, toate ființele cu suflet din cosmos pe care le-ai

ucis, până la ultima persoană asasinată de pe ultima planetă, fiind moarte, sunt de-a dreapta lui Dumnezeu. Şi ai avut şi tu şansa asta să ajungi acolo; tot ce aveai de făcut erai să crezi şi apoi să mori. Pe când aşa, ai să vezi, Dumnezeu nu ţi se va arăta niciodată, nu vei primi nicio dovadă! Asta e pedeapsa, e iadul tău: nu vei afla niciodată cu siguranţă dacă există. Poate o să trăieşti şi până la 150 de ani, poate chiar o să-ţi petreci eternitatea fără să afli niciodată. Şi de ce? Pentru că ai comis crima asta din curiozitate, ca să vezi dacă există Dumnezeu, dar asta este o ispitire, ai fost amăgit să ucizi şi nici n-o să te alegi cu nimic!

Împăratul rămăsese în jilţ, scrutând cerul, ca şi cum se aştepta ca boltă neagră să fie deodată luminată de chipul gigantic al lui Dumnezeu, care s-ar fi uitat la lume ca printr-o fereastră cosmică; numai că acum împăratul nu mai zâmbea. Vorbele profesorului îi stricaseră bucuria. Un afront care în mod normal ar fi meritat să fie spălat cu sânge, îşi spuse măritul. Numai că acum, când populaţia universului scăzuse aproape de zero, orice crimă devenise infinit mai gravă decât înainte. Şi, oricum, nu mai avea rost. „Când Dumnezeu o să apară şi o să vorbească cu mine, cu noi, cu fiecare om de pe Pământ, mă vor iubi toţi şi-şi vor da seama că am avut dreptate, inclusiv Duca", gândi împăratul. „E doar o chestiune de timp." Şi continuă să absoarbă cu privirea negrul cerului, tot mai adânc, tot mai departe. Ştia că undeva acolo divinitatea îl aşteaptă ca să-l laude. Ştia că Dumnezeu va apărea din clipa în clipă. Poate chiar acum. Poate chiar în secunda asta.

Poate chiar e aici deja şi se joacă cu el!... Tot ce mai avea de făcut împăratul era să aştepte.

roşu gros, bogat, care până mai acum câteva clipe curgea prin trupul lui Rotsamm, iar acum năclăia praful şi mâzga de pe jos...

Ajuns înapoi în cabină, D'aston nu-şi mai controlă tremuratul. Îşi turnă puțină votcă în pahar şi o dădu pe gât, apoi încă o dată şi încă o dată, până când se mai linişti. Cel puțin pe dinafară; pentru că înăuntrul lui încă spumega de furie. Viața lui Rotsamm fusese curmată brutal pentru ceea ce până nu de mult ar fi fost o simplă opinie, însă mai nou era văzut ca o blasfemie. De fapt, D'aston nici nu ştia ce îl doare mai rău: faptul că Rotsamm fusese descăpățânat pentru că-şi exprimase deschis opinia sau prostia acestuia de a susține că nava se micşorează? Ambele erau fără sens, dacă îl întrebai pe D'aston.

Pe de altă parte, Rotsamm fusese prea vehement cu teoria sa cu iz conspiraționist, aşa că D'aston, încercând să pară cât mai nonşalant (față de el însuşi), ca şi cum nici nu acorda atenție acestei prostii, luă cu gesturi leneşe, aproape neglijente, o ruletă şi măsură distanța dintre doi pereți, pe care o avea înscrisă în planurile navei. 3,25 metri scria negru pe alb, 3,25 metri măsură şi el. Bineînțeles că nava nu se micşora! Şi atunci, de ce prietenul său susținuse aşa o enormitate, ba chiar îşi riscase, şi pierduse, viața pentru asta?

D'aston îşi primi însă răspunsul a doua zi, când se trezi pentru a intra în serviciul

de gardă. Majoritatea colegilor săi urau garda, lui însă îi plăcea. Acolo sus, pe puntea de control a astrocuirasatului, erau doar el şi câmpul cu stele de foc al cerului nesfârşit. Iar duşmani nu aveau, garda fiind o simplă formalitate. E adevărat, circulau poveşti de groază, cum ar fi cea cu piraţi cosmici care le introduceau în gărzilor costum ţipari de vid, care îi devorau de vii; dar există o mică problemă: încă nu văzuse nimeni niciun pirat cosmic. Universul se dovedea, deocamdată, gol-goluţ, nelocuit, cu excepţia îndepărtatului Pământ. Plin de elan, se ridică din pat cu avânt.

Izbitura în frunte îi tăie respiraţia şi căzu la loc în pat, ameţit. Când îşi reveni, după câteva clipe, înţelese ce se întâmplase: se lovise inexplicabil cu capul de dulăpiorul metalic de deasupra patului, care până atunci nu-l încurcase vreodată. „Asta e o prostie!" îşi spuse D'aston şi, frecându-şi fruntea, coborî din pat şi se îndreptă către baie. Acolo, se lovi tare cu şoldul de tocul uşii. Şi îi pică fisa.

Nava spaţială chiar se micşora.

Colosul metalic se scurta încetul cu încetul, cu tot ce se afla la bord, mai puţin, iată, oamenii; îşi dădu seama că, atunci când măsurase camera, şi ruleta se micşorase proporţional, înşelându-i judecata.

Din ziua aceea, începu să fie atent la toate detaliile şi în fiecare zi găsea câte un indiciu nou care îi dovedea că astrocuirasatul, un monstru care era casă zburătoare pentru câteva sute de militari, începuse să descrească. Se întâmpla exact ceea ce susţinuse şi Rotsamm şi fusese executat pentru asta, deoarece comandantul interzisese propagarea zvonurilor care puteau afecta psihicul

oamenilor, aflați deja în hăul spațiului de 17 ani, deşi plecaseră într-o misiune de maximum trei. Doarece nu găsiseră viață în univers, misiunea le fusese prelungită pe termen nedefinit; de aceea militarii începuseră să conteste ordinul şi chiar avusese loc o rebeliune. Dar rebelii fuseseră înfrânți, puşi într-o capsulă de transport şi incinerați de vii în jetul propulsoarelor, iar de atunci şurubul începuse să se strângă, inclusiv prin interzicerea zvonurilor.

Numai că ăsta nu era un zvon. Astrocuirasatul chiar se micşora pe zi ce trecea.

Bineînțeles, D'aston nu dezvălui absolut nimănui, nici măcar prietenilor apropiați, observațiile sale şi aşteptă ca aceştia să constate şi ei că (aşa cum i se zicea cu duioşie) Sicriul Spațial se strângea peste ei ca o haină intrată la apă. Şi nu trebui să aştepte prea mult: într-o zi, masivul Rigadar se pomeni că nu mai poate părăsi cabina, uşa acesteia micşorându-se la propriu peste noapte prea mult pentru ca bărbatul de 1,98 şi 140 kg să mai poată ieşi. Comandantul trimise trei gărzi să-l aducă cu forța, dar constatară şi ei că soldatul Rigadar era prea voluminos ca să mai poată ieşi, aşa că îl măcelăriră acolo unde era şi se întoarseră la comandant raportându-i că opusese rezistență, aşa că fusese anihilat. Şi nu şoptiră niciun cuvânt despre uşa devenită mult prea mică, deşi la momentul acela deja ei înşişi deja străbăteau nava cu dificultate, în unele locuri scoțându-şi tunicile pentru a avea loc să treacă mai departe.

Iar oamenii începuseră să pună, în şoaptă, întrebarea de foc: care era motivul pentru care nava se micşora?! Dacă era un fenomen natural, ar fi trebuit să se micşoreze şi oa-

menii. Dacă nu era însă natural, însemna că erau atacați? Şi dacă da, de cine, având în vedere că universul era pustiu?! Stoddot, biomatematicianul, venise cu altă teorie: poate că nava nu se micşora, poate că ei, oamenii, creşteau. Poate un duşman misterios hotărâse să-i elimine umflându-i atât de mult încât aveau să nu se mai poată mişca şi în cele din urmă să piară striviți încet...

Indiferent care ar fi fost adevărul, în curând pe culoarele altădată largi, făcute ca militarii să mărşăluiască pe cinci coloane, nu mai încăpea decât un singur om o dată, şi acela frecându-se de pereți, cănile şi farfuriile păreau de jucărie, soldații mâncând cu mâna pentru a putea consuma cantitățile de mâncare, devenite de altfel tot mai neîndestulătoare, iar hainele îi strângeau şi le amorțeau corpurile, până la urmă fiind obligați să renunțe la ele. Oameni în toată firea umblau prin nava spațială doar cu cârpe în jurul şoldurilor, mâncau supa din căuşul palmelor şi se încăierau pentru orice firimitură de mâncare. Armele de foc se micşoraseră şi ele, puştile-mitralieră erau deja cât nişte pistoale; la început mai fuseseră folosite cu stângăcie, pentru ca ulterior să se renunțe complet la ele, întrucât degetele nu le mai puteau intra prin garda meschină şi apăsa trăgaciul minuscul.

Comandantul continua să afirme în stație că zvonurile privind dimensiunile navei vor fi pedepsite sever, însă erau doar vorbe, pentru că nici el însuşi nu mai putea părăsi aripa navei în care se afla. Iar până la urmă, într-o bună zi, pentru absolut toți ocupanții navei încăperile în care se aflau deveniră temnițe eterne. Astrocuirasatul ajunsese, pesemne, la o treime din dimensiu-

nile sale inițiale. D'aston deja nu mai avea senzația că e într-o încăpere, ci mai curând că purta un uriaș palton din oțel, care se micșora în continuare în jurul lui. De fapt, viteza comprimării ajunsese atât de mare, încât D'aston avea senzația că simte în timp real cum nava spațială de luptă îl laminează. Nu știa dacă era chiar adevărat, însă în altă zi constată că trupul îi ocupa aproape tot spațiul din chițimia în care se afla, iar el era prins între tavan și podea, atât de rău, încât aproape nu mai avea loc să-și miște nici mâinile. Inima începu să-i bată puternic în piept; se sufoca. Oțelul strângându-se în jurul său îi lua tot oxigenul și-i încețoșa mintea. Nu mai avea nicio cale de scăpare! În curând cabina avea întâi să-l apese puternic pe piept, apoi să-i taseze coastele, să i le împingă prin plămâni și stomac, să-i pârâie craniul și în final, când mai mult ca sigur va fi fost încă în viață, să-l strivească așa cum el însuși strivea melcii în copilărie, cu casă cu tot, strivindu-i încet sub talpă până ajungeau o pastă diformă.

Nu, nu putea să moară așa! Începu să strige după ajutor, deși numai strigăt nu mai era ce îi ieșea din gât. Auzi mai multe voci slabe, colegi de-ai săi care îi spunea că și ei sunt prinși în capcană ca țânțarii în chihlimbar și nu mai pot face nimic. Atunci se gândi că ar trebui măcar să se sinucidă, ca să nu moară încet, în chinuri. Cu ce însă? Arma de asalt era acum cât o nucă, pistolul încă și mai mic, mai rămânea doar sabia. E drept, aceasta părea acum o scobitoare, dar dacă reușea să-și secționeze sau măcar perforeze venele cu ea putea avea parte de un final mai puțin oribil. Cu toată forța pe care o mai avea își strecură mâna sub pat și,

cu două degete, scoase dintre resturile uniformei micul ac de oțel. Dar cum să-l întoarcă asupra lui însuşi? Nava se micşora atât de rapid, încât mâinile îi erau acum blocate complet, înțepe

OZN

— Nu, nu aşa... Poți să-i faci părul mai lung?

— E deja lung.

— Nu, trebuie mai lung şi mai bogat. Cumva rebel.

— Aşa e bine?

Expresia de pe chipul lui Iulian o lămuri că viziunile lor artistice nu coincideau. Dora oftă şi adăugă, din mouse, volum părului personajului şi îl ciufuli; acum părea aparent neglijent, însă într-un mod cumva elegant.

— Aşa ceva, încuviință Iulian.

Dora izbucni în râs.

— Iulian, cumva vrei ca eroins din joc să arate exact ca mine? Până acum e înaltă, ca mine, e atletică, aşa ca mine, la naiba, are fix ochii mei... Crezi că nu mi-am dat seama?

— Şi nu e bine? În fond, eşti o eroină, la cât te-am bătut la cap azi cu designul ăsta.

— Când o ieşi jocul, îmi cedați din profitul vostru şi suntem chit!

Mihai apăru cu o sticlă de whisky şi trei pahare, pe care le puse pe măsuța:

— Dragilor, lucrăm de 12 ore, nu credeți că ar trebui să facem o pauză?

— Asta îmi place la tine, i-o întoarse fața, ai mereu cele mai bune idei!

Tolăniți pe fotolii, scoaseră exclamații de uşurare şi de încântare. Rex, câinele fetei, se cuibări pe picioarele acesteia.

— Mihai, mă întrebam ceva, spuse Dora. Văd că prietenul nostru scenarist are o viziune neobişnuită asupra personajelor din joc. Mi-a cerut să fac monstrul mic, în loc să-l fac colosal, amenințător...

— Păi e amenințător, observă Iulian. E lugubru şi agresiv.

— Da, însă e *mic*. E cât un copil. În ce joc ai mai văzut tu bossul pricăjit? Nu, nu îmi dă exemple! râse fata. Zic aşa, ca idee. Pe de altă parte, eroina noastră nu e tocmai mititică şi în niciun caz nu e genul de femeie fatală. Are fundul măricel, 41 la picior, e frumoasă la față, nu zic nu!, chicoti ea. Iulian, mă aşteptam să vrei un boss gigantic şi o femeie subțirică, minionă...

Râsul fetei era plăcut, chiar contagios, totuşi observă că prietenii ei tăcuseră, iar Iulian era chiar pământiu la față.

— Ce s-a întâmplat? Am făcut o gafă?

Iulian îşi din nou turnă în pahar, cu larghețe, apoi dădu peste cap.

— Nu mă înnebunesc după femeile minione, mormăi el şi se ridică: Mă duc afară să fumez.

După ce tânărul ieşi, Dora se uită întrebător spre Mihai.

— Eh, poveste veche, nu contează, o coti acesta.

— După cum a reacționat, se pare că totuşi contează. O mai iubeşte?

— Pe cine?

— De unde să ştiu eu?! Îl cunosc pe om de azi-dimineață. Pe minionă aia de care tot vorbiți!

— Nu-ți face probleme, Dora. Nu s-a supărat, e doar obosit.

— Îmi place de el, e talentat, are idei. Şi arată bine, de ce să mint. Are prietenă?

— Dora... e un băiat grozav, dar puțin altfel. E mai retras, puțin introvertit. Şi chiar dacă îi place vreo domnişoară, nu o arăta. Şi sigur nu din prima zi.

— Te cred, dar uită-te şi tu la eroină din jocul nostru. Nu seamănă cu mine? Mai zici că domnu' Iulian nu e interesat?

Câinele latră, iar stăpâna lui îl mângâie.

— Da, Rex, interesat de mine, râse fata. Eşti obraznic că te miri!

— Iulian e foarte deştept şi foarte talentat, spuse Mihai. Încă din copilărie era foarte creativ. Pe atunci era un copil vesel, visător şi cu chef de viață.

— Şi ce s-a întâmplat?

Mihai dădu din cap, ca un om care nu vrea spună mai multe, deşi ştia foarte bine despre ce e vorba, însă nu considera că e cazul să vorbească. Fata nu mai apucă să spună nimic, pentru că Iulian intră, turnându-şi în pahar chiar în timp ce se aşeză pe fotoliu.

— Hei, să fie veselie! exclamă el şi ridică paharul.

Într-adevăr, încet-încet, atmosfera se limpezi, se deschise, când, ceva mai târziu, gazda turna ultimele picături

din sticlă deja râdeau toți trei cu hohote, ba chiar şi Rex începu să latre, molipsit de veselia oamenilor. Reluaseră discuția despre jocul video la care lucrau, în cea mai mare parte contrazicându-se, pentru că Iulian era foarte exigent, în vreme ce Dora nu avea răbdare să se ocupe de detalii, prefera să dea forma jocului în linii mari şi apoi să-l finiseze, iar Mihai era mai preocupat de acțiune decât de poveste. În cele din urmă, acesta declara oficial că e pilit, se scuză şi se duse să se culce.

— Crezi că a vrut să ne lase singuri? zâmbi fata.

— Nu te lăsa singură cu un ciudat, mormăi Iulian, deşi amuzat.

— Dar îmi plac ciudații, spuse ea cu un surâs extrem de promițător.

Iulian izbucni în râs, atât de tare încât reuşi să-şi verse puțin vin pe pantaloni, spre amuzamentul amândurora.

— De pildă, neîndemânaticii, prinse ea ocazia din zbor. Ador neîndemânaticii! Deşi am o gamă de preferințe mult mai generoasă în materie de ciudați...

— Serios?! Care e cel mai ciudat bărbat cu care te-ai întâlnit?

— De ce, nu crezi?

— Vreau să văd dacă *într-adevăr* îți plac ciudații.

— Bineee. Uite, am cunoscut un tip care mi-a dat papucii când a auzit că sunt zodia Scorpion.

Noi hohote de râs. Iulian turnă în pahare pentru amândoi ce mai rămăsese în sticlă, mângâie câinele şi continuă:

— Nu, serios. Ciudati-ciudati.

— Mai sunt şi alții, dar încă nu am băut atât de mult încât să intru în detalii.

— Nu ai băut atât de mult?!

— Voi ați băut, eu doar am râs cu voi... Dar stai, vrei să zici că şi tu eşti ciudat?

— Dora, sunt mai ciudat decât ți-ar putea trece prin cap.

— Ce, îți plac şi Star Wars, şi Star Trek?! Hahahaha!...

Iulian era foarte serios şi avea ochii mici şi roşii. Dorei îi mai pieri puțin veselia când constată, în cele din urmă, că interlocutorul ei nu se mai amuză.

— Vrei să zici că eşti atât de ciudat, încât n-o să-mi mai placă de tine?

— Vreau să zic că există în trecutul meu ceva ce a îndepărtat absolut toate femeile din ultimii ani.

Dora îl privea cu interes şi, în acelaşi timp, cu neîncredere. Îi făcu semn să continue. Tânărul se aplecă spre ea şi vorbi aproape şoptit:

— *În urmă cu mulți ani, am fost răpit de extratereştri şi dus pe nava lor, unde au făcut experimente pe mine.*

Dora nu mai avu nicio replică, ci dădea din cap încercând să proceseze informația şi să-şi dea seama cum să pună problema. În cele din urmă, răbufni:

— Trebuie să recunosc că e cea mai originală vrăjeala de agățat pe care am auzit-o vreodată!

— Nu e vrăjeală şi în niciun caz nu e de agățat, afirmă el cu toată convingerea.

— Heeei, m-ai rănit cu acel rece „nu e de agățat"!

— Serios, din experiența mea, e de despărțit... Dora, crezi că mie mi-e uşor să nu răspund la avansurile neruşinate (râseră amândoi) ale unei femei inteligente, frumoase, înalte?

— Dar plinuță...

— Dar cu țâțe mari, na! (Noi râsete.) Nu are legătură cu tine, e vorba despre mine.

— Cam devreme pentru replica asta! izbucni ea în râs, parcă hotărâtă să nu-și strice bună dispoziție.

— Mă duc la o țigară, spuse Iulian stins și se ridică.

— Stai puțin, te rog. Vreau să ies puțin cu Rex, nu l-am mai scos de ieri dimineață și e cam abătut. Putem veni și noi?

Contururile erau nehotărâte, liniile caselor cufundate în întuneric se contopeau cu beznă, cu cerul și, peste case, cu câmpul care dădea spre baltă. Iulian și Dora stăteau unul lângă celălalt, rezemați de peretele casei, în timp ce Rex adulmeca, parcă scanând curtea.

— Să știi că nu râd de tine, pur și simplu e un lucru greu de crezut, spuse fata, serioasă. Îți zic sincer, cred că extratereștrii și OZN-urile sunt baliverne. E imposibil să le vadă doar câțiva oameni, iar marea majoritate nu. Totuși, *ceva* s-a întâmplat cu tine și te-a marcat. Vrei să-mi povestești?

Iulian o privi ca și cum voia să se asigure că Dora vorbește serios. Își aprinse altă țigară și vorbi:

— Aveam 11 ani, într-o seară eram cu ai mei în vizită la niște prieteni de-ai lor care stăteau undeva la marginea orașului, spre câmp, într-un bloc-turn nou, încă nefinisat, izolat și destul de sinistru, în care abia se mutaseră câțiva locatari. M-am jucat o vreme cu soldățeii cu băiatul lor, Ionuț, era cam de vârsta mea. Destul de repede ne-am plictisit, iar el, genul ăla de copil dement, mi-a propus să

urcăm pe terasa blocului, pentru că auzise că undeva e un chepeng descuiat pe unde se poate ieşi. Pe vremea aia eram fascinat de Jules Verne, aşa că ideea de a explora terasa blocului pe care îl vedeam fantomatic şi misterios mi s-a părut extraordinară; numai cuvântul „chepeng" şi mi s-a părut că promite aventuri ieşite din comun. Am luat liftul până la ultimul etaj. Acolo încă se lucra ziua, era plin de găleți, saci cu văr, materiale de construcție, diverse resturi, mult moloz, iar lumina era chioară. Am trecut într-o pasarelă lungă şi întunecată, care dădea în scara cealaltă a blocului şi la al cărei capăt cufundat în beznă, mi-a spus Ionuț, se afla enigmaticul chepeng. Mi s-a părut că Ionuț totuşi se cam codea să străbată întunericul, eu însă, dornic să-i dovedesc că sunt un explorator adevărat, am pornit, şi nu zic că nu mi-era puțin frică, dar emoția necunoscutului era mai puternică. Ionuț a rămas în urmă, să fi fost vreo zece metri, eu păşeam pe planşeul presărat cu moloz, lăsând lumina în urmă, şi brusc mi s-a părut că pasarela e nesfârşită. A început să mi se facă frică. Nu atât de întuneric, cât de faptul că pasarela nu se mai sfârşea. Cam din punctul ăla nu mai țin minte decât fragmente, momente disparate. L-am văzut pe Ionuț făcându-mi semn cu mâna, din depărtare, însă, ciudat, de undeva din față, nu din spate, unde îl lăsasem. În următorul moment de care îmi amintesc mergeam în spatele lui, fără să ştiu exact în ce direcție, ceea ce l-am şi întrebat. S-a întors spre mine...

Iulian icni, parcă în pragul de a izbucni în lacrimi. Dora îl atinse pe mână:

— Doamne, ia-o uşor...

— Nu era el şi nu era nici măcar om. Avea ochi uriaşi, gura mică şi pielea, nu ştiu, mi-a evocat pielea unui cadavru. Îmi tot făcea semn să mă ţin după el...

Iulian aruncă chiştocul şi fără pauză îşi aprinse o altă ţigară, ca şi cum restul amintirii era în aceasta şi trebuia tras în plămâni pentru a urca la creier.

— Următorul tablou: eram undeva foarte sus, am crezut în prima clipă că ajunsesem pe terasă, era o linişte neobişnuită în care auzeam doar vântul pe la urechi, însă când m-am uitat în jos, am văzut nişte luminiţe şi mi-a luat destul de mult până să îmi dau seama că vedeam Bucureştiul de undeva de foarte sus, că din avion. Apoi eram întins pe spate, într-o încăpere cu tavan jos şi lumina puternică, pe o masă metalică, mică, de-abia aveam loc pe ea, aş fi vrut să mă ridic şi să fug şi să urlu de groază, însă eram ca paralizat. Erau acum mai multe fiinţe înspăimântătoare în jurul meu, mă priveau curioase şi parcă discutau între ele fără să-şi mişte buzele, cumva gândeau împreună. Scena următoare: în mâinile lor au apărut, sau am văzut eu de-abia atunci, instrumentele. Nici măcar nu le înţelegeam formă, însă aveau ascuţişuri şi tăişuri îngrozitoare. Unul dintre ele mi-a despicat carnea de sus până jos, de la gât până la pubis, iar durerea a fost insuportabilă. Mi s-a tăiat filmul. În următoarea scenă stăteam pe o parte, cumva în aer, şi băgau în mine un tub, îi simţeam traseul, printre plămâni, pe lângă stomac, printre intestine, şi încercau să găsească... E o prostie, dar aveam senzaţia că vor să ajungă la testicule. M-aş fi zvârcolit şi

aş fi ţipat... dar eram stană de piatră. Apoi eram din nou pe spate şi mi-au apropiat un cub metalic de nas. O mână descărnată, firavă, dar extrem de puternică mi-a acoperit gura, apăsând cu forţa de am crezut că îmi va sfărâma dintii, apoi mi-au băgat cubul în nas... A fost ca şi cum aş fi primit un ciomag în figură, o explozie de sânge şi durere în tot capul, am crezut că mor. Următoarea amintire: mă plimbam cu ei, bine mersi, printr-o sală cu aparatură fabuloasă, iar ei îmi explicau, foarte prietenoşi, la ce servesc aparatele, de unde le au, cine le-a inventat. Desigur, nu mai ţin minte absolut explicaţiile în sine, reţin doar că nu mai eram speriat, nu mă durea nimic, iar ei se purtau ca nişte prieteni buni care îmi prezintă casa lor.

Penultimul lucru pe care mi-l amintesc este că îmi arătau un... nu ştiu cum să-l descriu, era ca un paralelipiped mare din sticlă, înţesat cu multe, multe lamele din sticlă suprapuse, dacă vrei. Ei mă îndemnau să mă uit cu atenţie şi mă întrebau dacă văd. Le-am zis că nu văd, iar ei mă băteau pe umeri zicându-mi: „Uită-te altfel! Nu te uita aşa!". Şi într-adevăr am văzut ceva. În reflexiile lamelelor vedeam ceva ca o lume întreagă, cu cumplit de multe detalii. „Aia este viaţa lumii!", mi-au spus.

Ultima scenă: mă întorceam pe pasarelă, Ionuţ nu mai era acolo, în schimb auzeam gălăgie mare, ţipete, vedeam lumina unor lanterne. Tatăl meu a apărut, cu chipul descompus de groază. Dispărusem două ore întregi.

Rex se tolăni deodată peste picioarele lui Iulian, ca şi cum ar fi ascultat şi el povestea şi ar fi vrut să-l aline. Tânărul îşi aprinse altă ţigară şi suflă fumul în sus, prelung,

parcă încercând să acopere cerul şi amintirile care veneau din direcția aceea.

— Probabil ai mai auzit de multe ori asta, spuse încet Dora, dar există explicații mult mai logice pentru absența ta.

— E primul lucru pe care mi-l spune lumea, oftă Iulian, aplecându-se şi mângâind câinele. Sincer, nu ştiu dacă îmi poți spune ceva pe tema asta ce nu am auzit de zeci şi zeci de ori înainte.

— Dar... de ce te-ai gândit că erau extratereştri?

— Cum aş fi putut să cred altceva?!

— Păi probabil citiseşi undeva chestia asta şi, dorind să existe extratereştri, subconştientul tău...

— Nu, o întrerupse, ce-i drept cu blândețe, tânărul. Pare vis, dacă îl auzi povestit, dar eu îmi aduc aminte că era extrem de adevărat. Uite, *tu* de câte ori ai visat aşa ceva? Sau un cunoscut de-ai tăi? Nu e un vis obişnuit, Dora. În plus, oamenii nu-şi visează unii altora visele, or literatura pe tema asta arată că toți cei în situația mea au, mai mult sau mai puțin, visul ăsta.

— Dar te-ai gândit vreodată şi la altă explicație?

Iulian se ridică şi trase din țigară, fără să se grăbească să răspundă.

— Numai la asta mă gândesc! vorbi până la urmă. E punctul central al preocupărilor mele, al frământărilor mele. Mai puțin în ultimii ani decât la început, totuşi mă încă gândesc. Întorc amintirile pe toate părțile, caut explicații, argumente, inclusiv contra.

— Bănuiesc că ți-au făcut imediat radiografii după episodul ăsta, aşa e?

— Ai să râzi, dar mi-a luat vreun an până să le spun părinților exact ce se întâmplase acolo. După ce le-am spus, a mai durat încă vreo doi până să mă ia în serios atât de mult încât să mă ducă la medic. Bineînțeles, nu au găsit nimic, nici măcar vreo cicatrice pe piept. Am făcut radiografii, ecografii, acum câțiva ani RMN, dar degeaba. Nu au găsit nimic în neregulă.

— Pot să te mai întreb ceva?... Din cauza asta nu ai o relație?

— Am avut câteva relații, dar niciuna nu a mers. Cine ar vrea să stea cu un nebun care crede că a fost răpit de extratereştri?

— Aprecierea ta e un pic nedreaptă. Poate aşa te vezi tu; eu, ca femeie, te văd că pe un tânăr plăcut, interesant şi foarte inteligent. Poate relațiile nu au mers din alte motive, dar tu te agăți de întâmplarea din copilărie...

— Habar n-am, poate aşa e. Am fost oricum la psihoterapeut. Nu a schimbat ceea ce cred, dar măcar m-a ajutat să-mi domolesc anxietatea.

— Anxietate? Încă ți-e teamă de s-a întâmplat acum, cât, 20 de ani?

— Nu, zâmbi el şi aruncă țigara. Nu mi-e frică de ce a fost atunci. Mi-e groază că se va repeta. Şi acum, om în toată firea, mi-e groază de asta. Iar femeile tind să nu-şi ia povara asta pe cap, zâmbi el. Chiar şi cele care inițial cred că pot.

— Măcar acum înțeleg de ce nu-ți plac femeile minione, oftă Dora.

Iulian se uită la tânăra şi văzu că era zgribulita.

— Nu vrei să intrăm? S-a făcut răcoare.

Se aşezară pe fotolii. Era aproape 1 noaptea.

— Dar nu asta e lucrul cel mai rău, să ştii. Cumva m-am împăcat că ar putea reveni. Însă ceea ce mă macină cel mai mult e că nu înțeleg *de ce* au făcut asta. Mi-au implantat nişte lucruri ca să ce? Cu ce scop? Dacă sunt atât de evoluați, de ce nu o fac fără să ne dăm seama? Când cercetătorii vor să implanteze un dispozitiv de urmărire unui animal sălbatic, îl împuşca de la distanță cu un tranchilizant. Animalul nu ştie nimic, adoarme brusc în timp ce paşte, iar când se trezeşte nici măcar nu ştie că are un aparat mic în el. Sau ne deschid ca să ne studieze, să vadă cum suntem? Bun, or fi făcut asta o dată, de două ori... Dar după atâta timp, ar trebui să ştie perfect cum suntem! De aici trag concluzia că ne fac altceva. Iar faptul că nu ştiu ce ne fac mă înnebuneşte... În fine, e ora 1. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Suntem frânți, iar eu sunt şi puțin beat, zâmbi Iulian. Hai la culcare, mâine avem de lucru.

Se ridicară osteniți şi, fără altă cuvinte, urcară la etajul casei, către dormitoare. Capul îi vâjâia lui Iulian. Rămase în tricoul cu care era şi în boxeri şi se prăbuşi pe pat.

Puțin mai târziu, jumătate adormit, auzi un lătrat, după care o lumină bruscă la geam. O rază venită de undeva de sus baleia casă, apoi se schimbă, deveni mai bogată, scalda dormitorul în lumină. Iulian ar fi vrut să strige, însă în acelaşi timp nu era sigur dacă e adevărat sau doarme şi visează; era atât de obosit, încât nu reuşi însă să se trezească şi adormi buştean.

Dimineaţa, Dora coborî ultima. Băieţii erau deja pe fotolii, harnici cu cafeaua.

— Bună dimineaţa! îi salută ea veselă, urmată de Rex.

— Au, capul! Mai încet! făcu Mihai.

— Sunteţi gata să lucrăm la joc?!

— Doamne fereşte! Stai să ne revenim.

Dora râse din toată inima şi se apucă să facă micul dejun, cu mult avânt, bine dispusă şi cu mişcări sigure.

— Eu nu înţeleg, spuse Iulian ceva mai târziu. De ce nu eşti mahmură?!

— Păi nu am băut cât voi... Poftim, poftă bună! English breakfast, cel mai bun remediu împotriva mahmurelii!

— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate! făcu Mihai în timp ce se aşeză la masă. Şi, la rândul meu, nu înţeleg de ce eşti atât de fericită!

Ridică privirea de la baconul, fasolea şi ouăle din farfurie şi se uită la prietenii săi, pe rând.

— Nu te uita la mine! mormăi Iulian.

Dora izbucni într-un râs sănătos, deschis, de om căruia viaţa îi merge din plin.

— Mihai, prietenul tău e un domn. Nu a încercat să profite de mine că eram trează!

— Unde e Rex? mormăi Mihai. M-am obişnuit să-l văd mereu pe lângă tine.

Dora îşi luă o expresie extrem de misterioasă, în acelaşi timp mustăcind, însă băieţii erau prea mahmuri să aibă răbdare s-o descoasă. Aşa că tot ea vorbi până la urmă:

— Rex doarme, că a avut aventuri cât voi dormeați!

— Cum aşa?

— Dragii mei, Rex a fost răpit de extratereştri azi-noapte!

Amândoi tinerii lăsară mâncarea şi se uitară la ea cu reproş.

— E o glumă cretină, vorbi Mihai.

— Ştiu că pare o glumă! Dar vorbesc serios.

Mihai îl privi pe prietenul său, care dădu afirmativ din cap:

— I-am spus aseară. Totul.

— Nu e o glumă, Iulian! îi spuse cu patos Dora. Îți zic extrem de serios, Rex a fost răpit de extratereştri şi am găsit cu ocazia asta şi răspunsul pe care îl cauți tu de la 11 ani!

Fetele dezamăgite ale tinerilor vorbeau mai mult decât ar fi făcut-o cuvintele lor. Iulian trânti tacâmurile în farfurie şi dădu să se ridice.

— Nu, nu, ascultă-mă! insistă Dora şi îl prinse de mână. Stai jos, o să-ți spun un lucru la fel de incredibil ca şi povestea ta! Relatarea ta, se corectă ea şi tânărul se întrebă dacă energia ei nefirească nu era efectul unei stări de şoc.

— Uite, aseară am urcat în cameră. Rex era agitat, nervos, scâncea, se învârtea în loc. Nu ştia cum să-mi spună ce problema avea, încerca, dar cum să comunice un câine cu un om?! După care a început să vomite. Apoi o lumină puternică a inundat, de sus, cameransi au apărut doi oameni îmbrăcați în costume ciudate, care ne-au luat pe

amândoi şi ne-au urcat la bordul unei... cum să-i zic, o instalaţie ciudată, de neînţeles, semăna cu o maşinărie, însă mai mare *şi care zbura*. Dinăuntrul ei, Rex vedea pomii coborând, apoi cerul. Era terorizat şi îmi simţea şi mie teamă şi agitaţia. Nu mai ştie cum s-a trezit ţintuit pe o masă rece, înconjurat de aparate cu aspect ameninţător, mânuite de două fiinţe asemănătoare cu oamenii, dar înspăimântătoare. Încerca să se smulgă şi să fugă, dar nu se putea mişca, nici nu reuşea să latre. Cineva i-a tăiat burta... S-a trezit apoi în braţele mele, aici, în cameră, îl mângâiam şi-i spuneam că totul e în regulă.

Se lăsă o tăcere mormântală, în care deodată se auziră nişte paşi mici şi nesiguri care coborau de la etaj – băieţii tresăriră. Era însă Rex, cobora treptele cu un aer năuc, apoi se lipi de picioarele stăpânei sale şi se aşeză.

— Şi acum să vă traduc în limba oamenilor, vorbi aceasta.

— Ce vrei să spui cu asta?! îl trecu un fior sinistru pe Mihai. Dacă e o altă glumă de-a...

— Nu, Mihai. O să vă spun ce s-a întâmplat de fapt azinoapte şi, mai ales, ce s-a întâmplat cu tine acum 20 de ani, Iulian. Treaba e aşa... Rex era cam abătut aseară şi nu mi-am dat seama la timp că avea o problemă, credeam că nu-l scosesem afară sau că era gelos că nu-i acordăm atenţia obişnuită. Dar după ce am urcat în cameră, i s-a făcut rău, a vomitat, a făcut pipi cu sânge, nu se mai putea ridica de pe jos. M-am panicat, mi-era teamă că moare, noi eram aici, în sat, la cinşpe kilometri de oraş, pe deasupra era în crucea nopţii. Nu ştiam ce să fac, băusem, voi dor-

meați tun, nu mă puteați duce cu mașina nici dacă v-ați fi trezit. Până sunăm la Uber sau la taxi să iasă din București și să mă și accepte cu câinele, pe deasupra bolnav și vomitând, era posibil să moară. Atunci, la disperare, l-am sunat pe un fost iubit, care are un cabinet veterinar de lux, Dogtor.

— Dogtor?! Nu-s aia cu ambulanța care costă cât un spital de provincie? întrebă mirat Mihai.

— Exact. Iar norocul meu a fost că azi-noapte un idiot de senator aflat la vânătoare și-a împușcat din greșeală câinele, nu departe de locul ăsta. Și vorbim de un câine scump, gen salariul mediu pe doi ani. Animalul era rănit grav, pe moarte, așa că au telefonat la Dogtor, care și-a trimis imediat elicopterul. Când l-am sunat, fostul meu iubit tocmai coordona telefonic operațiunea și, în consecință, a sunat pilotul, care era practic în drum, să ne ia și pe noi!

— Poftim?! Elicopter, aici în sat? Hai că asta e prea de tot!

— E adevărat, încuviință Iulian, tot mai interesat, iar Mihai, care nu înțelegea, ridică din umeri, resemnat.

— A aterizat în spate, pe câmp. Ieșiseră toți vecinii, speriați, dar am plecat repede. Ne-a dus la clinica lui, unde l-au consultat și au stabilit că era gastrita traumatică și ocluzie, din causa unor oase foarte tari pe care domnul mâncau aici de față le înfulecase de curând, l-au anesteziat și l-au operat imediat. Bietul Rex a suportat foarte bine operația, s-a trezit de-a binelea din anestezie când intrăm pe ușă aici, pe la ora 5, și acum e în afara oricărui pericol. Înțelegeți acum? Din punctul de vedere al lui

Rex, a fost răpit de o maşinărie infernală şi sinistra, dus într-un loc oribil, cu instrumente misterioase, unde a fost disecat, probabil pentru a fi studiat, de nişte fiinţe ciudate, rele, care îi făceau lucruri de neînţeles şi fără motiv! Rex pe masa de operaţie într-o clinică veterinară ultramoderna unde a ajuns cu elicopterul e ca tine răpit de extratereştri şi dus pe nava lor! Noi ne gândim mereu la extratereştri că la nişte entităţi ireale, fantastice, mistice cumva, care fac experienţe ştiinţifice de neînţeles cu noi, ne implantează lucruri în corp şi poate chiar se înmulţesc cu noi – dar, de fapt şi de drept, poate că sunt doar nişte oameni mult mai evoluaţi, de pe altă planetă sau din alt plan, care au grijă de noi aşa cum şi noi avem grijă de animăluţele noastre. De unde ştim că nu suntem şi noi nişte animale de companie ale unor fiinţe colosal de evoluate? Credeţi că scalarii dintr-un acvariu de apartament ştiu ce gândim noi, ce preocupări avem, credeţi că înţeleg programul de la televizor sau măcar ce e televizorul? Sau ca papagalii care ne repetă cuvintele le şi pricep sau pricep de ce plecăm în fiecare zi de acasă şi venim seara, raţiunile sociale şi financiare pentru care îl lăsăm singuri zi de zi? Gândiţi-vă la fericirea şi extazul cu care mă primeşte Rex când vin de la serviciu – e ceva aproape mistic, se bucura că noi la a doua venire a lui Hristos! El gândeşte altfel decât oamenii, aşa cum şi noi gândim altfel şi pesemne mult mai rudimentar decât extratereştrii sau ce-or fi aia!

— Bine, dar...

— Şi încă ceva! Câinii, când se îmbolnăvesc, nu îşi spun: „Trebuie să mă duc la doctor!". Ei mănâncă iarbă,

asta e pentru ei tratamentul, câinii nu văd nicio legătură între faptul că se simt rău şi veterinarul care îi anesteziază şi îi operează! La fel şi tu, Iulian, ai crezut toată viața că ai fost răpit ca să fii disecat pentru experimente sinistre, însă dacă ai fost, pur şi simplu, tratat pentru o boală pe care poate nici nu ştiai că o ai?! Dacă ei au făcut asta *pentru tine,* nu pentru ei?!

Când Dora termină de vorbit, se lăsă o linişte apăsătoare. Mihai trăgea cu coada ochiului la Iulian, care lăsase privirea în pământ şi nu spunea nimic. Într-un târziu, acesta se ridică de la masă şi, în continuare mut, ieşi din casă.

— Frumos, Dora, îi zise cu reproş Mihai. Omul şi-a deschis sufletul în fața ta şi tu... Îți dai seama, nu, cât de aiurea sună tot ce ai spus?

— Mai aiurea decât povestea lui cu extratereştrii?

— Dora, la naiba, nu se glumeşte cu ceva ce l-a traumatizat pe viață, indiferent ce o fi fost!

Tânăra dădu din cap exasperată şi se trânti pe canapea, mângâindu-l pe Rex. Mihai, privind-o, remarcă de abia atunci faptul că, dincolo de starea ei extatica, avea pe chip o expresie într-adevăr foarte obosită.

Uşa se deschise şi toate trei capetele se întoarseră. Iulian intra cu un neaşteptat zâmbet senin, cu mâinile la spate şi, liniştit, se apropie de tânără mirată.

— Dora, mă bucur că Rex e bine acum. Şi îmi dau seama că, deşi ai dormit doar câteva ore azi-noapte, ai găsit puterea să te trezeşti că să ne faci micul dejun. Şi că probabil nu ai avut răbdare să dormi pentru că de-abia aşteptai să

îmi spui ce s-a întâmplat şi cum are legătură cu mine. Toată lumea, până şi părinţii mei, a crezut că o luasem razna, că îmi imaginasem, că am ceva la cap. Tu însă ai găsit o explicaţie plauzibilă. Că e sau nu e aşa, nu putem şti, eu înţeleg asta cel mai bine. Tu însă eşti singura persoană care a făcut asta pentru mine, care a încercat să-mi găsească o explicaţie şi să îmi ofere împăcarea sufletească, zâmbi el larg şi scoase de la spate un buchet de flori în culori vii, oferindu-le Dorei:

— Îţi mulţumesc pentru totul.

— Eu îţi mulţumesc, îi replică tânăra strângând la piept florile..

— Pentru ce?!

— Am crezut dintotdeauna că nu există extratereştri, că poveştile cu OZN-uri sunt aberaţii ale unor oameni slabi la minte. Dar acum îmi dau seama că, indiferent ce or fi, extratereştri sau altceva, totuşi ceva ce încă nu putem înţelege există. E o lecţie pentru mine şi nu aş fi învăţat-o dacă Rex nu s-ar fi îmbolnăvit, şi chiar şi aşa nu aş fi înţeles nimic dacă însă tu nu ai fi avut curajul să-mi povesteşti ce ţi s-a întâmplat în copilărie. Aşa, lucrurile încep să aibă sens.

— Pentru prima dată, şi pentru mine, îi confirmă tânărul. Dora?...

— Da?

— Mi-ar face mare plăcere dacă ai accepta să ieşim în oraş mâine seară.

— Aş fi încântată, surâse tânără.

Iulian se aşeză lângă ea, mângâindu-l şi el pe Rex. Mihai bătea darabana pe masă şi până la urmă vorbi:

— Iulică, nu cumva îmi seduci fosta colegă de facultate cu florile rupte de la mine din curte?!

— Ba bine că nu!

Rex era fericit. Stăpâna lui avea o aură superbă în jurul trupului, de un verde pastelat şi liniştitor, irizat de mici norişori roşii, iar inima îi bătea mai repede. Aura ei se întindea încet către aura lui şi amândoi împărtăşeau un sentiment de mulțumire profundă. Lui i se luase o mare greutate de pe inimă şi Rex îl vedea înconjurat de efluvii de emoție. Cel de al treilea om era şi el mulțumit şi chiar îi simțea o emoție ca a stăpânei lui când se uită la forma aia sticloasă cu umbre la care se uită uneori seara. Nu înțelegea ce se întâmplă, însă dacă stăpâns şi prietenii ei erau fericiți, atunci era şi el fericit.

să se oprească, însă bietul cărturar, un simplu şoarece de bibliotecă, era scos din minți de groază şi, în pielea goală ca şi ei, fugea dezlânat pe mirişte, la o sută de metri în față.

— Jur că dacă-l prind... gâfâi căpitanul Moraru, alergând.

Căpitanul Ioanid se uită în spate: spahiii, care îşi implântau pintenii în caii iuți, stârneau un nor de praf undeva la câteva zeci de paşi în urma lor. Ioanid se opri şi rămase acolo, gâfâind, în timp ce Moraru continua să alerge.

— Ce naiba faci?! îi aruncă acesta, încetinind.

— N-are niciun rost, mai mult gesticulă Ioanid. Nu putem fugi mai repede decât caii lor şi nici nu ne putem lupta. Suntem pe jos, dezarmaţi, dezbrăcaţi şi pe deasupra în câmp deschis, iar...

Ioanid se întrerupse şi tresări când simţi o atingere pe picior; o scăpărare a minţii îi sugeră că era un şarpe. Dar nu era un şarpe. Pe picior, prins cu un ham la brâu şi pe pulpa, îi apăruse un pistol Glock 17. Pistolul lui, care dispăruse când se treziseră, acum un sfert de oră, la destinaţie.

— De unde naiba a apărut?! exclamă Moraru holbându-se la arma sosită din neant.

— Nu ştiu! Fugi, mă ocup eu de ei!

Căpitanul Ioanid se plasă în spatele unui pom, ţinti şi, când spahiii ajunseră la distanţa ideală de tragere, execută foc după foc, calm dar iute, clanc clanc clanc, până epuiză toate gloanţele. În faţa lui, 17 spahii zăceau acum pe jos, iar sângele care le ţâşnea din gurile şi obrajii şi nasurile sparte de gloanţe le gâlgâia în praf.

Mişcarea lui îşi atinsese scopul: otomanii se opriseră şi încercau să-şi dea seama ce se întâmplase. Profită de moment şi o rupse şi el la fugă, încercând să pună la punct un plan de salvare. Pe drum, scoase încărcătorul gol din pistol şi cu un gest reflex îl montă pe cel de rezervă, din teacă prinsă de holster. Câţiva călăreţi turci veneau spre el; unul aruncă o suliţă, însă nu-l nimeri. Căpitanul se opri, ţinti rapid şi-l zbură de pe cal, momâie inertă întinzându-se dizgraţios în iarbă. Militarul din secolul XXI îşi continua cursa şi din când în când oprea, ţintea într-o clipă şi trăgea, doborând încă un spahiu, apoi fugea din nou. Păstră la final doar două gloanţe, în caz că el şi camaradul său ar fi

avut nevoie. Dar măcar în felul ăsta îi împuținase pe turci și îi și întârziase.

Pe de altă parte, omul de știință se prăbușise epuizat după cursă nebunească din calea iataganelor tăioase care deja curmaseră viața unui locotenent. Moraru încercă să-l ridice, dar intelectualul horcăia, întins gol în colbul medieval, gemând că pot să vină și turcii, el nu mai poate fugi.

— Foarte rău că nu ți-e frică de otomani, mârâi Moraru, pentru că ce vreau să-ți fac eu e mult mai urât! Din cauza voastră, idioților, misiunea asta e un eșec!

Auziră deodată un motor de autovehicul; uimiți, se ridicară și constatară că TAB-ul lor, pe care îl crezuseră pierdut după saltul temporal în 25 iulie 1476, se îndrepta vertiginos către ei, spulberând mai mulți spahii, cu tot cu cai, în drumul său năvalnic.

Într-un minut urcaseră la bordul transportorului, în care se afla doar comandantul misiunii, și se îndepărtau.

— Domnule maior, unde ați găsit TAB-ul? Parcă dispăruse!

— O să zici că am vreun traumatism cranian, dar pur și simplu a reapărut din senin.

— Nu, nu zic! De unde credeți că am pistolul ăsta, când la sosirea aici toate armele se evaporaseră?

TAB-ul mai hurui cu mare viteză, peste câmp și prin văi cu iarbă atinsă prima dată în istorie de cauciucuri, câteva minute și se opri în spatele unui delușor, la câțiva kilometri buni de războinicii turci.

— Așadar, ce se întâmplă, dle profesor? se întoarse maiorul către fizician. De ce acum o jumătate de oră eram în capsulă 10 oameni, înarmați până în dinți și cu echipament hi-tech, aveam aparatură scumpă, arme de foc,

drone, mine antipersonal şi un TAB, iar acum mai suntem patru ameţiţi, la curul gol şi fără tehnologia de secol XXI? Şi cum naiba au reapărut din nimic vehiculul şi arma?!

— Domnule maior, în mod cert s-a produs o eroare tehnică, admise profesorul Silaghi, dar nicio eroare la care mă pot gândi nu ar fi avut efectul acesta. O parte a încărcăturii a ajuns în 1476, o altă parte, nu; şi nu înţeleg cum e posibil aşa ceva. Hm, ziceaţi că pistolul şi TAB-ul au apărut pur şi simplu? Asta sugerează că au poate doar au fost trimise puţin decalat faţă de noi. Şi atunci poate în curând vor apărea şi capsula, şi hainele, şi totul.

— „Poate"?! Şi de ce nu a prevăzut nimeni? Ce naiba de oameni de ştiinţă sunteţi voi?!

— Uşurel, domnule căpitan, îl atenţiona maiorul. Dacă vrem să ne întoarcem în timpul nostru, domnul Silaghi e singurul care ne poate ajuta. Până atunci, să mai punem distanţă între noi şi urmăritori, spuse el şi motorul TAB-ului porni brusc, metalic şi puternic, iar şocul plecării intempestive îl aruncă pe fizician pe spate.

— Scuze, mormăi maiorul. Inerţia e de vină.

— Da! exclamă deodată omul de ştiinţă, căzut cu picioarele în sus. Da, asta este! strigă, încercând să se ridice. Ştiu ce s-a întâmplat! Colegii noştri sunt în viaţă, însă au ajuns în alte perioade istorice! Pentru că e vorba de inerţia timpului!

— Poftim?!

— Domnule maior, acum câteva luni aproape terminaserăm de pus la punct tehnologia de deplasare temporală, când un fizician sârb ne-a trimis un mesaj în care ne avertiza să ţinem cont de inerţia obiectelor în timp. M-am

apucat să studiez ideea, dar ministrul apărării mi-a luat dosarul şi l-a repartizat altei echipe, promiţându-mi că problema va fi cercetată, noi trebuind să ne concentrăm pe misiune. L-am crezut pe cuvânt şi a revenit spunând că teoria avea prea multe hibe şi presupuneri nefondate, să nu ne batem capul cu ea.

— Dar de fapt era adevărată, însă, pentru a nu-şi periclita misiunea şi implicit postul, ministrul a îngropat raportul şi ne-a sacrificat, ghici Moraru.

— Mă tem că da! încuviinţă Silaghi. Şi cred că înţeleg şi ideea sârbului, şi ce s-a întâmplat adineauri aici. Gândiţi-vă, toţi patru suntem cam de aceeaşi vârstă. Eu am 36 de ani, dvs.?

— 35, încuviinţă căpitanul.

— Şi eu la fel.

Maiorul nu spuse nimic, dar încuviinţă tăcut din cap.

— Lucrurile se leagă, continuă fizicianul, tot mai entuziasmat. Simplist vorbind, spaţiu-timpul e format din spaţiu şi timp, sau dacă vreţi din materie şi timp. În lumea materială, obiectele cu masă mai mare au inerţie spaţială mai mare; o bilă de 100 kg se va duce mai departe la vale decât una de 100 de grame. Fizicianul sârb ne avertizase că e posibil ca şi în timp să se manifeste un fenomen similar, şi anume obiectele mai vechi să aibă inerţie temporală mai mare. Cu alte cuvinte, dacă mişti în timp cu aceeaşi forţă două corpuri materiale cu vechimi diferite, cel mai vechi se va duce mai departe decât cel mai nou.

— Bine, dar unele obiecte aveau câteva zeci de grame, de pildă gloanţele, iar TAB-ul are 13 tone...

— Nu contează! Greutatea materială nu contează în timp, ci doar, ca să-i zic aşa, greutatea temporală. Obiectele mai vechi sunt mai grele temporal! Iar capsula în care am fost trimişi în timp aici conținea obiecte cu vechimi diferite, care au fost împrăştiate peste secole ca o sacoşă cu cartofi care se rupe, purtată de un copil care țopăie în pasul ştrengarului! Colegii noştri care au plecat din 2028 dar nu au mai ajuns în 1476 erau fie mult mai tineri ca noi, vezi militarii, fie mai în vârstă, cazul celor doi profesori, care au amândoi undeva peste 50 de ani. De aceea, colegii dvs. mai tineri probabil că se bat acum cu oștenii lui Suleiman Legiuitorul undeva prin 1550, în timp ce domnii profesori probabil sunt rătăciți prin secolul XIV. Capsula, fiind foarte nouă, o fi apărut în Piatra Neamț pe la un 1900, când jumătate din locuitori erau evrei, care probabil au crezut că e Golemul şi...

— Cu alte cuvinte, interveni Ioanid, pistolul ăsta e o vechitură de 35 de ani fără câteva săptămâni, din moment ce a apărut la vreo jumătate de oră după noi?!

— E foarte posibil, aprobă fizicianul.

— Deci suntem terminați, oftă căpitanul. Nu mai putem pleca de aici, pentru că am pierdut capsula, şi nu avem decât un pistol fără gloanțe, deci nu mai putem schimba soarta bătăliei de mâine de la Valea Albă, iar Ștefan cel Mare va fi înfrânt. Misiunea e un dezastru!

— Nu neapărat! sări omul de ştiință. Dacă încărcătura capsulei s-a împrăştiat în timp, din cauza inerției, înseamnă şi că

Omul momentan

Radu păşi din aburul fierbinte al băii, cu prosopul şi sprayul în mână, îmbrățișând șovăitor cu privirea, prin fereastra camerei de hotel, dezvelită parcă necuviincios de perdeaua trasă, panorama Bucureştiului şi memoria îi recompunea o imagine care însă, pe măsură ce bărbatul se apropia de geam, dispărea suprascrisă de realitate asemenea aburului care-i îmbrățişase până atunci trupul, lăsându-l acum într-o răcoare cumva dezamăgitoare. Îşi înveli prosopul în jurul şalelor, folosi sprayul, îl lăsă pe noptieră – totul cu gesturi mecanice, fără să înceteze să se uite prin sticla geamului, o lentilă mare şi inutilă, cu zero dioptrii, care nu-i aducea în fața ochilor dispunerea liniştitoare, de altădată, a clădirilor, ci îi servea sec realitatea.

De la penultimul etaj al hotelului, centrul Bucureştiului părea sfârtecat de o deflagrație. Dar nu explozia unui proiectil pogorât din înalturi de un duşman invadator, ci, dimpotrivă, o detonare din adâncuri, ca pumnul uriaş al unui colos ascuns în hruba scoarței terestre –oraşul se pomenise zgâlțâit ca de un nebun furios care scutură o cutie cu prăjituri până când acestea se sfărâmă, se contopesc, îşi amestecă obscen culorile şi formele.

Şi nici măcar nu puteai da vina pe colosul culcat sub oraş. El fusese acolo primul, oamenii îşi puseseră temelia peste el, peste trupul lui mătăhălos pe care mişunau fără încetare, îşi înfigeau stâlpii de susținere în carnea lui, îi săpau prin oase, îl pângăreau cu scurgeri murdare şi toxice, ba chiar ştiau și că într-o bună zi colosul nemaisu-

portând va da o lovitură de o putere nemaivăzută în burta oraşului, eventualitate pe care o contracaraseră cu proiecte pe hârtie, studii teoretice, planuri de principiu, promisiuni şi multe, multe discuţii – până când într-o zi gigantul îşi repezise pumnii cât un judeţ în pântecele oraşului, iar acesta tresăltase un minut întreg, blocurile şi casele şi străzile fluturând ca şi cum ar fi fost pe o pătură de picnic scuturată pentru a scăpa de firimituri; numai după aceea uriaşul se liniştise, retrăgându-se în străfunduri cu obida ostoită până data viitoare.

Cutremurul cel mare surprinsese Bucureştiul în straie luminoase, împodobit cu milioane de beculeţe, steguleţe, podoabe şi reclame vânzând fericire, încât oraşul părea cadavrul unui soldat surprins în costum de paradă şi care zăcea festiv dar mutilat, ici cu răni încă deschise, obscene, colo cu cicatrici care trădau un chirurg grăbit şi beat, care cususe prost plăgile, făcându-le la fel de oribile vederii ca şi rănile neînchise. Trecuseră doi ani de atunci şi oamenii fuseseră prea preocupaţi să înlăture colinele de moloz amestecat cu mobile şi sânge, să degajeze străzile de pereţii de dormitor prăvăliţi de-a latul lor, să umple râpele căscate în oraş ca să mai aibă timp şi putere să-l mai şi despodobească de prea optimistele luminiţe de sărbători.

Radu nu îşi putea lua privirea, mai ales, de la falia care, năpustită dinspre nord ca un plug tras de boi turbaţi şi scăpaţi de sub control, despicase clădirea Universităţii, feliase Banca Naţională, cotise către palatul CEC-ului, pe care îl surpase în adâncuri, apoi deschisese Calea Victoriei ca pe un sandviş, până la Dâmboviţa, şi trecuse mai

departe. Era o groapă lungă, urâtă, flancată pe malurile de pământ maroniu, nefiresc în mijlocul oraşului, de clădiri căzute în genunchi, învinse după ce fuseseră lăsate fără apărare în fața furiei pământului mai bine de jumătate de secol. De bine, de rău, oamenii cususeră pasarele metalice ca nişte copci peste rană, iar buldozerele şi excavatoarele încă încercau să reconstituie orașul conform imaginii care le frigea amintirea, probabil încă nepregătiți să admită că, de fapt, Bucureştiul acela nu avea să se mai întoarcă niciodată.

— Aşa că azi ajung acasă mai devreme, Radu. Chiar înaintea ta.

— Bine, închei meciul, îi salut pe băieți şi vin şi eu cât pot de repede. Cam când crezi că...

— Radu, ce se întâmplă?! E cumva cutremur?!

Ultima lor conversație şi totodată ultimele ei cuvinte îi erau tatuate în minte, în interiorul craniului, ca inscripția care însuflețea Golemul şi îl ținea în viață. Conversația îi răsuna fără pauză în minte, în suflet, o simțea uneori fizic şi ştia că dacă într-o zi va uita fie şi o singură literă, el se va transforma, la loc, într-o grămăjoară de pământ. Nici nu era o perspectivă foarte rea, însă până atunci mergea cu paşi grei, asemenea colosului din lut, cu perspectiva continuă ca la primul obstacol mai mare să se spargă într-o mie de țăndări.

Era ca şi cum Sorina nu ar fi trăit niciodată. Orice amintire e doar o închipuire, e o boare care îți şterge amăgitor fața, dar pe care nu o poți prinde în pumn, şi cu cât încerci mai mult, cu atât loveşti mai rău în pereți. Uneori

o simţea pe Sorina lângă el, îşi închipuia căldura pielii ei, credea că îi aude râsul, mintea lui o recompunea din nimic într-un nimic care o clipă părea să fie ceva – Sorina suflând delicat fumul de ţigară, Sorina surâzând în soare, Sorina cuibărindu-se pe canapea şi învelindu-se cu pătura până la gât, râzând. În clipa următoare, de fiecare dată, Radu îşi amintea cu o mereu neaşteptată revelaţie ameţitoare că era totuşi nimic. Sorina dispăruse după acel „Radu, ce se întâmplă?! E cumva cutremur?!", legătura telefonică fusese retezată, se vede că releul care îi unise peste oraş se prăbuşea într-un vârtej de beton şi trupuri umane odată cu clădirea, iar pe telefon semnul receptorului roşu era un simbolul brutal al sfârşitului definitiv şi ireversibil al conversaţiei.

Din clipa aceea, Sorina nu că nu mai exista, ci nu exista. Radu nu putea spune „Sorina nu mai există", ar fi vrut să spună asta, dar o forţă care îi încleşta maxilarele până la un pas de tăcere îl obliga să spună mereu doar „Sorina nu există". Moartea nu doar retează viaţa, moartea anulează faptul că viaţa a existat. Moartea nu îţi dă Exit, ci Undo. Sorina nu mai era amintire, ci doar imaginaţie, o plăsmuire a minţii, iar mintea nu reuşea să pătrundă nici măcar un milimetru spre trecut, ci rămânea ţintuită chinuitor în prezentul inflexibil. Sorina cea adevărată căzuse adânc în falia tectonică a trecutului şi se îndepărta de Radu cu viteza ameţitoare de o eternitate pe secundă. Femeia rămăsese o falie în sufletul lui, asemenea şanţului monstruos care sluţea Bucureştiul. Cu mâna tremurândă, dădu să ia paharul, îl rată, îl dărâmă fără să vrea, apucă

sticla şi avu senzaţia că gura i se lărgeşte cât o pâlnie stelară în care se scurge gâlgâind universul, până când îi îneacă suferinţa şi mintea îi funcţionează din nou.

— Radu...

Simţi mâna Sorinei pe umăr. Zâmbi. Atingerea ei părea, întotdeauna, o împlinire. Ca atunci când, copil, cădea în genunchi, iar părinţii îl ajutau să se ridice şi îi spuneau că lasă, a trecut. Ca atunci când ajungea acasă, la căldură, după un drum prin viscol. Ca atunci când, la capătul unei aventuri prin junglă, chiar ar găsi cufărul din care comoara se revărsa pe dinafară.

Se întoarse către ea, zâmbindu-i. Sorina se uita galeş şi se juca, aparent absentă, cu o şuviţă de păr, după care închipui din vârful acesteia o salutare veselă. Radu adora gestul acesta, era „gestul lor", aşa făcuse ea când se întâlniseră prima dată. Era o petrecere de revelion, la nişte prieteni, dar niciunul dintre ei doi nu intrase cu adevărat în atmosferă şi îşi aruncau priviri, la început ca în treacăt, apoi el îi zâmbise, ea schiţase o adiere de zâmbet, chiar atunci două prietene o chemaseră la dans. Totuşi, după ce se ridicase, Sorina îşi întorsese capul şi îi făcuse gestul acela ghiduş cu şuviţa de păr. Radu izbucnise în râs şi de abia atunci începuse să simtă că era petrecere. Se ridicase şi se dusese după ea...

Fără să se întoarcă, trase perdeaua, parcă pentru a nu-şi lăsa soţia să-şi rănească privirea în ruinele de afară, apoi o luă în braţe.

— Au, ce tare mă strângi! şopti Sorina, mai mult în joacă. Radu o strângea mai mult ca aceasta să nu-i vadă

ochii inundați de lacrimi. Ca să prelungească secretul, prinse a închipui câțiva pași de dans lent, la care Sorina consimți îndată.

— Ce facem în weekend până la urmă? îl întrebă ea.

— Ce vrei tu, iubito.

— Serios? Nu te mai duci la fotbal?

Femeia, surprinsă, încercă să se îndepărteze puțin pentru a-l vedea la față, însă Radu nu o lăsă. Atunci ea își dădu seama că ceva nu era în regulă și, presând delicat dar ferm, căpătă puțin distanță și, văzându-i oceanul de lacrimi, sprâncenele i se arcuiră a îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?!

— Nimic, chiar nimic! o liniști el. Pur și simplu te iubesc! Așa e iubirea, ne face caraghioși, fentă el, însă îi simți crisparea, chiar dacă era mai mult o adâncime a privirii decât o reacție fizică.

— Sigur?!

Femeia se îndepărtă un pas de el și acesta știa că, din sufletul Sorinei, sămânța îndoielii își făcea iar loc împingând piatra pentru a ieși la suprafață, depărtându-i unul de celălalt. Sămânța nu fusese plantată de ieri, de azi, era mai veche. Deși nu atât de veche încât să moară; rămăsese acolo și cel mai probabil, de altfel, nu avea să dispară decât odată cu...

Prost, prost, prost! scrâșni din dinți, încruntat – în închipuirea sa, în timp ce în realitate continua să o privească zâmbind. Prostia tinereții! Și ticăloșia prostiei! Se întâmplase prima dată puțin înainte de nuntă, își tot spunea că tensiunea pregătirilor îl făcuse să-și piardă contro-

lul, că era prea tânăr, că... Scuze, doar scuze tâmpite, o făcuse pentru că era beat şi încă nu avea minte. Sorina îl privise stupefiată, apoi îngrozită, după care scoasă din minţi de frică. Ulterior îl iertase, de altfel şi el se jurase în genunchi că nu o să se repete niciodată, nici lui nu-i venea să creadă că se întâmplase. Şi era sincer, nu minţea când îi spusese asta.

Dar o făcuse din nou, după nici un an. De data aceasta, Sorina trecuse direct la frică. Şi totuşi, îl iertase din nou... Şi el o făcuse din nou. Aşa trecuseră primii câţiva ani. Relaţia lor însă, cu timpul, se mai netezise. Nu renunţase de tot la băut, însă învăţase să se oprească puţin înainte să fie prea târziu, puţin înainte de graniţa mişcătoare dintre veselie şi furie. E drept, nu-i ieşea *absolut* întotdeauna, dar măcar nu mai repetase niciodată gestul care acum i se părea de neconceput. Pe de altă parte, ca să încerci să echilibrezi balanţa trebuie să renunţi la ceva de pe unul dintre talere; astfel, relaţia lor, deşi câştigase stabilitate, îşi pierduse focul, stins de găleţile cu zoaie reci ale episoadelor sale pugilistice. Legătura lor era acum inofensivă, dar călie. Însă el simţea că, undeva în adânc, îngheţa de-a dreptul, aşa că simţea nevoia să aprindă un foc mic, care să nu-i lase sufletul să moară de frig.

În consecinţă, începuse să-l alimenteze, întâi cu nişte vreascuri, mai apoi cu crăci întregi, până când vâlvătaia izbucnise în toată regula. Radu se temea că Sorina, dacă îl va privi mai atentă, îi va vedea într-o zi în ochi incendiul care îl mistuia pe dinăuntru; dar învăţase să se acopere, să zâmbească în faţa ei chiar şi când flăcările îi

pârjoleau sufletul şi îi venea să izbucnească în urlete nebuneşti. După un timp însă, pălălaia aproape îi scăpase de sub control, începuse să fie neglijent, să nu-şi mai acopere toate urmele. Nu pentru că nu îi mai păsa de ea sau de căsnicie; îi păsa; dar poate pentru că, în adâncul negru al sufletului, avea o plasă de siguranță: „Dacă m-a iertat că am bătut-o, sigur mă iartă şi că o înşel!".

Apoi venise cutremurul. Nu, nu cel mare; cutremurul de 7,1 pe care toată lumea îl socotise, pe moment, cel mare. Pe Sorina o prinsese la serviciu, o parte mai veche a clădirii se prăbuşise peste aripa recent inaugurată în care se afla ea, femeia se pomenise captivă sub dărâmături timp de câteva ore. Nu fusese rănită, dar după ce stătuse, după impresia ei, zile în şir într-o cămară strâmtă şi astupată de moloz până la brâu, fără lumină, aer, legătură telefonică sau orice fel de contact uman, fusese scoasă în stare de şoc, dar salvatorii îi spuseseră lui Radu că femeia nu rostea decât aceleaşi cuvinte la nesfârşit: „Unde e soțul meu?! A pățit ceva?! Lui îi era frică de cutremur!".

Sorina își revenise complet, iar Radu nu mai putuse să-şi urmeze focul; nu mai putea face asta. Sorina nu merita aşa ceva. Iar el nu ar mai fi fost bărbat dacă şi-ar fi bătut joc de ea, chiar şi dacă ea nu ştia.

Asta şase luni. După aceea, tot în secret, Radu şi-a urmat din nou focul, chinuit de vinovăție, cocoşat de remuşcări, însă mai tare ars de focul lăuntric. Într-o zi, Sorina aproape l-a prins; dar el a parat eroic, reuşind să găsească o explicație plauzibilă şi să nu-i tremure vocea. Mirela râdea înfundat ascultându-l, iar el a urât-o în clipa

aceea. Îi făcu semn Mirelei să nu scoată niciun sunet, în timp ce o asculta mai departe pe Sorina vorbind veselă:

— Aşa că azi ajung acasă mai devreme, Radu. Chiar înaintea ta.

— Bine, închei meciul, îi salut pe băieți şi vin şi eu cât pot de repede. Cam când crezi că...

— Radu, ce se întâmplă?! E cumva cutremur?!

Dacă îşi închipuia că până atunci fusese chinuit de vinovăție, se înşelase amarnic. De abia atunci, din clipa în care telefonul îi dovedise neiertător, cu simbolul ăla sinistru, că existența Sorinei era anulată, începuse să se simtă strivit; era ca şi cum clădirea nenorocită în care fusese soția lui căzuse pe el şi el încă o ținea în cârcă, se încorda dureros să țină planşeurile în spate, mergea fără scop, fără direcție, mai mult ca să contrabalanseze povara înspăimântătoare, tremura de efort şi ştia că dacă încetează, o mie de tone de beton aveau să-l zdrobească într-o clipă. Ar fi vrut să o vadă din nou, ar fi vrut să revină timpurile în care Sorina exista. Dar Sorina nu exista şi abia acum era cu adevărat în sufletul lui, făcându-l să simtă cu o intensitate care ar fi meritat să fie a iubirii.

Se scutură de gânduri, sperând să nu i se fi văzut pe chip întunecarea. Zâmbi cum putea mai liniştitor şi o luă din nou, cu tandrețe, în brațe:

— Pur şi simplu te iubesc... Şi te doresc.

O convinse cu sărutări, iar îndoiala femeii o părăsi ca fumul unei țigări risipit blând de o adiere de vânt. Se întinseră pe pat şi focul arse iarăşi cu vâlvătăi că în primii ani, se transformă în explozie, în artificii, în fumul care se lăsa uşor, uşor...

Stăteau întinşi pe pat, ea cu un picior peste al lui. Radu își aprinse o țigară.

— Fumezi aici?! Dar nu e voie...

— Nu-ți face griji, iubito, acum e voie, o linişti el.

— De când asta? zâmbi ea. În fine, atunci dă-mi şi mie o ți...

Radu zâmbi şi se întinse după pachet.

— O ți...

Se uită spre ea intrigat.

— O ți... ga... O țțțț... iii... fff...

Chipul ei destins, luminos, se întunecă, se ridă, iar ochii i se alungeau în jos, pe obraz, în timp ce părul i se prefăcea într-o pastă uleioasă. Un umăr i se lăsă, cu tot cu braț, de parcă ar fi fost ceară topită, dându-i o formă neumană. Trupul cu totul i se coşcovi deodată, se pătă şi formele se topiră unele într-altele; în câteva clipe, pe pat tremura în convulsii un homuncul pocit care nu voia să moară şi pe care zbaterea îl mutila şi mai rău.

Radu închisese ochii după prima clipă, care ca de obicei îl luase prin surprindere. Rămăsese cu ochii închişi, ascultând sfârâitul molcom. Când acesta încetă, Radu deschise ochii. Ce mai rămăsese din pocitania în agonie se resorbise complet. Bâjbâi pe noptieră, găsi, verifică fugar afişajul minuscul („0 instanțe rămase") şi azvârli obiectul în geanta lăsată pe jos, lângă pat, pe jumătate plină, de unde răsună un clinchet metalic. Nu le putea arunca la coşul de gunoi, era ca şi cum ar fi renunțat încă o dată la ea. Radu se ridică şi, din buzunarul hainei agățate în cuier, îl scoase pe ultimul şi apasă butonul.

Un vălmăşag de spumă fără formă, care sub ochii săi căpăta contur, se înălță, se cambră, culorile se separau, recunoscu linia delicată a brațului, partea inferioară a siluetei se despletea în doi stâlpi care se arcuiră delicat în linia picioarelor, o bulbucătură în partea superioară începu să semene a chip uman, apărură liniile gurii şi nasului, cele două cercuri pulsânde începură să închipuie doi ochi, întâi mați, apoi câştigară profunzime, după care începu să recunoască ochii ei...

Radu însă nu se mai uita, preferând să-şi plimbe privirea, a mia oară, peste ceea ce scria pe tubul din mâna sa și pe toate tuburile goale din geantă:

Produs al firmei Trekkator... ...nu se folosi lângă surse de căldură... ...biospumă antropomimetică sub presiune... ...port Bluetooth pentru formatare specimen... mOMentan © – spray pentru generarea de persoane temporare.

— Ce facem în weekend până la urmă? îl întrebă Sorina.

ultimul etaj al turnului din oțel şi sticlă, Bucureştiul părea atât de mic, încât aveai impresia că poți să-l iei în brațe şi să-l scuturi ca să cadă toți banii din el. Costin înțelegea acum mai bine de ce oamenii de afaceri se cocoață la înălțimi: aceasta le dădea perspectivă, iar oraşul, afacerea sau o industrie întreagă păreau mai uşor de luat pe sus. Adică exact ce avea de gând să facă şi el, dacă reuşea să convingă investitorii.

— Costi, nu fi naiv, nu le cere atât de puțin, îi spusese soția la plecare. Investiția pitică dă și propunerii tale un aer frivol. Vrei să pari frivol?... Trebuie să-i seduci și, ascultă la mine, practic trebuie să le faci ce mi-ai făcut și mie acum opt luni! zâmbi ea parșiv, mângâindu-și burta, arcuită de sarcină. Ține-le prezentarea aia beton pe care o repetai aseară și lasă-i cu burta la gură!

Costin zâmbi, privind apa Dâmboviței aprinsă de soarele dimineții. Începu să repete în minte, a mia oară, prezentarea. „Bună ziua. Suntem în anul 2020, un an simetric, un an cu rimă. Mă numesc Costin Grama și am profitat de această armonie discretă pentru a pune la punct un sistem financiar bazat pe..."

— Domnule Grama?

Se întoarse; secretara, al cărei trup armonios dezvoltat era bine temperat de un taior strict, îi zâmbea poftindu-l în sala de ședințe. Aici nivelul luminozității era măsurat, gândit și certificat, cel mai probabil stabilit în urma unui contract foarte serios cu o firmă care efectua studii științifice cu privire la nivelul ideal al luminozității pentru încheierea unor afaceri cât mai profitabile. Șapte bărbați și femei, în costume scumpe, cu ceasuri nerușinat de scumpe și cu freze obositor de previzibile, care pe el, care purta părul puțin lung, îl făceau să pară și mai ieftin, îl priveau cu ceea ce simți că este o răbdare politicoasă, dar finită. Din fericire însă, prezentarea sa era scurtă și de impact.

— Bună ziua, începu el. Suntem în anul 2020, un an simetric, un an cu rimă. Mă numesc Costin Grama...

Cele şapte persoane care respirau bani îl urmăreau cu atenție, în linişte. Cineva tuşi discret. Una dintre doamne făcu un gest care putea însemna: „Ei bine?...".

Dar Costin nu mai zicea nimic. Se uita la ei, cu ochii tot mai măriți. Pulsul i se accelerase şi o dâră de sudoare i se scurgea pe tâmplă. În sală se stârni rumoare. Costin se rezemă de birou împingându-l brusc câțiva centimetri.

Se uita la ei holbat. Părea un om care avea o revelație mistică sau care îşi amintise că fusese agresat sexual la trei ani sau care înțelesese în clipa aia sensul existenței universului.

— Ce se întâmplă? interveni îngrijorată una dintre doamne.

— Nu pot să... Nu-mi...

Costin părea paralizat de groază. Nu era în stare să scoată niciun cuvânt. Vocile oamenilor de afaceri începeau să se facă auzite:

— Ce are?

— E emoționat?

— Pierdem timpul...

— Ați pățit ceva? interveni diplomatic secretara.

— Am uitat totul...

— Se mai întâmplă, din cauza emoțiilor.

— Nu, nu e asta! Aveam totul în minte. Ştiam precis ce urma să spun. Dar când să încep... gol. Aveam un gol în minte. Nu îmi mai aminteam ce voiam să spun şi de ce eram aici. Atunci am încercat să îmi amintesc primele cuvinte ale prezentării... şi...

— Da?

— Şi am primit următorul mesaj: „Trecutul nu mai este disponibil pentru moment. Vă rugăm, reveniți".

— Nu înțeleg. Cum adică mesaj?

— Un mesaj pe telefon?

— Nu, dădu sumbru din cap Costin. Nu pe telefon. (Își duse degetul la tâmplă.) Aici!

Membrii board-ului șușoteau între ei, care îngrijorat, care exasperat. Peste toți răsună însă mugetul unuia dintre oamenii de afaceri, care sărise în picioare, smulgându-și cravata de la gât.

— Ce s-a întâmplat, domnule Scurtu? întrebă o doamnă uscățivă, toată numai ochi.

— Nu mai știu cum o cheamă pe soția mea! Nu-mi amintesc nimic despre ea! Am verighetă, știu că sunt însurat, dar... nu mai știu nimic! Și când m-am forțat să-mi amintesc, am primit același mesaj: „Trecutul nu mai este disponibil pentru moment. Vă rugăm, reveniți"!

Săriseră acum toți în picioare. Secretara sună la urgențe, cineva chemă paza.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu!

— Suntem atacați?!

— De cine?! E o prostie!

— Cineva sau ceva ne fură amintirile!

— Nu, nu, dacă le fura, nu mai primeam mesaj! E altceva aici!

— Și cine sau ce ne poate da un asemenea mesaj?! Cine are în grijă amintirile noastre?!

În curând, toate cele nouă persoane prezente se țineau de cap, ca și cum ar fi încercat să nu lase memoriile să se scurgă în afară. Erau toți speriați și nu le venea nici măcar să sune la urgențe. Ce le-ar fi putut spune?! „Am o problemă cu trecutul, nu mi-l amintesc!" „Aveți amnezie?" „Oarecum, însă am primit și un mesaj!"

Costin se scremea să-și acceseze amintirile, de parcă încordarea mușchilor gâtului

şi ai feței ar fi putut deschide nişte uşi în creier; dar nu îşi putea aminti absolut nimic. Se simțea dezbrăcat, expus, vulnerabil, parcă orice îl putea spulbera din clipă în clipă.

— Vă dați seama ce înseamnă asta? întrebă domnul Scurtu. Aş fi putut jura că amintirile sunt ale mele, stocate în creier, şi mai ales că numai eu am acces la ele - nicidecum altcineva!

— Ne trebuie un GDPR pe amintiri, mormăi un tânăr cu ochelari foarte groşi.

— Or, dacă nu le avem depozitate în creier? continuă Scurtu. Dacă am crezut dintotdeauna că le stocăm în capul nostru, dar de fapt amintirile sunt ținute în altă parte, într-o memorie externă?

— Cum adică memorie externă?!

— Un soi de memorie colectivă, în care toți ne aruncăm amintirile, în fiecare clipă, şi când avem nevoie le rechemăm de acolo...

— Un fel de conştiință colectivă? întrebă altcineva.

— Păi altfel cum putem explica faptul că o terță parte ne informează că nu mai putem ajunge la amintirile noastre?

— Doamnelor, domnilor...

Vocile încetară brusc, iar în uşa sălii de şedințe apăru un bărbat necunoscut, scund, cu un început de chelie, ochi pătrunzători şi

1907

Îşi dădu seama că se trezise de ceva timp, dar parcă de abia acum conştientiza. Ca după un leşin sau după un

şoc. Era întins pe jos, pe trotuar, lângă un stâlp, cu faţa în praf. Ce naiba se întâmpla? De ce ar sta pe jos? Mintea i se reboota şi cu fiecare clipă îşi aducea aminte tot mai mult. Se ridică într-un cot, apoi în fund. Era pe o străduţă lăturalnică, îngustă, între uşa din spate a unui magazin şi un bloc. Oare fusese atacat? Oare fusese victima unei tâlharii?

Nu îl durea capul, nu îl durea nimic. Era acum în picioare. Parcă avea o ceaţă pe ochi, percepea imaginile cumva înfundat. Se lovise la cap sau avea ceva pe faţă, pe ochi? Se şterse cu mâneca şi, surprins, observă pe aceasta o spumă albă, care începuse să se întărească pe alocuri. Era plin pe faţă, pe mâneci, pe haine. Îşi făcu curaj şi atinse spuma cu vârful limbii. Da, oricât ar fi de absurd, era frişcă. Iar gustul îi trezi în minte nişte asocieri pe care nu şi le explica, pentru că o idee îşi iţi capul buimac: „Invazia!".

Doamne! E invazie. Dar ce fel de invazie? Pe stradă era pustiu. Nu se auzeau zgomote, nu trecea niciun soldat, niciun tanc. Îşi amintea că fuseseră invadaţi, dar, oricât s-ar fi chinuit, nu îşi amintea cine îi invadase. Şi partea neplăcută la amintit este că nu e vorba de un muşchi pe care să-l încordezi mai tare; îţi închipui că-l încordezi, dar în realitate nu faci decât să te gândeşti ca prostul. „Poate e o invazie pe care nu o înţelegem", îşi spuse el. „De ce să fie totul clar întotdeauna, ca în filme? Dacă odată vom fi invadaţi fără să ştim cum şi de unde şi o să credem că e altceva? Ah, sigur Jeni şi-ar da seama mai..." Doamne, soţia! Băiatul!

Aproape înțelegea cum se trezeşte: întâi revenea organismul, ca un computer animat brusc de curentul electric; apoi căpăta gândire, asemenea sistemului de operare; urmau datele personale, adică deschidea programul; iar acum, amintirile persoanei: intra în cont. Memoria îi revenea aşa cum torni un lichid într-un vas mare cu formă alambicată, în care pătrunde tot mai mult, tot mai departe, umplând golurile cu explicații. Copilăria, adolescența, facultatea, căsătoria, copilul, concediul la mare, acum reveniseră, era dimineață, se pregăteau să plece la serviciu, la televizor un bărbat încordat menționa o invazie, răsunaseră bătăi în uşă... Amintirea nu i se încărca până la capăt, undeva dădea o eroare. Poate totuşi avusese un accident? Se hotărî să lase însă pe mai târziu elucidarea misterului, deocamdată trebuia să-şi găsească familia.

— Jeni! Stelian! strigă el. Unde sunteți?! Jeni!!

Înțelese acum şi unde se afla, era nu departe de blocul lor. Porni avântat. Avântul dură doi paşi. O foame violentă îl făcu să se îndoaie de la mijloc, aproape căzu în genunchi, îi era foame şi greață şi durere. De când stătea în mijlocul străzii?! De când leşinase? Faptul că stătuse acolo mai mult timp decât credea se lega inexplicabil dar sinistru de acela că în continuare strada era pustie. Îşi reluă drumul, deşi cu o durere puternică în stomac şi o foame isterică.

Auzi un scârțâit în spate. Parcă era primul sunet pe care îl auzea după ce se trezise. Să fie o maşină? Probabil îl caută Jeni!

Nu. Nu era maşina lor. Avea roţi, dar nu era maşină. Era un cărucior, ca de room service, dar mai mic. Pe cărucior, pe o farfurie imaculată aşezată pe un şervet scrobit, era o cantitate neverosimilă de paste. Puteau fi opt-nouă porţii acolo. Pastele aburinde, pe care aproape că le putea mirosi, îi dădură parcă un pumn în stomacul şi aşa chinuit de foame. Îşi dădu seama că saliva de poftă. Căruciorul aluneca încet, scârţâind, ajutat de strada puţin înclinată. Porni spre mâncare, dar era atât de ameţit, de slăbit, în continuare vedea împăienjenit, frişca încă îi murdărea ochii, se şterse iar, apoi îşi linse dosul palmei de frişcă, de foame era bună şi asta... Dar pastele erau infinit mai bune, le ghicea delicioase, îi aţâţau foamea şi îi înflăcărau imaginaţia, păşea tot mai rapid, dar mereu eluzivul cărucior parcă fugea de el... Se opinti însă puţin şi îl ajunse, îl opri zguduindu-l, mâncă pastele mai întâi din ochi şi din nas, aburul aromat ieşea din ele ca şi cum îşi dădeau sufletul sacrificându-se bucuroase pentru plăcerea lui, recunoscu reţeta: erau pastele hoinarului, 320 de grame de spaghetti, 150 de grame de carne tocată de viţel, 50 de grame de cârnăciori, 100 de grame de miez de pâine uscat, 200 de grame de roşii, un ou, pesmet, 150 de grame de parmezan ras, o legătură de pătrunjel, vin roşu sec, 100 de mililitri de lapte, 100 de mililitri de smântână, ulei de măsline extravirgin, sare, piper boabe, bineînţeles în cazul de faţă totul multiplicat cu opt-nouă, roşiile se opăresc, se curăţă şi se azvârle în maşina de tocat, carnea tocată de viţel se împreunează pe vecie cu cârnăciorii tocaţi, parmezanul, pâinea scăldată în prealabil în lapte, oul, pă-

trunjelul zdrobit, un vârf de cuțit de sare și piperul proaspăt râşnit, amestecate ingenios, dau chifteluțe care se înnobilează în pesmet, se bronzează în ulei de măsline și se împletesc cu spaghetele primitoare, rezultatul e aici, e imens, apucă în palmă, în degetele asemănătoare acum cu o paletă de paste, cât de mult putea şi îşi îndesă în gură şi pe lângă gură, gustul era divin, înghiți aproape fără să mestece primele două mâini, pastele fierbinți şi sosul gros îi alunecau pe gât şi căutau să stingă focul din pântece, luă cu mâna de mai multe ori, mânjindu-se pe față, pe ochi, pe haine, până când simți că foamea îl mai slăbeşte.

Împinse dezgustat căruciorul şi porni către blocul lui. După colț făcu la dreapta şi văzu, în fine, primii oameni: doi bărbați şi o femeie țopăiau, încercând să prindă ceva aflat deasupra lor.

— Bună ziua! Ce se întâmplă? strigă el, dar cei trei nu îl băgau în seamă. Îşi dădu seama că oricum nu conta, trebuia să îşi găsească familia! Porni neabătut. De data aceasta, apucă să facă trei paşi. Se frânse de la mijloc, foamea îi revenise ca o uşă dărâmată cu piciorul, deşi mâncase probabil un kilogram de paste, dar îi era şi mai foame decât mai devreme. Instinctiv se întoarse şi văzu că toți trei încercau să prindă un coş, atârnat cu o sfoară de undeva de la etaj. Nu vedea ce e în coşuleț, dar simțea că e ceva ce îl făcea să saliveze de poftă, aşa că se îndreptă spre ei şi încercă să-i dea la o parte.

— Ce e acolo?!

— E un tort de bezea cu ciocolată, frişcă, zmeură şi fructul pasiunii! gemu femeia. E neatins!

Coşul era puțin prea sus, reuşeau să-l atingă cu degetele doar, dar fără să îl apuce. Fiecare atingere îl făcea să se bălăngăne şi mai amplu, mai imprevizibil, şi toți trei se încurcau unii pe alții nereuşind să ajungă la fructul pasiunii lor. Uitându-se la ei, îşi spuse că sunt stupizi. De ce nu se urcă pe un scaun, o masă, un tomberon? Erau în uşa unui mic magazin de cartier, sigur înăuntru putea găsi ceva pe care să se urce, dar duuurrreeerreerea foamei îi răscoli mațele, îi veni să vomite, avea un gust acru în gură, acum îi înțelese pe ceilalți, nu mai putea amâna nicio clipă să bage în gură un pumn de tort dulce, nici măcar pentru a găsi ceva pe care să se urce! Se repezi în ei, se săltă agresiv pe umerii bărbaților chiar dacă îi lovi, sări şi reuşi să prindă sănătos coşul, sub greutatea lui sfoara plesni, urlară toți, coşul, căruia el nu-i dăduse drumul, se înclină fulgerător şi tortul, era un tort generos, putea să aibă patru-cinci kilograme, se prăbuşi pe cimentul de pe jos, lovindu-l aproape cu o explozie, dar nu mai era timp de convenții idioate de igienă, se năpustiră toți patru în genunchi, îşi vârau mâinile în frişcă şi o duceau în gură, îşi smulgeau unul altuia din mână bucățile masive de ciocolată şi zmeură fragedă, el băgă în gură o spărtură delicioasă de bezea cu frişcă, gata, e a lui! dar nu, femeia nu se lăsă cu una, cu două şi încercă să-i smulgă bezeaua din gură cu gura ei, era sărut sau viol?, limba femeii îl biciuia în gură căutând disperată dulceața bezelei, o împinse pe agresoare cât putea de tare şi smulse o bucată mare de tort de vreun kilogam:

— E al meu şi al familiei mele, ați înțeles?! Nu se atinge nimeni de tortul meu!

Dar foamea care îl ardea pe dinăuntru îl făcu să ia o gură mare din bucata de tort, apoi mai luă una, mânjindu-se rău de tot pe față. O rupse la fugă, cu bucata mare de tort împrăştiată în poalele tricoului, şi ajunse lângă blocul sau.

— Şerbane!

Era vecinul şi prietenul său, Aurelian, ieşit de după o maşină şi holbându-se la el stupefiat. Şerban îl înțelegea, aşa s-ar fi uitat şi el dacă şi-ar fi văzut prietenul spoit cu frişcă, ciocolată şi zmeură! Dădu să se sprijine de umărul lui Aurelian, să se ridice, deodată însă bărbatul se smuci şi în mâna sa vâjâi o țeavă de plumb, totuşi Şerban nu simți nimic când metalul moale şi greu îl lovi în umăr.

— Ce-ți veni? întrebă el calm, mai curând sincer curios.

A doua lovitură veni peste obraz, dar el se simți atins de un fulg. Zâmbi, scuturându-şi capul, şi încercă să îl oprească pe vecin.

A treia lovitură fu ca o bombă. Parietalul îi trosni, iar aşchii din os îi perforară creierul, căzu sub durerea îngrozitoare şi totul se făcu negru.

Aurelian îl privea cu ochii holbați, gâfâind. Scăpă țeava din mână. Era prima dată că ucidea un zombi.

din care cifrele curgeau ca şi cum cineva ar fi rotit un robinet, iar şuvoiul ar fi împroşcat, dinăuntru, ecranul telefonului, revărsând valuri-valuri de date. Zivojinovic era complet depăşit şi nu înțelegea foarte exact ce vede, dar în linii mari părea să fie un raport statistic, împărțit pe categorii şi

subcategorii. Şi îi luă ceva până să priceapă, cu o mică zbatere a inimii, că din moment ce era contul lui, toate datele erau despre el însuşi.

CHELTUIELI
PARTENERE
DIN CARE PLATONICE
FILME
DIN CARE DESCĂRCATE ILEGAL
CĂMĂŞI PURTATE
DIN CARE DEŢINUTE
DIN CARE PRIMITE CADOU
DIN CARE CU CAROURI
ŢIGĂRI FUMATE
STICLE DE BERE BĂUTE
ÎMPĂRŢIRE PE MĂRCI
ÎMPĂRŢIRE PE TIP RECIPIENT
ÎMPĂRŢIRE PE ALCOOLEMIE REZULTATĂ

Lui Zivojinovic nu-i venea să creadă. Cum era posibilă colectarea acestor date?!

Se uită pe furiş pe geam; în curte nu era nimeni. Deocamdată era în siguranţă, însă la primul sunet sau la primul far de maşină trebuia să se exfiltreze pe loc, dacă nu voia să fie prins. Şi dacă era prins, totul se ducea de râpă. „Consulatul nu ar putea înghiţi aşa ceva", îşi spuse Zivojinovic, străbătut de un fior de groază cu gândul la repercusiuni.

Nu ştia cât timp mai avea la dispoziţie, aşa că se adânci iar în studiul aplicaţiei de pe telefonul lui Sturgess. Ramificaţiile subcategoriilor erau nesfârşite şi putea adăuga el însuşi unele noi, dacă ar fi vrut. „Mai înţeleg cu cheltuielile făcute în timpul vieţii", îşi spuse Zivojinovic, „deşi nu văd la ce ar mai conta pe ce am dat banii acum 25 de ani. Dar cine naiba ar vrea să ştie câte filme a văzut în viaţă şi care gen i-a plăcut mai mult? Nu e nevoie de o aplicaţie pe tele-

fon ca să ştiu ce-mi place mai mult!" Şi totuşi nu era chiar aşa, constată el destul de repede. Aplicația îi spunea că urmărise în ultimii 27 de ani 1.483 de filme, dar degeaba susținea că filmele de artă sunt preferatele lui: numai 6,72% din tot ce văzuse erau filme de artă, în timp ce filmele de acțiune muşcau o felie sănătoasă de 46,98%!

Începea să înțeleagă de ce aplicația se chema Myrror. Află lucruri despre el însuşi pe care fie nu le conştientiza, fie nu le recunoştea. Uite, locuise până acum în 7 clădiri (de 5 ori la bloc, dintre care de cele mai multe ori la etajul 4, apoi de 2 ori la casă); stătuse cel mai mult în sectorul 2, adică 21 de ani, dintre care 19 în relativ rău famatul cartier Novi Beograd: cu alte cuvinte, degeaba se considera urban, modern, rafinat, deoarece se putea spune că era băiat de cartier...

Şi dacă situației locative îi mai putea găsi o logică, ce putea conta câți paşi a făcut în toată viața şi care e zona în care a mers cel mai mult?! se întrebă el excedat consultând o hartă a Bucureştiului pe care aplicația desenase locurile în care Zivojinovic îşi aşternuse paşii cel mai mult în cei 36 de ani de viață. Nu erau de mirare dungile groase, indicând frecventarea intensă, din dreptul locuințelor sale, însă habar n-avusese ce urmă adâncă lăsase în dreptul câtorva baruri şi hipermarketuri. „Bine, într-un fel poate că şi asta are sens... Dar chiar şi aşa sunt aici statistici care nu justifică investiția în asemenea hal de aplicație. O să fie dificil să-i aflu scopul!", îşi spuse.

Îşi aminti şi ce-i spusese Sturgess când îl întrebase cum e posibilă colectarea datelor nedigitale, mai ales a celor neaşteptate sau aparent lipsite de interes, cum ar fi

câți ciorapi albi și câți gri purtase un om toată viața sau câte mașini văzuse vreodată. „E ușor acum", îi răspunsese firesc Sturgess. „Era un pas logic pe drumul progresului tehnologic, dacă stai să te gândești." „Adică ce, înregistrați tot ce se întâmplă în lume?" „Nu", râsese jurnalistul. „Nu se înregistrează, să zicem că mai curând capătă automat masă de semnificație, care, firește, se consemnează singură." „Nu înțeleg!" „Da, e normal..."

Plus că asta însemna intimitate zero, oftă Zivojinovic. Nu mai puteai face absolut nimic care să nu fie înregistrat undeva. Fiecare gest, acțiune sau intenție se stoca în timp real și se generau permanent statistici naturale. Și faptul că teoretic fiecare avea acces doar la datele lui nu era o consolare nemaipomenită, pentru că existau hackeri. De pildă, cum ar fi să spargi contul unei doamne ca să afli câți parteneri sexuali a avut și ce-i place cel mai mult să facă în pat? Sau lângă pat, sau pe balcon, sau...

Nu rezistă tentației. Accesă categoria PARTENERE SEXUALE și citi, cu o mică strângere de inimă, că avusese de-a lungul vieții 22 de iubite, partenere sau aventuri. „Doar 22?! Aș fi putut jura că au fost mai multe, ce naiba!" Dintre ele, 8 fuseseră contra cost (preț mediu achitat: 50 lei), iar dintre celelalte 14, 1 fusese soție, 4 aventuri fugare, 9 relații (durata medie: 4 luni); activitatea sexuală îi umpluse 28 de zile și 3 ore din viață până acum, dintre care...

Ieși din statistica aceea; aplicația avea o abundență care îl amețea și făcea ca viața să i se pară lipsită de însemnătate, o simplă adunare de cifre care îneacă orice păruse frumos, dureros sau interesant.

Se uită iar pe geam; nemişcare totală. Reveni la aplicație; exista o categorie intitulată TIMP PETRECUT CU ALTE PERSOANE. Conform acestei monitorizări, Zivojinovic îşi petrecuse 51% din viață alături de părinții săi (dintre care 29% cu mama, 20% cu tata, 51% cu amândoi), 21% din viață cu soția, iar prietenul său cel mai bun, Dragan, fusese alături de el, în mod neaşteptat, doar 12% din timp. Persoana alături de care îşi petrecuse cel mai mult timp în viață nu era însă nici din familie, nici vreun prieten, nici vreo iubită: era, cu 63%, colegul său de serviciu Troskovic, poreclit Aberantul! „Ce viață tristă am!" realiză Zivojinovic.

Parcurse mai departe, în fugă, secțiunile din aplicație care îi arătau că, toată viața, aşteptase la transportul în comun 92 de zile, îşi pierduse timpul nefăcând absolut nimic un an fără două zile (dintre care 8 luni nefăcând absolut nimic şi nici nu avea nimic de făcut, dar 4 luni nefăcând absolut nimic deşi avea ceva de făcut!), făcuse 488.497 de gesturi cu mâna (dintre care „pa" de 184.787 de ori, iar degetul mijlociu îl arătase de numai 346 de ori, în 99% dintre ocazii fără repercusiuni fizice) şi călătorise de 5.107 ori cu tramvaiul, lungime medie 8 stații, şi de 2.487 de ori cu autobuzul, preț de 6 stații în medie...

Se scutură, tehnologia asta o luase razna! Dădu să-şi şteargă contul din telefonul lui Sturgess, când îi veni o idee. În fond, de ce nu? Nu era aici ca să-şi examineze viața, venise cu o misiune clară din partea consulatului, însă ocazia era unică în viață... „Sau nu"? se gândi el, zâmbind în timp ce tasta. „OCAZII UNICE ÎN VIAȚĂ: 28"!

Rezistă însă tentației de a intra să vadă care fuseseră acestea Şi exploră ideea care-i

venise adineauri. În lumina discuției de aseară cu Miljurko, căută, cu degetele tremurânde, dacă există şi categoria Lucruri pierdute. Inima îi bătea tare când bănuials îi fu confirmată. Se năpusti de-a dreptul asupra amănuntelor, aflând că maşinuța Ferrari pierdută în urmă cu 33 de ani fusese sub televizor, că pierduse în timp, din buzunar sau din portofel, 187 de lei şi 48 de bani, că îi ieşiseră din minte 96,12% dintre conversațiile pe care le... Conversații?! Îşi schimbă iarăşi direcția de cercetare, degetele tastară cu furie şi, într-adevăr, găsi categoria DISCUȚII PURTATE, iar sub aceasta, tresărind, descoperi opțiunea TRANSCRIERE DISCUȚII.

Era prea mult! Aplicația asta avea depozitate toate, absolut toate, până la ultima silabă rostită acum 30 şi ceva de ani, cuvintele pe care le spusese vreodată cuiva! Inima îi bătea tare. Uită să mai verifice curtea şi caută printre conversații până găsi ceea ce căuta: CU BUNICUL MIRKO, 25 DECEMBRIE 1999 (*ULTIMA). Deschise febril documentul; telefonul îl tratã cu clepsidra, semn că era un document lung. Când în fine se deschise,

Paloşul lui Occam

Tensiunea din cabinetul ministrului apărării, unde funcționa celulă de criză, alcătuită din cei trei ofițeri de rang înalt, creştea, pe măsură ce fiecare clipă trecea în ur-

mătoarea adăugându-şi şi greutatea ei, asemenea unei aplicații pentru telefon avide de spațiu care devorează toți megabiții peste care poate da şi se umfla încontinuu, în pofida eforturilor constante ale posesorului de a şterge fişiere, ajungând până la urmă să sufoce memoria device-ului.

— Nu cred că mai primim nicio transmisiune, insistă colonelul Gavrilă, cu alte cuvinte dar în sprijinul aceleiaşi idei abordate şi mai devreme. Trebuia să primim mesajul de aproape 12 ore. Cred că putem trage concluzia că sursa ori a trădat, ori a fost anihilată.

Drăghici trase cu coada ochiului la ministrul apărării, care, pe un fotoliu, îşi desfăcuse primul nasture al cămăşii (era prima dată că îl vedea făcând asta la serviciu de când îl cunoştea) şi cel mai probabil încerca să-şi înfrâneze pornirea de a da ordinul. Iar insistenta colonelului nu ajută deloc. Acesta din urmă interpreta însă tăcerea comandantului drept o oportunitate.

— Şi oricum omul domnului Drăghici nu e de încredere, sapa mai departe colonelul. M-am opus de la bun început să fie racolat!

— Glumiți? Comănescu e unul dintre cei mai buni oameni de ştiință *din lume*, îi replică Drăghici. Credibilitatea lui ştiințifică e deplină, iar loialitatea lui față de România e iarăşi incontestabilă. Când am luat legătura cu el, intenționam să-i condiționez întoarcerea în țara de furnizarea de informații, dar nu a mai fost nevoie: s-a oferit chiar el să rămână acolo, în tabăra inamică, până află exact când şi unde va avea loc invazia şi ne anunță. Mi-a zis că dacă

se întorcea atunci în România, ei atacau oricum, lumea liberă era distrusă, iar el nu-şi mai vedea niciodată familia. Şi să-l salvăm după ce respingem invazia, dar pe moment e în siguranță, fiind prea prețios pentru ei ca să-l ucidă înainte de atac.

— Dacă aşa a zis el, aşa trebuie să fie, mormăi ironic Gavrilă, bineînțeles suficient de tare încât să-l audă ministrul. Era o ocazie perfectă pentru el de a lovi în mai tânărul său subordonat. O ocazie pe care o aştepta, fremătând, încă de când Drăghici fusese promovat ca adjunct al serviciului, funcție pe care colonelul, militar de meserie, nu concepea să fie ocupată de un civil. Iar studiile de fizică ale lui Drăghici nu făceau decât să-i sporească aversiunea colonelului, militar de modă veche. „Se încrede prea mult în ştiință şi practic deloc în munca de jos, a agentului", spusese disprețuitor Gavrilă. Tânăr, inteligent, om de ştiință – Drăghici avea toate atuurile pentru a-i fură funcția!

— Şi încă un aspect, continua maiorul. Comănescu a mai spus că Necunoscuții încă nu se hotărâseră asupra datei şi locului în care să atace, restrânseseră opțiunile la zece locuri, dintre care urma să aleagă unul singur, iar dată avea să fie în iunie, maximum iulie – adică informații care, după cum ştiți, s-au dovedit, în linii mari, consistente cu cele furnizate de domnul colonel şi cu calculul probabilistic. Deci suntem...

— Domnule ministru, i se adresă, de data aceasta, direct colonelul. Stăm şi ne uităm unii la alții de jumătate de zi aşteptând un mesaj care nu mai vine şi în care chiar

dacă vine nu putem avea încredere. Iar în timpul ăsta cel mai probabil ei sapa, sapa de zor sub picioarele noastre! E 31 mai, mai sunt doar câteva zile până la prima potențială zi de atac! Ca să nu mai zic cât costă să trimiți prin infernet un mesaj că asta, de câteva cuvinte, supralicita colonelul. Merită să aruncăm la gunoi 0,1% din PIB pentru câteva cuvinte care nici nu ştim dacă ne vor ajuta?!

— Infernetul e singura cale posibilă de a comunica fără să fie interceptat, riposta Drăghici, care îşi stăpânea cu greu el însuşi nervii. Ce ați fi vrut, să ne sune de pe o cartelă?

— Mai lasă-ne cu tehnologia asta a ta! sari colonelul. Eşti agent, nu laborant! Şi zi mersi că domnul ministru Dragomirescu a fost acord să aşteptăm mesajul, cu toate riscurile de rigoare!

— Nu avem timp de discuții sterile, vorbi deodată ministrul, simțindu-se vizat direct de aluziile subordonatului său. Îşi trecu mâna prin părul alb, scurt, şi se ridică în picioare.

— Numai noi trei putem, prin decizia dificilă pe care o vom lua acum, să salvăm România, Alianță, de fapt întreaga omenire! Am fost desemnați să oprim invazia Necunoscuților pentru că suntem singurii a căror loialitate este indiscutabilă, singurii care ştiu toate dedesubturile. Pe umerii noştri a fost lăsată povara unei decizii care cântăreşte cât vechimea civilizației noastre. *Dacă greşim dată şi locul* – accentuă ministrul –, peste câteva zile, maximum o lună, Necunoscuții vor erupe din pământ ca un vulcan şi vor pârjoli totul în calea lor. Poate vor ucide toată po-

pulaţia globului, poate ne vor face sclavi, poate statele vor fi conduse de terorişti sau poate nu vor mai exista state – nu ştim, dar nici nu aş vrea să aflăm. Trebuie să hotărâm *acum* unde şi când să dăm contralovitură! Nu putem conta pe a doua şansă, riscurile sunt prea mari. Să-i mulţumim Domnului că România a creat laserul de la Măgurele, cel mai avansat şi puternic din lume, cu care, când invadatorii vor scoate capul ca să ne distrugă, îi vom spulbera noi pe ei!

Ministrul Dragomirescu era renumit pentru patriotismul său, adesea perceput ca fiind exagerat. Omul credea din tot sufletul că România e mai bună decât statele din jur, care încă recuperau handicapul epocii comuniste, dar şi decât ţările dezvoltate, care, susţinea el, îşi pierduseră sufletul şi îl înlocuiseră cu un cont bancar, şi mai frumoasă decât imaginile retuşate mincinos din pliantele turistice ale ţărilor avansate; ba chiar avea etalat pe un perete al biroului paloşul lui Ştefan cel Mare, răscumpărat de la statul turc. Aşa că îşi dorea foarte mult că România să fie ţară care salvează Alianţa şi lumea de invazie. Atât de mult, încât ordonase ca armata să aştepte mesajul de la profesorul răpit de inamici, o decizie extrem de riscantă în condiţiile în care Necunoscuţii, sprijiniţi de terorişti, tocmai îşi pregăteau atacul iminent împotriva omenirii.

— Atunci, domnule ministru, profita imediat colonelul Gavrilă, un om al oportunităţilor, vă rog să-mi permiteţi să propun totuşi instalarea laserului în varianta cea mai probabilă, stabilită pe baza informaţiilor pe care le-am

cules personal şi a analizei probabilistice, adică 6 iunie, în Alaska. Soluţia comporta riscuri, bineînţeles, dar opinia mea, ca ofiţer de informaţii cu 30 de ani de experienţă, este că aceste riscuri sunt mai mici decât cel în care ne-ar pune lipsa de acţiune.

— Ştiu că nu sunteţi de acord, domnule ministru interveni maiorul, văzând că acesta încă nu răspunde, dar cred că nu putem lăsa totul pe seama unor bănuieli. Poate ar trebui să acceptăm un aport extern...

— Iar începeţi cu americanii?! sari colonelul.

— Domnule ministru, continua Drăghici, vorbesc atât ca ofiţer de informaţii, cât şi ca om de ştiinţă, calitate în care, îmi cer scuze, evaluez mai precis avantajul tehnologiei. Laserul nostru e imposibil de plimbat de la o zi la altă dintr-o parte a Pământului în alta! Durează cel puţin o săptămână demontarea, transportul şi instalarea, chiar şi cu ultimele îmbunătăţiri. Daţi-le voie americanilor să se implice şi să devieze laserul cu ajutorul sateliţilor! Poate funcţionează şi...

— Americanii! îl întrerupse dispreţuitor colonelul Gavrilă. De la ei a început totul! I-au urmărit şi i-au bombardat şi i-au tot pişat pe talibani şi pe Al Qaida şi pe toţi teroriştii, silindu-i să se afunde tot mai mult sub pământ, atât de mult încât într-o zi au dat de Necunoscuţi... E numai vina lor!

— Domnule colonel, răspunse pe un ton dur maiorul, ne aflăm în celulă de criză a ministerului apărării, nu e loc pentru teoria conspiraţiei! Şi apoi, americanii sunt aliaţii noştri!

— Da, în aşa-zisa Alianța Lumii Libere, creată pentru că se simt ținta principală a Necunoscuților şi vor să ne tragă şi pe noi după ei! După ce ne-au dat afară din NATO, acum au nevoie iar de noi?

— Domnilor, interveni ministrul, dacă SUA vor avea ocazia să studieze laserul nostru şi apoi îl vor replică, ce rost pe lume şi ce greutate în lume ar mai avea România? Nu, fără americani, fără ruşi, fără nimeni! decretă comandantul. Noi trei vom lua decizia, iar armata şi Măgurele vor executa ordinele. România poate salva lumea – dacă noi nu ne pripim. Mai aşteptăm o oră mesajul; dacă nu vine, demaram misiunea în varianta 6 iunie, Alaska.

Cei trei bărbați se apucară să revizuiască, din nou, planul de acțiune. Conform informațiilor pe care le aveau – cele mai importante datorându-se chiar colonelului Gavrilă, care se infiltrase, cu un curaj ieşit din comun, în rândul teroriştilor, culegând subtil date critice, mituind în stânga, descosând un exaltat nebanuitor în dreapta, şantajând oportunist pe cine putuse –, Necunoscuții, civilizația din adâncul pământului fusese trezită de teroriştii care, afirmau unii, se refugiau de bombele penetrante ale SUA, erau în ultima etapă a pregătirilor pentru a invada suprafața planetei.

Din clipa în care se aflase despre misterioasa forță de invazie de sub tălpile oamenilor care urma să izbească cu putere civilizația umană, pământul, solul pe care trăia aceasta, în care îşi aveau rădăcinile toate clădirile din lume şi civilizația umană, lucrul socotit cel mai sigur din lume de când există omenirea, brusc nu mai era sigur, îi

trăda şi devenea, din lucrul cel mai stabil din lume, o amenințare formidabilă; din această cauză, tulburările sociale atinseseră niveluri extrem de primejdioase, aşa că trebuia luate măsuri rapide şi eficiente. Problema era însă că nimeni nu ştia la ce nivel de tehnologie se aflau Necunoscuții, ce arme aveau, în ce va consta invazia, când va avea loc exact şi pe unde. Şi, mai ales, cine erau şi de unde veneau. Să fi fost o civilizație umană dispărută în adâncuri? Atlanții? Civilizația din Hollow Earth? Extratereştri? Ființe din alte dimensiuni? Din lumi paralele? Nu existau niciun fel de informații cu privire la natura lor, în primul rând pentru că nici înşişi teroriştii nu ştiau pe cine descoperiseră sub pământ. În tot cazul, îşi găsiseră un aliat neaşteptat şi intenționau să îl ajute în speranța, unele surse spuneau extrem de probabilă, că împreună vor putea răsturna societatea occidentală. Existau şi voci care susțineau că, pasămite, Necunoscuții nici măcar nu existau, erau doar o sperietoare fluturată de teroriştii aflați la ananghie. Şi totuşi, avuseseră loc mai multe incidente inexplicabile – avioane dispăreau brusc şi inexplicabil de pe cer, centrale electrice mari pierdeau până la 20% din energie fără să se poată afla unde, o flotilă de vase de luptă chinezeşti fusese spulberată dintr-o singură lovitură, în largul Oceanului Indian. După acest din urmă incident, omenirea fusese la un pas de un nou război mondial, China acuzând SUA şi Rusia de agresiune, însă în ultima clipă se trăsese concluzia că lovitura depăşea cu mult tehnologia umană. Atunci, profitând şi de dezbinarea de la nivel global (din NATO mai făceau parte

doar câteva state, toate din vest, UE era în continuă fărâmițare, statele subdezvoltate ieşiseră din ONU şi îşi alcătuiseră o organizație proprie, bănuită însă de legături cu şi mai ales finanțare din partea rețelelor teroriste), liderii celor mai puternice state luaseră inițiativa de a înființa Alianța Lumii Libere, singura cale de a respinge iminenta invazie a Necunoscuților.

Puținele informații despre invazie cunoscute sugerau că Necunoscuții, probabil ajutați sau ghidați de terorişti, vor ieşi la suprafață în număr foarte mare, printr-un singur punct, vor ocupa cerul şi de acolo vor pogorî distrugerea asupra civilizației de la suprafață. Vor ieşi ei însă la bordul unor avioane? Puțin probabil, venind din străfundurile pământului. Vor fi ei lansați în aer cu milioanele sau, de ce nu, cu miliardele şi apoi paraşutați la sol? Sunt ei ființe înaripate sau au costume individuale de zbor? Nu există absolut niciun indiciu. Şi atunci, cum să contracarezi o asemenea lovitură? Cu tunuri, cu tancuri, cu rachete, cu avioane? Bineînțeles, se propusese şi o lovitură nucleară, care să cauterizeze din prima clipă rana din glie şi puroiul care stătea să erupă. Numai că Alianța Lumii Libere nu ştia nici data exactă a atacului, nici care va fi locul în care să detoneze pustiirea; cele mai probabile zece locuri includeau zone izolate, chiar nepopulate, cum ar fi vulcanul Pavlof din Alaska sau cel de pe insula Amsterdam din Oceanul Indian, dar pe de altă parte lista viza şi munții vulcanici Chaîne des Puys din inima Franței sau munții Eifel de lângă Bonn – o explozie atomică în zonele acelea suprapopulate ieşea din discuție din start.

Şi aşa, din aproape în aproape, Alianța ajunsese la concluzia că riposta cea mai potrivită în condițiile în care nu se cunoşteau exact natura, metoda şi magnitudinea invaziei era o contralovitură chirurgicală preemptiva cu ajutorul celui mai puternic şi avansat laser din lume, cel de la Măgurele. Planul prevedea înfigerea unui stâlp de foc pustiitor prin orificiul pe unde se bănuia că urma să se producă erupția invadatorilor, cu scopul de a spulbera până în străfunduri forța de invazie. Numai că pentru că lovitura să aibă efectul maxim, era nevoie să se producă după începerea ascensiunii către suprafață, dar înainte ca forțele agresoare să iasă de sub pământ – în condițiile în care nu se cunoşteau nici momentul, nici locul iminentului atac. Singura speranță fiind o aproximare cât mai aproape de realitate...

— Dacă am fi avut şi noi nişte informații exacte! mormăi colonelul, privind acuzator către maiorul Drăghici.

— E adevărat, îi făcu semn ministrul să se liniştească, informațiile pe care le avem nu sunt specifice, e doar o listă cu cele mai probabile 10 locuri. Dar când va veni mesajul, cu o dată precisă, putem restrânge căutarea şi astfel maximiza şansele de a anihila duşmanul.

— Asta cu condiția să riscăm totul pe informațiile de la o sursă nu chiar de încredere, nu se lasa colonelul.

Maiorul dădu să riposteze, când deodată în scurtă linişte fragilă din încăpere zbârnai semnalul deranjant al infernetului. Sincronizați perfect de parcă repetaseră mişcarea, se repeziră toți trei la monitor. Şase ochi devorară avizi laconicul text...

Câteva clipe, se aşternu o pauză stupefiată.

— Ce e asta?!

Vreme de câteva secunde, nu avu nimeni nicio replică. Ministrul şi colonelul se întoarseră către tânărul maior.

— *Ce mama dracului este porcăria asta?!* explodă ministrul, izbind cu pumnul în birou şi făcând să salte tastatură. Ce e mizeria asta?! se ambală el şi mai tare. Asta e mesajul?!

Cei trei oameni citiră a zecea oară într-un minut scurtul text transmis din tabăra inamică de profesorul Comănescu, încercând să înțeleagă ce citeau.

— Ştiam eu că pierdem timpul degeaba! găsi repede ocazia colonelul, deşi el însuşi speriat de izbucnirea superiorului său. Am aşteptat 12 ore, timp îngrozitor de prețios, mesajul ăsta şi uite că nu are niciun sens!

— Nu se poate să nu aibă sens, se opuse Drăghici. Omul ăla nu şi-ar fi riscat viața şi familia ca să ne trimită ceva fără sens.

— Unde vezi tu că are noimă? mârâi colonelul. Ți-ai dat seama că ai eşuat şi acum doar îți aperi poziția!

Maiorul nu putea să nu recunoască, deşi numai şi numai în sinea sa, nicidecum cu voce tare, că, ce-i drept, nu avea nici cea mai vagă idee ce însemna mesajul! Era sau părea să fie o prostie. Şi nu pricepea de ce profesorul îşi riscase viața pentru a transmite aşa ceva. Celula de criză aşteptase un răspuns precis, cu data şi locul exacte, pentru a putea instala laserul care să respingă atacul împotriva omenirii; şi, când colo, omul de ştiință le transmisese aceste cuvinte:

„Pe şapse iulnie în Austrialia"

Până acum, ministrul apărării fusese factorul de echilibru, reuşise să-şi păstreze cel mai bine calmul, chiar şi când subordonaţii săi izbucneau în polemici. Dar acum ceda.

— Cum adică pe şapse iulnie în Austrialia?! Tâmpenia asta am aşteptat-o pierzând atât timp preţios?! Mesajul ăsta, care trebuia să ne salveze, mai rău ne înfunda! Când o să aibă loc invazia? Pe 6 iunie în Austria sau în Australia? Sau pe 7 iulie în Austria sau în Australia? Cu ce ne ajută mai multe variante care se bat cap în cap?!

— O să descifrăm chiar acum mesajul, spuse maiorul cu o încredere pe care era greu de crezut că o şi avea. Din ce văd aici, mesajul are opt variante diferite: 6 iunie în Austria, 7 iunie în Austria, 6 iulie în Austria, 7 iulie în Austria, 6 iunie în Australia, 7 iunie în Australia, 6 iulie în Australia, 7 iulie în Australia. Că invazia nu poate avea loc de opt ori e limpede. Se va întâmpla o singură dată, într-un singur loc, iar noi...

— Astea sunt doar vorbe! îl întrerupse Gavrilă. Tot ce contează e mesajul, iar mesajul e lipsit de noimă. E ca şi cum ai vrea să vezi cât e ceasul şi acolo ar scrie: „3:47 sau 22:09". E evident că e o aberaţie! Nu poate fi şi 3:47, şi 22:09 în acelaşi timp. Eu cred că geniul tău încearcă să ne zăpăcească. Am impresia că a fost prins sau racolat de terorişti! Şi noi acum picam în capcana lor.

— Iar eu am impresia că aveţi un motiv pentru care nu vreţi ca data probabilă calculată după informaţiile dvs., 6 iunie, să fie contestată. Dacă tocmai 6 iunie e capcana?!

— Încetați! mârâi ministrul apărării. În timp ce noi ne certăm, duşmanul lucrează!

Maiorul citi din nou mesajul, îl întoarse pe toate părțile, îl absorbi, se făcu una cu el – nimic, nu ținea nimic. Atacul nu se putea produce de opt ori, urma să se întâmple doar o dată. Mesajul era dincolo de imprecis, era o imagine care refuză să se concretizeze, care tremura între mai multe stări nereuşind să se stabilizeze într-un singură. De ce le dăduse opt variante contradictorii profesorul Comănescu şi nu una singură? Le spunea ceva, dar maiorul nu putea înțelege ce.

— În loc să restrângă opțiunile la una singură exactă, mesajul ăsta ne dă opt! mormăia ministrul. Nu ne ajută cu nimic că scădem de la zece la opt...

— Domnule general, vorbi hotărât Gavrilă, vă rog sămi permiteți, pierdem timpul căutând logică în mesajul unui om nebun. Profesorul Comănescu nu e de încredere. Vă amintiți când a declarat într-un interviu că de fapt s-a infiltrat singur în tabăra teroriştilor, prin intermediul unei tehnologii cuantice de teleportare?! Serios, asta e sursă credibilă?! Chiar credeți că profesorul face trucuri cuantice?

— Trebuie să recunoaşteți, domnule colonel, că numai aşa s-ar putea explica informațiile pe care le-a obținut atunci, îi aruncă ministrul.

— Tehnologii cuantice de teleportare?! Aşa ceva nici nu există! Să ne zică domnul maior dacă există, că e fizician. Ce, o fi vreun secret la care nu am acces? aproape râse, însă rău, cu ferocitate, colonelul.

— Aprob 30 de secunde să elucidăm aspectul cu cuantele, încuviință ministrul. E adevărat sau nu că există teleportare cuantică?

— Nu există aşa ceva, afirmă hotărât maiorul.

Oftă, apoi bău un pahar cu apă întreg, într-un gest care părea să dureze la nesfârşit, ca şi cum invadatorii săpau mai lent când maiorul bea apă. „E incredibil", gândi acesta, „dar ați înnebuni dacă ați bănui că nici măcar eu nu ştiu exact!"

— Nu avem încotro, oftă ministrul, mesajul profesorului e inutilizabil. O să mergem pe varianta 6 iunie, în Alaska. Domnule colonel, dați telefon. Domnule maior, vă duceți la...

Ministrul se opri, pentru că ofițerul rămăsese cu paharul gol în mână şi privea transpus un punct de pe podea.

— Domnule maior...

Colonelul îşi duse din reflex mâna la tocul pistolului – uitase că accesul cu arme de foc în biroul celulei de criză era interzis.

— Domnule maior!

Vocea gravă a ministrului îl trezi parcă pe ofițer.

— „Tehnologii cuantice de teleportare", cită Drăghici. Asta este!

— Deci există?!

— Bineînțeles că nu există! E vorba însă de mesaj – cred că îl putem descifra dacă-l privim ca pe un mesaj cuantic.

— Pardon? ricană colonelul. Ce urmează, Noua Medicină Germană?

— Vă rog să-mi permiteți să vă explic rapid, foarte simplist. În fizica cuantică, cea care descrie lumea particulelor, există conceptul de superpoziție. Un exemplu excelent e pisica lui Schrödinger. Conform acestui exemplu (care nu e posibil fizic, e doar o analogie, fizica cuantică se referă exclusiv la particule şi nu se aplică la scară macro), cât timp nu deschidem cutia, pisica este şi vie, şi moartă, este în ambele stări *deodată;* aceasta este superpoziția. Însă când deschidem cutia, pisica va fi ori vie, ori moartă. Dar!, şi aici e partea cea mai stranie, chiar dacă pisica e vie, într-o lume paralelă pisica e moartă, pentru că *ambele variante se produc,* noi doar fiind în lumea unde pisica e vie. Or mesajul primit de noi acum, aparent ilogic, are exact aspectul unei superpoziții. Profesorul ne transmite că atacul se va produce în toate aceste locuri şi la toate aceste date – în diferite lumi paralele; poate că noi trebuie doar să aflăm în care dintre aceste variante suntem.

— Domnule ministru, sări colonelul, pierdem timpul cu prostii! Nu e o enigmă ştiințifică, e o problemă de spionaj!

— E posibil să aveți dreptate, domnule colonel, încuviință superiorul. Dar dvs. executați ce v-am ordonat adineauri. *În acest timp,* ridică el puțin glasul, deoarece colonelul dădea să intervină, domnul maior mai are un sfert de oră să vadă dacă poate afla ceva pe partea de fizică cuantică. Ne aflăm într-o situație extrem de gravă, trebuie să încercăm absolut orice! Domnule maior, aveți cuvântul.

— Răspunsul nostru se află sigur în acest mesaj. Una dintre ele cele opt variante posibile e sigur corectă, dar nu ştim care e aceea. O primă ipoteză, care măcar ar explica mesajul, ar fi că profesorul stăpâneşte cumva un fel de tehnologie cuantică. Să presupunem că ar avea o maşinărie care îl duce în lumi paralele ca să afle în care dintre opt locuri va avea loc invazia. Adică în loc să afle de la terorişti care e varianta aleasă, a verificat lumile din jur să vadă celelalte şapte variante, iar variantă care nu se produce acolo rezultă că este a noastră. Şi poate tehnologia asta, fiind şi la început, a produs o eroare, iar mesajul, fiind trimis prin infernet – care e absolut sigur, dar adevărul este că încă nu ştim exact cum se produce transferul de informații –, a ajuns la noi tot sub formă de superpoziție. Sau poate ne sugerează nouă să descoperim în care dintre variante suntem! Da! pocni Drăghici din degete.

Maiorul se plimba încolo şi încoace prin încăpere, în vreme ce colonelul dădea ordine prin telefon, atent însă şi la discuție.

— Domnule ministru, e ca şi cum am juca ruleta rusească, dar în loc să apăsăm trăgaciul ca să vedem dacă vine la rând o cameră cu glonț sau una goală, am încerca să aflăm dacă vom muri sau nu jucând şi de aici să mergem înapoi şi să vedem în care dintre cele şase lăcaşuri era glonțul.

— Bine, dar lumile astea paralele chiar există fizic, la propriu? Sunt lângă noi sau prin noi sau într-o dimensiune pe care nu o percepem?

— Este interpretarea unor calcule matematice, dar nu avem nicio dovadă materială, admise maiorul.

— Atunci măcar se poate calcula matematic care sunt universurile paralele şi în care suntem noi?!

Drăghici oftă şi se aşeză pe scaun.

— Poate că da... Dar în niciun caz în timp util.

— Am înțeles, dădu din cap ministrul Dragomirescu, se ridică de pe scaun, cu o mişcare energică deprinse din suportul de pe perete paloşul greu, de un metru şi ceva lungime, i-l înmână lui Gavrilă şi rosti o frază care îl stupefie pe maior:

— Domnule colonel, vă ordon să-l arestați pe maiorul Drăghici pentru trădare!

Colonelul era mai uimit decât maiorul, nici nu sperase vreodată la un rezultat atât de bun! Îşi depăşi rapid stupefacția şi, apucând fierul greu, se răsti la cel vizat:

— Drepți! În genunchi! Mâinile la ceafă! Eşti arestat!

— Domnule ministru, dar...

— Drăghici, mârâi ministrul, domnul colonel măcar ne-a oferit o dată prezumtivă, dar dumneata nu ne-ai dat nimic, ba mai rău, ne-ai făcut să pierdem o jumătate de zi! Vei fi interogat şi te asigur că o să mărturiseşti de ce ai trădat, cum şi când şi în ce fel! Domnule colonel, aveți mână liberă ca să-mi obțineți răspunsuri într-un sfert de oră!

Maiorul, în timp ce colonelul îi lega vârtos mâinile şi picioarele, îşi dădea seama că nu avea sens să insiste. Din cauza lui, ministrul întârziase 12 ore atacul şi împărțea cu el responsabilitatea covârşitoare, aşa că încerca să se răzbune şi să arunce toată vinovăția asupra sa. Singura soluție, îşi spuse Drăghici, era să descifreze mesajul la timp.

Doar că... mai greu de descifrat mesaje criptice când eşti legat fedeleş, cu sfoara strivindu-ți pielea şi carnea, întins şi legat de un birou! Începea să fie cuprins de groază. Dragomirescu voia răspunsuri într-un sfert de oră; oare ce avea de gând să-i facă Gavrilă? Chiar avea să-l rănească, sau mai rău, cu paloşul lui Ştefan cel Mare?!

Parcă încercând să-i răspundă la întrebări, Gavrilă plimba paloşul uriaş peste trupul maiorului, iar vârful extrem de ascuțit al armei care nu mai despicase carne omenească de o jumătate de mileniu boți cămaşa, reteză centura, intră rece sub pantaloni.

— Vezi tu, începu pedant colonelul, oamenii când trădează nu trădează cu un gest, cu o idee. Ei trădează cu toată ființa lor, cu tot corpul, cu tot sufletul. Trădarea li se infiltrează în tot trupul, până la ultima celulă.

După ultimul cuvânt, colonelul ridică fulgerător sabia care era aproape cât el şi, parcă în aceeaşi mişcare, o coborî vâjâind înfigând tăișul în piciorul lui Drăghici, ceva trosni, sângele țâşni în toate direcțiile împreună cu aşchii de os, maiorul parcă leşină şi se trezi de mai multe ori într-o clipă, simțea ca un baros i-a frânt piciorul, durerea urcase de la picior până în creier şi îşi dădu seama că urlă cu o forță pe care nu ar fi bănuit-o.

— O să zici: ce avem cu piciorul tău?! continuă colonelul. Ei bine, şi piciorul tău e vinovat pentru trădare! Trădarea e în tine, în fiecare bucățică, în fiecare strop de sânge, şi acum încearcă să se ferească de lamă. Dar nu îți face griji! O să tai până o găsesc. Din experiență, trădarea se va refugia în ultimele picături de sânge şi în ultimele

părți care vor mai rămâne din tine, ceea ce înseamnă că mai avem de mutilat, nu glumă! Dar, reiterez, că poate faptul că ți-am tăiat osul ți-a distras puțin atenția, nu îți face griji, tăi din tine tot ce pot până când o să descopăr şi mădularul unde se ascunde trădarea! Pentru că ce e trădarea? Trădarea e adevăr! Iar eu am primit un ordin de a scoate adevărul de la tine. Şi în acest sens, o să tai din tine, bucată cu bucată, până rămâne doar adevărul!

Paloşul se înălță îngrozitor în aer, colonelul se ridicase pe călcâie pentru a pogorî oțelul într-o lovitură care sigur avea să-i reteze complet piciorul...

— Opriți-vă, *spun totul!!* urlă maiorul, iar paloşul greu îşi opri brusc zborul. Domnul colonel are dreptate! vorbi greu Drăghici, printre dinții încleştați de durere; tremura tot, în timp ce sângele care mustea din tăietura urâtă de la picior i se scurgea din abundență pe pantaloni, pe birou şi pe jos.

— Ai un minut până îți amputăm piciorul, îi spuse cu cruzime ministrul şi abia atunci colonelul coborî paloşul, sau mai curând, la cât de greu atârna, îl lăsă să cadă, săpând puțin în parchet cu tăişul. Vorbeşte!

Durerea era încă groaznică şi îi sabota gândurile şi vorbirea, însă maiorul reuşi să îngaime:

— Ştiu ce înseamnă mesajul de la sursa mea! Mi-am dat seama acum! Am făcut o greşeală de neiertat!

— Trădarea e întotdeauna de neiertat, îl asigură ministrul.

— *Dar nu e vorba de trădare!* Nu am trădat! Domnul colonel are dreptate în sensul că nu e o enigmă ştiințifică,

ci o problemă de spionaj! Am înțeles ce se întâmplă când mi-a zis că o să taie din mine, bucată cu bucată, până rămâne doar adevărul!

— Un plan inspirat, încuviință ministrul.

— Asta mi-a amintit de principiul briciului lui Occam: cea mai simplă explicație e de obicei cea corectă. Or, asta trebuia aplicat şi la mesaj! Am crezut, influențat şi de colonel, că e ceva legat de mecanica cuantică, ceva ce trebuie explicat ştiințific – numai că acest lucru îngreuna rezolvarea problemei noastre până la o face imposibilă. Și atunci, explicația cea mai simplă era că mesajul nu trebuia abordat științific, ci doar ca un simplu mesaj cifrat, aspectul cuantic având alt rol, probabil de indiciu.

În timp ce maiorul vorbea, grăbit şi strâmbându-se de durere, ministrul îi puse un bandaj peste rană şi începu să-l dezlege, fără grabă. Colonelul îl privea intrigat, dar nu comentă nimic.

— Şi atunci am înțeles, continuă Drăghici: în superpoziția cuantică, particula e în mai multe poziții simultan şi numai când o observi se stabilizează într-o singură poziție, aşa cum e normal – dar nu ai absolut nicio siguranță care anume va fi aceea, poate fi oricare dintre ele! Pe logica asta, brusc mesajul căpăta sens: *ne spunea că data şi locul corecte sunt acolo, între cele opt variante, dar că nu le putem afla, pentru că orice dată şi loc am fi ales pentru contralovitură, ar fi fost greşite!* În același timp, m-am gândit că, în loc de răspunsul în clar, primiserăm o altă problemă *pentru că expeditorul avea un motiv să facă asta.* Or cum era posibil să greşim indiferent ce alegeam și ce motiv putea

avea profesorul să nu răspundă în clar? Singura explicație logică și care răspundea la ambele întrebări era că aveam un trădător între noi!

— Da, tu! îl împunse colonelul şi mai tare cu paloşul.

— Greşit! spuse cu vitejie maiorul. Mesajul utiliza o analogie din mecanica cuantică, iar eu, ca fizician, eram singurul care putea înțelege referința, ceea ce însemna *că îmi era adresat numai mie*. Şi ne spunea că între noi trei se afla un trădător. Or, automat, din moment ce mesajul era pentru mine, nu eu eram trădătorul. Iar dumneavoastră, domnule ministru, limpede nu erați.

Maiorul făcu o pauză dramatică şi atunci ministrul, cu un alt gest surprinzător, îi smulse paloşul din mâini colonelului, i-l dădu lui Drăghici, care acum era dezlegat complet, şi-i spuse autoritar:

— Domnule maior, vă ordon să-l arestați pe colonelul Gavrilă pentru trădare!

Colonelul era prea uimit ca să mai poată reacționa, iar Drăghici profită şi, cu ambele mâini, îi lipi de gât vârful armei care aparținuse domnitorului. Îşi dădea seama că gestul său era ridicol, dar groaza la gândul duşmanilor care aveau să erupă din pământ şi să le ucidă familiile era mult mai mare.

— Aveam informații că unul dintre voi doi este compromis, dar nicio dovadă, vorbi ministrul cu satisfacție. Deși mi se părea imposibil ca vreunul dintre voi să fi trădat, dacă ar fi trebuit neapărat, aş fi pariat mai curând pe colonel. Pentru că are un punct slab: ambiția. Setea de putere. Obsesia de a înainta în funcție. Iar un duşman inte-

ligent şi subtil putea profita de asta! Drăghici, deocamdată nu trebuie să mai cunoască situația absolut nimeni în afară de noi, inamicii trebuie să creadă că spionul lor nu a fost descoperit. Dragul meu maior, sacrificiul tău a salvat omenirea! Vei beneficia de cele mai bune îngrijiri medicale, acum însă nu e timp de alte discuții. Vreau să-i transmiți profesorului Comănescu că am rezolvat problema de securitate şi să ne trimită mesajul cu data şi locul corecte. Hai, încă mai putem salva lumea!

parcurgea paginile aşa cum s-ar fi avântat înot într-un râu la început molcom, dar ale cărui unde căpătau viteză pe nesimțite, iar el îşi dădea seama că nici nu mai putea, nici nu prea mai voia să se oprească, în pofida faptului că se putea sfârşi prost. Academicianul îl prevenise să nu citească toată cartea, să nu se lase influențat de ideile insidioase dintre rânduri, el îi promisese că aşa va face, şi cu toate acestea citea mai departe, deşi fiecare pagină era ca un val care îl împroşca în plină față, umplându-i gura cu apă şi făcându-l să tuşească, însă nici chiar aşa nu se putea opri, cucerit de fascinația irezistibilă a textului scris de controversatul profesor de gramatică.

Deoarece Anghel nu putea să nu recunoască faptul că acesta avea, dacă nu dreptate, măcar argumente care trebuia luate în seamă. De exemplu, profesorul afirma, nu cu mult timp înainte să dispară, că limbajele simple nu conțin referiri decât la timpul prezent: de la semnele de circulație la semnalele cu

care se dresează câinii şi de la semnele de mână ale trupelor speciale la primele fraze ale copiilor, totul se petrece în prezent, pe loc, nu există nostalgii şi nu se fac planuri de viitor. Se pot exprima dorințe, bineînțeles, însă nu şi construcții logice complexe care se referă la acțiuni şi situații trecute de mult sau care urmează să aibă loc, precum şi reacția la acestea.

Pentru ca ideea de efecte ale unor acțiuni trecute asupra situației actuale sau conceptul de concesie făcută azi pentru un rezultat mai bun mâine să pătrundă în limbă, este nevoie de un nivel intelectual mai ridicat, care să permită raționamente complexe. Or dacă acestea deja necesită un anumit grad de sofisticare intelectuală şi o experiență de viață, în schimb viitorul anterior reprezintă un alt nivel, către care trebuie întreprins un salt dificil, concluzia enigmaticului om de ştiință fiind că acest timp neobişnuit al limbii române (şi de altfel al limbilor din întreaga lume care, într-un fel sau altul, îl au) se datorează unor experiențe de cronodefazare fizică - sau, altfel spus, viitorul anterior a apărut deoarece omul a mers în timp.

„Omul primitiv nu ar fi putut conceptualiza o acțiune care urmează să se petreacă după momentul vorbirii, dar înaintea altei acțiuni viitoare, şi cu atât mai mult nu ar fi putut s-o înglobeze în vorbire, prin apariția unui nou timp", scria profesorul. „Nu ştim când a mers el în timp, nu ştim cum şi nu avem nici cea mai vagă idee de ce a făcut-o. Cel mai probabil, deplasarea temporală nu se efectua intenționat; poate era rezultatul accesului la arii naturale care permiteau trecerea în alt timp sau poate călători

temporali din viitor l-au atras sau răpit. Aici nu putem emite decât speculații, care de altfel se îndepărtează de linia filologică a prezenței lucrări. Cert este însă că omul primitiv a călătorit în trecut şi viitor şi a revenit în prezent, cu paradoxurile temporale aferente, ceea ce l-a ajutat să înțeleagă ideea de concordanță a timpurilor."

„Omul ăsta chiar a dat peste ceva aici", îşi spuse Anghel, aşezându-se mai bine în hamac. „Nu-mi pasă, o să citesc mai departe!"

Astfel află că un alt argument al profesorului consta în utilizarea unor forme verbale aparent nepotrivite: de pildă, „Vin şi eu mâine" este o propoziție în care forma verbală de prezent are, paradoxal, valoare de viitor. „Dar", obiecta profesorul, „cum au ajuns oamenii să încurce timpurile dacă nu au trăit descumpănitoarea experiență? E greu de crezut că un om de acum 100.000 de ani, de pe vremea când populația nici măcar nu se coagulase în oraşe, i se adresa semenului său, în gura peşterii, aşa: <<Mă voi întoarce după ce voi fi răpus mistrețul>>. Cel mai probabil, el ar fi zis: <<Mă duc să căsăpesc colți-lungi şi mă întorc>>. Dar dacă omul acela ar fi avut deja experiența deplasării între momente prezente, întoarcerii cursului timpului, saltului peste etape, el ar fi putut aranja în mintea sa piesele puzzle-ului astfel încât viitorul să fie exprimat printr-un prezent verbal, ca şi cum şi-ar aminti cum se simțea când fusese în viitor (pe care, trăindu-l, îl simțea tot ca pe un prezent, nu ca pe un viitor, deoarece prezentul este extrem de contagios şi, asemenea principiului incertitudinii din mecanica cuantică, odată ce l-ai atins, viitorul se preface instantaneu în prezent) şi ar aduce mâinele în azi, o

construcție sofisticată care s-ar fi

O surpriză pentru Liliana

— Domnișoara Grațiela?

— Eu sunt, confirmă tânăra așezându-se pe bancheta din spate și închizând portiera mașinii, care porni de-a lungul bulevardului plin de oameni veseli, frumoși și plini de viață – sau cel puțin așa îi vedea Grațiela, care se simțea emoționată, fericită și spera că toată lumea era pe aceeași lungime de undă cu ea. Din când în când cerul era fulgerat de umbra monoraiului trackless (wireless, cum îl porecliseră românii destul de previzibil), dar până și acest lucru era plăcut, iar tinerei îi evoca bătaia ritmică a inimii orașului.

Mersese puțin pe jos, era mult prea frumos afară și se potrivea cu starea din sufletul ei, iar adidașii noi și comozi o ajutaseră să pășească așa cum îi era și numele. Destinația ei era totuși destul de departe ca să meargă pe jos tot drumul, de aceea, după scurtă plimbare, chemase un Uber. Era o vechitură, prima mașină cu motor pe ardere internă pe care o vedea de câțiva ani încoace, dar, hei, azi nu o putea supăra nimic! Simți cum geanta, așezată pe genunchi, îi vibrează; scoase telefonul și răspunse:

— Da, Lili! Sunt în mașină.

— Te plimbi, te plimbi?

— Ce altă treabă am?!

— Ai dreptate! Graţiela, de-abia aştept să ne vedem diseară, la petrecere.

— Merităm şi noi, că nu ne-am mai văzut de atâţia ani. Şi diseară o să am şi o mică supriză pentru tine, chicoti Graţiela.

— Haha, am bănuit, dar m-am interesat la liceu, la doamna profesoară care organizează revederea, şi Emanuel nu vine.

— Nu de asta era vorba, dar măcar înseamnă că avem şanse să fie o seară plăcută!

— Îmi pare rău pentru toată povestea... În liceu părea un băiat grozav.

— Aşa credeam şi eu, Lili. Se mai înşală omul!

Interlocutoarea ei făcu o mică pauză, ca şi cum încerca să formuleze o întrebare.

— Bănuiesc că nu te-a mai sunat, spuse ea până la urmă.

— Nu şi nici nu-mi doresc.

— Nu l-ai mai văzut de când, de juma' de an?

— Din octombrie, când am divorţat. Ultima dată am auzit că era plecat în State. Cu cât mai departe, cu atât mai plăcut!

— Of, Graţi, eşti o fată curajoasă! Dar nu ţi-e, măcar puţin, dor de el? Măcar acum?

— Nu, termină... Nu mă mai interesează. Nu am de gând să-mi stric şi restul vieţii pentru timpul deja pierdut cu el.

— Domnişoară, am ajuns la Staţia Specială de Teleportare, interveni şoferul.

— Teleportare?! sări Liliana. Pleci undeva?

— Ah, nu, întâmplător am treabă aici în zonă, îşi muşcă buzele tânăra.

— Doamne, Grațiela, sper că nu te duci la el?! Nu cumva vrei dai o fugă până-n State înainte de party?

— Ei, da! Ți-am zis că nu mă mai interesează. Trebuie să cobor, vorbim mai târziu! Ne vedem diseară la petrecere, da? Nu o să stau până dimineață, dar sigur ajung acolo.

— Biiineee!... Vezi poate mă suni din Miami!

Grațiela râse din toată inima, închise şi coborî. Ținea din suflet la Lili, rămăsese aceeaşi fată cu suflet mare şi care avea grijă de ea în liceu. Grațielei nu-i plăcea să-i ascundă lucruri, chiar dacă nu se mai văzuseră de mult timp şi Lili nu era la curent chiar cu toate aspectele situației (colega ei muncise în Anglia aproape un deceniu), dar nici nu avea timp acum de explicații. Intră în clădire încercând să-şi gonească din minte orice îngrijorare şi să-şi amintească asigurările date de atâția şi atâția prieteni că teleportarea e cel mai sigur sistem de deplasare a unei persoane dintr-un loc în oricare altul, indiferent de distanță.

Peste câteva minute, un tânăr plesnind de bunăstare, în costum impecabil şi cu freză perfectă, o poftea într-o sală de o curățenie exemplară.

— Să înțeleg că e prima dată că apelați la teleportare, i se adresă el în timp ce o invită să se aşeze în fata scannerului.

— Da. Nu am avut curaj inițial, însă m-am gândit că totuşi e cea mai rapidă cale.

— Aveţi dreptate, îi zâmbi el în timp ce trei raze de lumină baleiau trupul tinerei pe tot atâtea coordonate. Nu sunteţi prima persoană care spune că nu avea foarte mare încredere când a auzit de teleportare şi să ştiţi că după prima experienţă toate au declarat că nu ar mai putea s-o facă în modul vechi, greoi şi periculos. Aşa, acum vă rog să vă întindeţi cât mai comod pe patul acela. Nu e nevoie să vă dezbrăcaţi sau descălţaţi, rămâneţi aşa cum sunteţi.

— Dar teleportarea aceasta nu e periculoasă?

— Nu e, pentru că nu poate fi. Practic aparatul creează trei copii, trei simulări ale trupului: una digitală, a doua cuantică şi a treia alcătuită dintr-o hartă moleculară pe bază de micro-GPS. Apoi atomii trupului sunt dematerializaţi, ceea ce nu înseamnă distruşi, ci numai delocalizaţi cuantic, şi orientaţi la destinaţie după harta digitală şi cuantică; ei nu mai sunt aici, dar de existat există, însă în altă dimensiune. Nu e nimic fantastic sau SF, e doar o tehnologie extrem de avansată.

— Şi de scumpă, oftă Graţiela, dar vorbise pe un ton amuzat.

— Într-adevăr, preţurile sunt mai ridicate, însă avantajele faţă de sistemul vechi sunt imposibil de egalat. Bun, sistemul este gata. Putem efectua teleportarea în orice clipă. Dvs. sunteţi pregătită?

— Sincer, nu, mai mult şopti Graţiela.

— Este firesc, o atinse pe umăr tânărul. Progresul pare înspăimântător iniţial şi durează oarece până ajunge să ne fie prieten bun, chiar nelipsit. Credeţi-mă însă, sunteţi în siguranţă.

— Atunci, vă rog să începeți!

Angajatul de la teleportare se plasă în spatele consolei, la doi paşi de clientă, şi dădu comenzile. Grațiela închise ochii; își dădu seama că tremura puțin. Aparatul începu să bâzâie, apoi bâzâitul se transformă în huruit; i se înfundară urechile. O izbi panica. Dacă nu va merge?! Dacă se descompune pe drum?! Dacă la destinație va ajunge un monstru diform?!

Deodată, o durere îi străbătu pântecele şi gemu puternic. Usturime, apoi din nou durere. O seringă automată îşi descărcă serul în brațul clientei, iar durerea slăbi, se estompă şi apoi dispăru cu total. În încăpere răsună cu forță plânsetul unui bebeluş.

— Felicitări! Aveți un băiețel minunat!

Un medic o consultă pe Grațiela, zâmbindu-i cu simpatie.

— Totul este în regulă, doamnă, i se adresă medicul.

— Domnişoară, spuse ea încet.

— Desigur, îmi cer scuze. Naşterea a decurs perfect, fără complicații, ați evitat şi neplăcutele contracții... Copilul vă va fi adus îndată ce terminăm analizele. Dvs. însă aveți nevoie de o perioadă de refacere.

— Cat timp? întrebă tânăra mamă, destul de alarmată. Diseară am o petrecere...

— Ah, până diseară veți putea dansa fără griji! O să vă rugăm doar să stați aici o jumătate de oră şi încă o oră acasă, cu copilul. După aceea, e ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic.

— Vă mulțumesc frumos! şopti Grațiela şi, în aşteptarea băiețelului, scoase aparatul foto. Nu-l putea lua pe

micuț la petrecere, avea să-l lase puțin cu mama ei (chiar dacă aceasta, mai de modă veche, bombănise, neînțelegând cum era posibil ca fiica să se ducă la o petrecere la câteva ore după ce născuse), dar îi putea face câteva poze pentru Lili. În fond, îi promisese o surpriză.

palid, mai alb decât halatul pe care îl purta. Adriana sări de pe scaun și se repezi la el, acum și ea la fel de speriată.

— Dragule, ești bine?! Ai pățit ceva?!

Victor nu era în stare să spună nimic, avea un nod în gât care îl împiedica nu numai să vorbească, dar și să respire, iar el gâfâia, aproape horcăia, făcându-se însă nu vânat la față, ci, deși părea imposibil, și mai alb.

— Nu te-ai iradiat, nu?!

Victor dădu din cap că nu, o bătu liniștitor pe mână și se așeză în locul ei, pe scaunul din dreptul spectrografului.

— Sunt bine, reuși el să îngaime până la urmă, cu glas stins. Nu-ți face griji. Sau mai exact nu pentru mine... Mai e cineva în laborator în afară de noi?

— Nu, e șase jumate, au plecat toți. Ce s-a întâmplat? E ceva grav?

— E dincolo de grav sau negrav.

— Doamne ferește! Ce vrei să spui?

— Dă-mi puțină apă, te rog.

Cât timp soția sa se repezi în cămara alăturată să ia o sticlă cu apă din frigider, Victor își cuprinse capul în palme. Cum să-i spună ce văzuse? Și, în același timp, cum să nu-i spună ce văzuse? Și nici măcar nu putea

s-o mintă conducând-o pe o pistă greșită; era femeie, era soție și pe deasupra era și fizician! Ba mai mult, era printre foarte puținele persoane din lumea care ar fi putut înțelege, la o adică, ce văzuse el. Și totuși, îi putea pune povara asta în spate?

— Poftim, dragule, îi întinse ea sticla. Bea, liniștește-te și-mi zici dup-aia.

— Nu, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să dăm un telefon, urgent.

— La șefu'?

— Nu, mai sus.

— Directorul?

— Nu, nu, spuse puțin nervos Victor în timp ce depuse pe masă sticla din care nu băuse și porni către vestiare, unde aveau telefoanele.

— Stai, că nu înțeleg. Unde vrei să suni? La minister?

— Nț. Și mai sus...

— Victor, chiar mă sperii. Unde și mai sus?

— Încă nu-mi dau seama dacă ar trebui să sun la SRI sau direct la ONU.

— Stai o clipă locului și spune-mi ce s-a întâmplat!

Victor se opri, în cele din urmă, și se întoarse către soția sa.

— Studiam adineauri niște atomi de cadmiu la STM... și am văzut ceva pe un preon. Și în general pe aproape toți preonii la care am apucat să mă uit.

— Ce?

Victor o luă de mână și se întoarseră către laborator. O instală în locul său, la microscopul electronic de baleiaj cu efect de tunel, și o invită să privească imaginea de pe monitor.

— Nu văd nimic deosebit, ridică din umeri Adriana.

— Când o să vezi, o să sari din scaun ca şi mine. Îţi zic tocmai ca să fii pregătită. Vezi ceva?

— Ce, punctul ăla? Nu-mi zice că asta ai văzut. Ăla e un artefact de imagine...

— Aşa am crezut şi eu. Dar încadrează-l şi măreşte-l de 1.000.000 de ori.

Femeia icni. Nu sărise de pe scaun, dar se uită la soţul ei cu o expresie de teroare pe chip.

— Doar ţi-am zis, dădu el din cap.

— Ai avut dreptate...

Adriana se mai uită încă o dată la monitor, cu lacrimi de emoţie în ochi şi sperând că, printr-o vrajă, pentru că brusc vrăjile nu mai păreau imposibile, imaginea avea să nu mai fie acolo sau avea să-i găsească o explicaţie logică. Preonul, cea mai mică particulă subatomică cunoscută, din care sunt alcătuiţi quarcii, din care sunt făuriţi protonii şi neutronii, care la rândul lor formează nucleul atomic, era un obiect - dacă îi puteai spune obiect, având în vedere că pâlpâia pe marginea existenţei, undeva la a milioana miliarda parte dintr-un milimetru - de o frumuseţe cutremurătoare, admise, ca de fiecare dată, Adriana. O sferă infinitezimală, dar perfectă, ceea ce o făcea uriaşă şi puteai ghici (deşi încă nu fusese demonstrat) că perfecţiunea ei nu era altceva decât particule şi mai mici, a căror goană nebună fără sfârşit dădea consistenţă preonului. Totuşi, până aici, nimic nou. Însă pe suprafaţa acestui preon se afla, scrijelit sau ştanţat sau pictat sau imprimat, un semn. Nu era o literă, nu era o siglă, mai curând aducea vag cu un kanji japonez. Era toate acestea la un loc şi nu era nimic din toate acestea. Însă în mod cert nu era, nu putea fi, sub nicio

scuză sau explicație, o zgârietură accidentală, naturală, fără intenție. Semnul acela aflat în sufletul unui atom de cadmiu fusese inscripționat de cineva, cu un scop. Numai că oamenii nu aveau tehnologia care le-ar fi putut permite să facă asta.

— Oare ce... începu femeia.

— Am descifrat deja semnul, îi spuse Victor cu voce sumbră, a fost chiar uimitor de ușor.

Bărbatul întoarse către ea monitorul computerului de pe biroul vecin. Semnul acela care branduia majoritatea preonilor ocupa acum întreg ecranul.

— Bun, și ce înseamnă?! exclamă femeia. Nu mă mai fierbe atâta!

— Nu vreau să-ți spun. Descifrează-l chiar tu, ca să nu zici că am făcut o traducere părtinitoare.

Adriana tastă nervoasă, cu furie și grabă. Când primi rezultatul, își retrase iute mâinile de pe tastatură și mouse de parcă ar fi comis un sacrilegiu atingându-le.

— Dar e absurd! Nu poate să fie adevărat!

Bineînțeles că știa foarte bine că era adevărat, dar rațiunea o împingea să se împotrivească, să găsească o explicație logică. Dar, din păcate, cea mai logică explicație era exact ceea ce scria acolo: „® Dumnezeu". Cărămizile constitutive ale atomilor, ale întregii materii, erau însemnate ca fiind marca înregistrată a lui Dumnezeu. Creatorul, pe lângă faptul că exista, simțise nevoia să-și marcheze proprietatea, să consemneze faptul că toți atomii, sau majoritatea, îi aparțineau și, ca atare, tot ceea ce era compus din acei atomi, de la stele la oameni și de la zăpada de pe piscuri neumblate la cărți, arme atomice și ultima cană veche și ciobită

dintr-o căsuță pierdută în pustiu, îi aparțineau.

— E destul de copleșitor că tocmai avem dovada că Dumnezeu există, spuse încet bărbatul, și că am aflat că și-a marcat creația. Dar mă gândesc și la faptul că marca înregistrată, cel puțin după legea oamenilor, face distincția între produsele sau serviciile proprii și cele ale altor entități.

— Doamne ferește! Vrei să zici că atomii fără marca asta sunt ai...

— Nu știu. Poate. Sau poate atomii nemarcați sunt doar niște no name-uri, făcuți pe vapor...

Femeia se trezi scuturată de un fior.

— Oare crezi că e posibil ca și noi să avem în corp atomi contrafăcuți?!

— Mai mult ca sigur unii oameni au. Ar fi o explicație extraordinară de logică pentru cancer... Deh, produse de calitate îndoielnică, ieftine, normal că se strică repede...

— La naiba, Victor, izbucni deodată femeia, noi ne auzim vorbind?! Suntem oameni de știință! Hai să privim problema științific. Atomii sunt marcați, iar în natură nu poate exista așa ceva, deci cineva cu rațiune a făcut asta, i-a creat și apoi îi protejează legal prin semnul care indică proprietatea intelectuală asupra lor. Or, Dumnezeu nu e, că nu există, oamenii nu au tehnologia asta, deci... cine a ștanțat atomii și-i revendică? O civilizație inimaginabil de dezvoltată, pentru care noi suntem cobai sau roboței sau jucării?

— Iartă-mă, eu încă procesez varianta divină. Și mă gândesc la credință, care în lumina asta e încă și mai fascinantă. Oare dacă ai în corp mai mulți atomi marcați ca fiind

ai lui Dumnezeu, eşti mai credincios? Dacă ai mai puţini, eşti ateu?

— Putem afla asta foarte rapid, Victor. Ia-mi câteva celule, separă câţiva atomi şi vezi ce afli.

— Nu, nu pot face asta. Nu aş vrea să aflu că eşti contrafăcută...

— Brr, parcă deja mă mănâncă pielea! încercă ea să zâmbească, dar nu-i ieşi prea bine. Se ridică şi începu să umble prin încăpere.

— Sunt eu, Adriana Moscu Popa. Nu sunt un fake, un om-Adibas. Nu sunt Abriana! Sunt Adriana! Dar dacă, fără să ştiu, chiar sunt făcută din atomi falşi?! Cine poata garanta că avem în noi numai organe originale?!

Venea o moartă pe Siret

— Copii, ştiu că a ieşit soarele, dar se poate puţină atenţie şi la meditaţii?

„Sunt crud", îşi spuse Marinescu. „De-abia mă abţin eu să nu mă uit pe geam! E prima zi de vară adevărata după o săptămână de ploaie. Poate copiii ăştia au şi ei nevoie de puţină destindere. Poate scoala ar trebui să-i cucerească, nu numai să-i oblige."

În fond, cei patru micuţi erau destul de cuminţi. Faţă de elevii din oraş, copilaşii de aici, din Sindrileni, erau îngeraşi. De altfel, după atenţionarea profesorului, copiii îşi îndreptaseră din nou atenţia către caiete; e drept, mai puţin masivul Spiru, aflat a treia oară în clasa a şasea şi care acum rămăsese să contemple oglinda sură a Siretului, balaurul ce în raza dimineţii îşi mişca solzii de aur. Marinescu oftă şi îşi spuse că poate totuşi o abordare mai prietenoasă avea să fie mai eficientă.

— Bun, haideți să facem astăzi o lecție puțin diferită. Lăsați cărțile și caietele și vă puteți uita pe fereastră cât doriți! Hai, cu încredere!

În râsete și chicoteli, copiii se întoarseră către ferestrele mari ale casei meditatorului, care dădeau spre curtea din spatele clădirii, mai departe spre malul îngust al Siretului, apoi peste apa masivă a acestuia și în pădurea din județul vecin, Brăila.

— Uitându-vă la minunăția asta de râu, ce operă literară clasică vă vine în minte? îi lua el pe ocolite. Ei? Nimic?

Copiii chicoteau și își dădeau ghionturi, mai preocupați de pământurile care se dezmorțeau și se zvântau în strălucirea soarelui și de turturelele care începuseră să huruie în creștetul sălciei vechi din dreptul școlii.

— „Amintiri din copilărie"? încerca Simona.

— Bravo! Așa e, Creangă descrie râul... mai știi unde?

— Când s-a dus la Iași?

— Excelent, Simona! Uite cine a învățat!

— Și noi știam asta, mormăi Răzvan.

— Nicio problemă! Siretul a fost zugrăvit de multe condeie. Mai știi poate altul? Uite, îți dau un indiciu... Sadoveanu.

Băiatul își țuguie buzele, ca și cum asta l-ar fi ajutat să-și canalizeze energiile creative, însă nu reuși să găsească nimic.

— Altcineva? întrebă profesorul Marinescu. Știe cineva un roman în al cărui titlu este raul la care vă uitați acum?

Șușotelile nu dădură niciun rezultat, elevii puseră mâna pe telefoane să-l întrebe pe profesorul Google, iar

Marinescu dădu să le mai ofere un indiciu, când deodată vorbi, complet neaşteptat, Spiru. „Poate că totuşi nu a fost o idee rea să le predau în felul ăsta!" îşi spuse profesorul încântat.

— Vine o moartă pe Siret! spusese Spiru, fascinat de fereastră. Copiii izbucniră în râs, iar Marinescu zâmbi îngăduitor. „Măcar e prima glumă pe care o spune băiatul ăsta într-un an, de când îl ştiu", îşi zise bărbatul.

— Amuzant, dar titlul original e...

— Vine o moartă pe Siret! exclamară alți doi copii.

— Nu, nu, hazliilor, este „Venea o moară pe Siret", îi corectă Marinescu dar nu apucă să mai adauge nimic, deoarece copiii țipară, holbându-se pe geam.

Şi aveau dreptate să țipe. Sub ochii lor, la nici cincizeci de metri, cu viteză redusă a raului, plutea un cadavru, înveşmântat într-o rochie lungă galbenă, care, chiar şi udă leoarcă, sărea în ochi. Femeia era întoarsă cu fața în jos şi trecea, ca orice cadavru, cu o indiferență care le îngheță sângele în vine.

— Nu va mai uitați! se trezi profesorul Marinescu. E un lucru îngrozitor! Vă rog, Simona, Ionuț, trageți jaluzelele! Răzvan, da drumul la televizor, facem o mică pauză şi vă puteți uita la desene.

Marinescu sperase că va fi un apel rapid, după care să mai vorbească puțin cu copiii, ca să-i liniştească, şi apoi să mai rămână măcar puțin timp şi pentru literatură; abia apucaseră să facă o jumătate de oră din cele două de meditații. Numai că la 112 sună ocupat, fără oprire. Trecură cinci minute şi Marinescu încă era invitat, de către o voce

caldă, amăgitor primitoare, să aştepte. Copiii vorbeau între ei, surescitați, fără să se uite la desenele animate de la televizor.

— Dom' profesor, dar cine o fi fost femeia?! întrebă totuşi fata.

— Dragii mei, nu avem de unde să ştim. Vă rog, nu va mai gândiți însă la asta. N-aş vrea să visați urât la noapte.

Nu reuşea să prindă urgențele şi să întrebă dacă putea să-i apeleze cumva pe internet sau WhatsApp. Se aşeză la laptop şi începu să caute, lăsându-i pe copii să şuşotească şi să se zgâiască printre jaluzele. „Oricum, nu cred că se mai vede, a trecut deja", gândi el.

Avea dreptate... şi în acelaşi timp greşea.

— Încă unul! strigă asurzitor Ionuț. Mai vine unul!

Copiii dădură la o parte jaluzelele, profesorul se repezi la geam şi, oripilat, văzu în apele pământii ale Siretului un alt trup omenesc, cu mâinile şi picioarele desfăcute, tremurând oribil în bătaia undelor.

— Gata, nu va mai uitați! trase el jaluzelele. Cred că încheiem orele azi.

— Dar de ce?! se plânse Răzvan, cel mai silitor dintre ei, căruia chiar îi plăcea la meditații.

— Trebuie să reuşesc să sun la 112, Răzvan, s-a întâmplat ceva. Nu mai putem continua meditațiile azi. Veniți mâine, bine?

— Dar părinții vin să ne ia la 11, ce facem până atunci?!

— Îi sun eu să vină, o linişti Marinescu. Simona, pune, te rog, câte un pahar de suc cât vorbesc eu la telefon. Şi vă puteți uita la televizor.

Marinescu îi lăsă în sufragerie şi se refugie pe hol, ale cărui geamuri dădeau către oraş. Nu apucă însă să apeleze 112, pentru că văzu un nor de fum negru care se ridica dinspre Galați. Nu era bine deloc! Ce se întâmplă?

— Dom' profesor, da' nu merge televizorul! se plânse Ionuț.

— Cum adică?

— Adică merge, dar nu se vede nimic.

Profesorul se întoarse în sufragerie, unde copiii se uitau mirați şi puțin speriați la televizor.

— Stai liniştiți, e vreo defecțiune. Vin imediat, să nu plecați de aici!

În curte, totul era normal. O adiere blândă mângâia ramurile caişilor, mirosul plăcut de tei adormea simțurile, pe drumul prăfuit, din pământ, nu trecea nimeni, de asemenea nu se vedea nimeni nici în curtea cea mai apropiată, a lui Tcaciuc – de altfel destul de normal la ora aceea în mijlocul săptămânii.

Nişte craci trosniră undeva în dreapta şi profesorul tresări. Lătratul câinelui izbucni în mod isteric. Marinescu se duse, cu o prudența pe care şi-o reproşa („De ce naiba să-mi fie frică în propria-mi curte, în miezul zilei?"), către coteț. Rex nu că putea rupe lanțul, dar părea că în câteva clipe avea să smulgă cotețul cu totul şi s-o rupă la fugă către gardul care, dublat mai încolo de tufişuri, dădea spre Siret. Crăcile trosniră din nou şi de data asta bărbatul văzu tufişurile mişcându-se, ca şi cum cineva încerca să treacă prin ele şi să vină către gard. Îşi dădu seama că i s-a zburlit părul în cap de groază. Îi dădu drumul lui Rex,

care se repezi furios la gard, dar se opri brusc acolo, neîndrăznind nici măcar el să sară dincolo.

Apoi tufişurile se dădură la o parte şi un bărbat căruia parcă îi fusese smulsă o parte a feței, cu descărnarea exhibată violent şi bucăți de carne, cheaguri de sânge şi dinți la grămadă atârnându-i pe gât. Marinescu se trezi pe jos, fără să-şi dea seama dacă se împiedicase de ceva sau pur şi simplu căzuse năucit. Rex latra furibund, cu blană zburlită pe spate. Intrusul se agățase în ramuri, iar una dintre ele îi perforase limba, care, pe măsură ce el încerca să înainteze, i se lungea tot mai mult în urmă; până când crenguța de rupse şi omul continua să păşească înainte, nesigur, cu un smoc întreg de crengi şi frunze agățate de limbă care îi ieşea din jumătatea de gură rămasă.

— Prea tare, frate, un zombi!

La colțul casei, copiii priveau scena cu o oroare care făcea casă bună cu fascinația.

— V-am zis să nu ieşiți! Treceți înapoi acum! strigă profesorul şi reuşiră să intre cu toții în casă, copiii fără chef, iar Marinescu încuind uşa de trei ori şi punând şi ivărul. Copiii se buluceau la ferestre, încercând să vadă intrusul din curte. Îi lăsă în pace şi sună din nou la urgențe, cu acelaşi rezultat. „Doamne, Ana!" îl fulgeră un gând. Aceasta era în oraş, îşi luase liber pentru că venise prietena ei din Timişoara şi voia să-i arate Galațiul. „Tipic pentru Ana! N-o mai vede pe Zina de ani de zile şi se apucă să-i arate splendoarea de oraş exact când vine apocalipsa! Numai ea putea face aşa o gafă!" O apela, dar cu rezultatul deja intrezaribil. Nu era bine deloc, trebuia s-o anunțe. Dar cum?

Se întoarse în sufragerie, unde copiii se zgâiau pe ferestre.

— Unde e...? nu termină el întrebarea, pentru că nu ştia cum să numească apariția.

— Nu ştim, a dispărut după colț! strigă Simona.

Lătratul furios al lui Rex se transformă într-un schelălăit care scădea în intensitate cu o viteză nefirească, apoi se făcu linişte. Îi lăsă în sufragerie şi se duse în dormitorul care dădea către cuşca câinelui, uitându-se afară cu teamă, de după perdea.

Omul fără jumătate de față smulgea cu dinții intestinele lui Rex.

În timp ce vomită, Marinescu îşi dădea seama că e un clişeu îngrozitor. Nu i se mai întâmplase niciodată să vadă ceva scârbos şi să aibă reacția asta. Dar, ce-i drept, nici nu mai văzuse niciodată un câine încă viu căruia un om fără un obraz şi jumătate de gură îi mesteca mațele încă fierbinți.

Chiar atunci sună telefonul. Se şterse la gură de perdea, nu-i mai pasă, şi răspunse.

— Liviu, sunt în mall, la Dunărea, nici nu ştii ce-i aici! A luat foc undeva şi toată lumea din mall a luat-o razna! Noi suntem la o cafea, dar ăştia se agita de...

— Ana...

— ...parcă au văzut ursul! Hahaha! Ce oameni nebuni!

— Ana, Ana! Ascultă-mă! Urcați-vă chiar acum în maşină şi veniți acasă!

— Poftim? Stai liniştit, nu e aici incendiul, aici e...

— Lasă incendiul, se întâmplă altceva! E periculos, nu mai stați acolo...

— Nu-nu, după asta mergem la ghicitoare!

— ...?!

— Daaa, Zina vrea neapărat să mergem la Coana India, să-i ghicească viitorul, că cică s-a certat cu al ei şi nu mai vrea să stea să...

— Ana!! Ascultă-mă! Se întâmplă ceva grav în oraş, televizorul nu merge, au izbucnit incendii, pe Siret pluteau...

— Ştiu că ţie ţi se pare o prostie ghicitul, dar noi mergem la Coana India, i-am promis Zânei! Şi oricum vreau să vorbesc şi eu cu bunica, aştept de luni de zile ziua asta!

— Doamne fereşte, nu tu nu auzi ce-ţi zic? Erau două cadavre în Siret! Şi un... un... un... cineva ne-a omorât câinele!

— Ce?! Ce vorbeşti tu acolo?!

— Da, exact aşa! L-a mâncat de viu!

— Doamne fereşte!

Se lăsă o scurtă linişte, iar Marinescu respiră uşurat, măcar reuşise s-o convingă că nu situaţia e gravă.

— Aaaa, stai c-am înţeles! reluă Ana convorbirea, parcă cu forţe noi. Mă iei la mişto ca să nu mă duc la ghicitoare! Hahaha, bună glumă! Auzi, a mâncat câinele! Nu, ne ducem la Coana India, e hotărât! Şi să ştii că nu-mi place că te opui să vorbesc cu bunica! N-ai pic de suflet!

— Termină cu prostiile şi vino acasă, nu glumesc deloc! E apocalipsa zombilor, înţelegi?!

— Doamne, Liviu, ai băut în zori?! Adică ghicitul e o prostie, dar zombii sunt adevăraţi?! Nu, ne ducem la femeia aia, chiar acum, şi cu asta basta!

— Ana, lasă naibii ghici-

Tonul de sfârşit de conversație îi răni urechea. Ce naiba, nebuna aia îi închisese telefonul?! Ana fusese întotdeauna absurdă şi exagerată, era pasionată de spiritism şi ghicit în cafea, avea un talent rar întâlnit la oameni de a veni cu soluții de natură demențială, care adesea se terminau mai prost decât problema pe care încerca s-o soluționeze, făcea adesea lucruri complet ilogice... dar acum era prea mult! Era viața ei în primejdie, iar ea refuză să înțeleagă, ba îi mai şi trântea telefonul în nas!

Marinescu suna înapoi în clipa următoare, însă apelul nu avea loc şi când se uită mai bine constata că nu avea semnal. Rețeaua era moartă. Bun, măcar se interupsese apelul, nu-i închisese ea telefonul... Dar de ce nu funcționa rețeaua?

Situația era, se pare, mult mai gravă decât voia să admită. Stârvurile din Siret, incendiul din Galați, comunicațiile moarte aveau sigur legătura şi, dacă ar fi fost să parieze, ar fi pus toți banii pe estimarea că era doar începutul. Văzuse prea multe filme despre apocalipsă ca să nu ştie că, indiferent dacă Galațiul era atacat cu adevărat de morți vii sau de ruşi cu arme biologice sau orice altă explicație, răul cel mare de abia acum se pogora asupra lor. Trebuia să ia măsuri cât mai rapid. În primul rând copiii, apoi Ana. De fapt, şi Ana tot în primul rând! se gândi înfiorat.

— Copii, spuse el hotărât, întorcându-se în sufragerie. Treaba e aşa: telefoanele nu merg, iar în oraş şi probabil şi aici, în sat, e periculos. Vreau să rămâneți baricadați aici

şi să nu ieşiţi sub nicio formă! Afară e periculos, dacă ieşiţi de aici, muriţi, ai înţeles?! Chiar dacă părinţii voştri, copii, vin să vă ia, vă uitaţi întâi la ei, să nu fie... aaa... bolnavi, să nu...

— Adică zombi? întrebă Ionuţ fără să-şi ascundă încântarea.

— Adică dacă nu pot vorbi sau sunt răniţi grav sau se mişca ciudat, nu le deschideţi! Spiru! Fii atent, te las şef aici. Tu îi comanzi pe toţi! Nu iese nimeni de aici!

— Am înţeles!

— Dar unde plecaţi? întrebă Simona îngrijorată.

— Soţia mea e în oraş, mă duc s-o aduc acasă. Sunt câţiva kilometri până acolo, mă întorc repede. Voi staţi aici, sunteţi mai în siguranţă decât dacă veniţi cu mine. Acum, trageţi obloanele la toate geamurile şi încuiaţi uşile. După ce terminaţi, fugiţi sus şi blocaţi scara cu mobil! Şi ascultaţi de Spiru!

Trei minute mai târziu, Marinescu, după ce ieşise precaut şi se convinsese că arătarea din curte încă se hrănea cu câinele lui, închidea grăbit poarta, pornea maşina şi ieşea în trombă din curte. Şoseaua şerpuia mulându-se pe unduirea Siretului, traficul era obişnuit, până în Movileni nu văzu, cel puţin de aici, de pe şosea, nimic în neregulă. De abia la ieşirea din sat văzu o căruţă care venea năvalnic din sens opus. Apropiindu-se, constata şi că animalul trăgea înnebunit căruţă, dar numai când se apropie înţelese de ce: vizitiul, cu o faţă de om nebun, sărise de pe capră pe cal şi încerca să-l muşte din mers, ceea ce scosese din minţi animalul, care încerca, în zadar, să se îndepărteze de atacator!

Marinescu apasă accelerația, trebuia să ajungă cât mai repede în oraş! Prima oprire era la ghicitoare, în Micro 17, ştia unde stă, pentru că o luase de acolo pe Ana anul trecut. Spera că soția lui să fi ajuns deja acolo, iar dacă nu, măcar mallul era aproape.

Ah, Ana, mereu faci lucrurile pe dos! De ce ai face şi tu, măcar o dată, lucrurile astfel încât să nu fie greu?! De ce, după ce că oricum situația e complicată, o mai încarci şi tu? Fusese nevoit să lase patru copii încuiați în casa dar nu în afara pericolului, să vină cu maşina până în oraş expunându-se unor primejdii de moarte, să se ducă peste Coana India, pe care ultima dată o înjurase din poarta, iar oamenii ei amenințaseră că-l taie – şi Anei nici nu-i pasă, ea îşi făcea treaba ei! Treaba nebunească, pe deasupra. Vezi că sunt incendii în oraş, vezi că soțul te sună scos din minți, zombii mai au puțin şi te halesc – şi tu te duci la ghicitoare!

Marinescu izbucni în râs, de unul singur. „Nu e nevoie de ghicitoare", îşi spuse el. „În ritmul ăsta, îți ghicesc eu de pe acum că mâine şi pe tine, şi pe mine ne vor caca nişte zombi undeva pe o stradă!"

Aşa fusese dintotdeauna relația lor. El luptase mereu pentru ei, o iubea din toată inima, iar ea, nu că nu-l iubea, la rândul ei, dar în loc să lupte şi ea, alegea mereu calea cea mai nebunească. Era ca şi cum aveau de cărat, să zicem, un dulap, şi era firesc să se opintească el, nu i-ar fi cerut niciodată să care şi ea cu cârcă – însă, în loc să aprecieze asta, ea îi mai azvârlea şi o noptieră şi se cocoță şi ea deasupra!

Şi nici măcar ăsta nu-i era de ajuns soției sale. Pentru că îi reproşa mereu: că nu e că X, că nu face lucrurile ca Y, că nu are curaj, că nu e în stare să care un dulap şi o noptieră, ia uite la soțul lui Z, nu numai că le căra, dar le duce zburdând în pasul ştrengarului! Aşa bărbat îşi dorea ea, să jongleze cu greutățile, cât timp ea se ducea la vrăjitoare să afle cum va fi căsnicia ei! Ba chiar, îşi dădu seama Marinescu în timp ce ocolea o maşină răsturnată în mijlocul şoselei la intrarea în oraş, da, îl acuzase o dată, pe când se uitau amândoi la „Z Nation", cel mai bun serial cu zombi după părerea amândurora, ca el n-ar fi în stare să facă pentru ea tot ce fac eroii de acolo! „Ai trece tu printr-o gloată de zombi ca să mă salvezi?! Le-ai tăia capul ca să nu mă mănânce?! Aiurea, n-ai fi în stare să ucizi nicio muscă!" Păi uite că tocmai mă reped spre o hoardă de zombi pentru tine, Ano!

În mai puțin de zece minute intră în curtea unei case cu etaj, vopsită strident şi într-o stare destul de proastă având în vedere câți bani făcea escroacă de India (nu-i putea spune „coană"). Aici totul era liniştit, parcă se afla pe altă lume. Nu răzbătea hărmălaia din restul oraşului şi nu se vedea nici țipenie de om. Asta era bine, se gândea cu groază că magraonii Indiei îl aşteptau ca să-şi pună în aplicare promisiunile belicoase.

Bătu în uşă şi auzi imediat o voce joasă, urâtă. Uşa se deschise şi dinăuntru răzbătu un miros urât, de igrasie, haine murdare umede şi mâncare grasă. Dar mirosul încă mai era suportabil; apariția, nu: o balabustă pieptoasă, nu neapărat obeza, însă diforma, cu un halat care îi dezvelea

pulpele crescute şi apoi lăsate în toate direcțiile, încălțată cu nişte papuci cu puf din care îi ieşeau coarnele unghiilor proeminente, vopsite întunecat.

— Pe tine te ştiu! vorbi ea direct, arătându-şi dinții care nu păreau să fi văzut vreodată o periuță, nici cei din aur, nici cei câțiva, stingheri, gri. Ai venit aici mai de mult și m-ai înjurat!

— Sărut mâna, da, nu am venit să ne certăm, îmi caut soția! E aici?!

— De unde să ştiu io? Pe tine te cunosc, dar știu io care-o fi aia?

— Doamna India, e o urgență!

— Parcă ziceai că-s excroacă!

— Am vorbit la nervi, îmi cer scuze! Dacă Ana vă prețuieşte, înseamnă că sunteți o doamnă deosebită! E aici?!

Balabusta îl privi cu experiența femeii trecute prin multe şi se dădu la o parte.

— Nu e, dar intră şi zi-mi care-i soția aia a ta. Că la câtă lume vine aici...

India îşi târî cu greutate trupul masiv, pe care şi-l azvârli pe un fotoliu prăpădit şi care scârțâi a protest.

— Ana Marinescu. Slăbuță, brunetă, buze subțiri. Frumoasă, adăugă el fără să ştie de ce, dar băboiul (de fapt, nu era chiar babă, probabil sărise foarte puțin de 50, dar cărnurile lăsate o făceau să pară mai bătrână) nu părea lămurit deloc. Stați aşa, că vă arăt o poză cu ea! îi veni o idee şi în timp ce căuta pe telefon o lămuri:

— În oraş e de rău, sunt incendii, lumea se omoară, e o epidemie, ceva. E foarte periculos. Ana mi-a zis că vine la dvs., d-aia sunt şi eu aici. Poftim!

Balabusta se chiorî la poză și un zâmbet i se întinse pe fața lătăreață.

— Aaaa, doamna Ana! O știu, vine des pe-aici!

Marinescu căscă ochii, însă faptul că Ana încă trecea pe aici, fără să-i spună, era acum ultima lui problemă.

— Dacă nu e aici, înseamnă că trebuie să apară din clipa în clipă, spuse el cu speranță. Așa că o aștept! Am venit s-o salvez.

— Auzi, ai tras ceva pe nas? Chiar, dacă vrei, să știi că am niște „ceai"...

— Lasă naibii prostiile! exclamă Marinescu, tot mai alarmat de situație. Nu plec de aici fără Ana! Mai bine te-ai gândi să te baricadezi în casă, zombii ăștia intră peste oameni în casă!

— Sărăcia reacu', nu merge! mormăi India, constatând că telefonul era mort.

— Acum mă crezi?

O bufnitură puternică răzbătu de afară, apoi țipete. Marinescu se repezi la geam: o dubă de poliție se izbise de zidul unei case vecine, spărgându-l și rămânând înfiptă acolo, cu moloz pe capotă.

— Haoileo, e mascații! exclamă Coana India. Ai adus mascații!

— Nu au venit pentru dvs... Și nu i-am chemat eu, înțelegeți că în oraș e pe viață și pe moarte?

Dintre tablele îndoite ale dubei se prelinse afară un polițist în uniformă, cu sânge pe față. Profesorul dădu să iasă din casă și să-l ajute, însă un val de sânge îi umplu gura omului legii, căzu în genunchi, apoi pe jos cât era

de lung. Dar moartea sa dură doar câteva clipe. Deschise ochii şi se ridică, nesigur.

— Îl vezi? o apucă Marinescu de umeri pe ghicitoare. Ăla e un zombi, vrea să ne mănânce creierul! Auzi, casa mai are vreo ieşire? Trebuie să mă duc după soția mea, dacă vine şi dă peste zombii ăia de-afară?

Dar nu se putea înțelege cu femeia, care zbiera că i-a adus mascații pe cap, ba pe deasupra pusese mâna pe un păr şi îl amenința că-i rupe capul.

— Ieşi afarăăă, că te omor cu paru', să moare copiii mei! urla balabusta cu stropi de salivă, agitând bâta în aer.

Senzația de timp pierdut cu prostii, în timp ce poate Ana era fugărită de zombi pe străzi, îi dădu un curaj nebun şi se repezi la balabustă, îi blocă mâna cu parul şi o împinse în perete.

— Haaolioo, vrei să mă violezi?! Fir'i al reacu' de prostu' reacu', ajutooor! zbieră femeia.

Marinescu îşi dădu seama că era lipit tot de ea, o împingea în perete ca să n-o lase să-l lovească, şi se cutremură de scârbă, depărtându-se după ce îi smulsese parul din mână.

— Vrei să mă violezi, ha? Na, uite-aici! țipă ea şi-şi dezveli țâțele căzute, încrețite, cu areole uriaşe fleoșcăite.

— Eşti nebună!

Un geam se sparse şi cioburile se împrăştiară pe jos. Un polițist îl spărsese cu capul şi agita un pistol în mâna învelită ca vai de ea de resturile sfâșiate ale unei mâneci îmbibate în sânge.

— Vine mascații peste noi! Ajutor! Viol! urlă ea ilogic. Polițistul nu avea spor însă cu pistolul şi nici cu intratul pe geam. Avea nasul rupt şi chipul însângerat, pesemne în accident se înfipsese cu fața în bord. Părea prea rănit să fie atât de vioi, mai mult ca sigur era...

Înainte ca Marinescu să se hotărască dacă omul era mort, viu sau mort viu, acesta, ținând pistolul neîndemânatic, îl retrase, ca şi cum încerca să-şi dea seama, pentru prima dată, cum se foloseşte. Se uită în țeavă...

— Nu! strigă profesorul, dar răsună o împuşcătură şi polițistul dispăru din raza lor vizuală.

— Vai de mineee, ăsta a mierlit-o la mine-n curte! Ne omoară mascații!

— Zi, mai ai vreo ieşire prin spate?

— Nu, doar asta!

De abia acum era într-o situație disperată. Nu putea ieşi, afară erau zombii (şi văzu pe geam că ieşiseră şi alți magraoni, care se băteau cu polițiştii nemorți dar pierdeau, numărul zombilor crescând), nu putea părăsi casa nici prin altă parte; mai avea poate numai minute, dacă nu şi mai puțin, de trăit...

— Nu mai pot să mă țin! Mă dor mâinile şi picioarele!

— Mai rezistați puțin! Dacă cădeți, sunteți mâncată! Adică... în fine!

Ana şi Zina, alături de alte două femei, o cucoană elegantă şi o tânără tunsă scurt, aflate întâmplător şi ele în

mall când primul mort înviat muşcase de față un agent de pază – clipa în care lumea parcă explodase, rupând-o la fugă haotic, călcându-se în picioare, dărâmând standuri şi prăbuşindu-se unii peste alții pe scările rulante –, reuşiseră să iasă din mall printre primele, dar nu se duseseră cu puhoiul spre ieşirea principală, ci undeva în lateralul clădirii şi, urmărite de câțiva zombi, fugiseră până când ajunseseră la capătul curții, în fața unui gard din beton, de doi metri şi jumătate înălțime. Singura şansă de moment de a scăpa de morții care se țineau după ele fusese să se urce pe gard, ajutându-se reciproc, sfâşiindu-şi hainele din grabă şi julindu-şi antebrațele în betonul aspru, în speranța că dincolo nu era nimeni. Dar era. Un zombi uriaş, se vede fost culturist, înfuleca cu poftă dintr-un bătrân, chiar sub nasul lor. Aşa că nu le rămăsese decât să stea într-un echilibru primejdios, cu picioarele pe gard şi sprijinite cu mâinile de peretele unui garaj, aflat la o întindere de mână, în speranța că vor fi salvate înainte să se prăbuşească.

— Ah, se tângui Ana, de ce nu am şi eu un soț bărbat, care să vină să ne salveze?! Liviu n-a fost niciodată în stare de nimic, d-apăi să înfrunte zombii pentru mine!

— Ana, e soțul tău, nu mai vorbi aşa...

— Este, dar e un papagal! Pe baza lui...

— Aoleu, vin mulți! zbieră femeia din stânga Anei. O să se lovească de gard şi o să cădem!

Într-adevăr, un puhoi de ființe isterice, unele cu capul spart, altele cu gâtul rupt, şi care fâsaiau continuu frecându-se unele de altele şi de pereți, năvăleau către ele,

cu speranța că își vor putea potoli foamea paroxistică. În câteva clipe, zidul se zguduia sub picioarele lor, se clătină, ele se dezechilibrară, dar printr-o minune nu căzură. Însă ființele haotice de dedesubt se împungeau în zid şi unele în altele, tot mai violente, iar gardul, slăbit, se mişcă din ce în ce mai amenințător.

— Nu mai pot să mă țin!! strigă cucoana elegantă.

— Nu vă dați dru...

Dezastru.

Cucoanei îi alunecară mâinile şi căzu cu capul înainte peste zombiul voinic. Tânăra dădu s-o apuce de haină şi fu trasă după ea. În cădere îi seceră picioarele Zinei. Ana o apucă de mână pe aceasta ca să nu cadă şi se duse după ele.

După bufnituri de genunchi, şolduri şi fețe izbind betonul sau capul nemortului solid, cele patru femei rămaseră năuce pe jos câteva clipe, între gard şi garaj, unele peste altele, care cu fusta-n cap, care cu picioarele prin aer.

Huiduma zombi încerca cu greu să se ridice de sub ele. Femeile se traseră îngrozite, mai mult târâş, către fundul intrândului, cât mai departe de ființă din iad, mânjită de sânge, şi victimă sa. Când silueta masivă le ocupă orizontul, femeile se făcuseră afiş pe zidul din spate, nemaiputând nici măcar să țipe.

Dar... Era un dar: nemortul nu le ataca. Stătea în picioare şi se uită spre ele, tremurând şi mârâind, dar nu se apropia.

— Ce naiba se întâmplă?!

— Nu ştiu... Poate l-aţi ameţit când aţi căzut peste el.

— Adică ce, sunt grasă?!

Cucoana elegantă se lovise la faţă, iar tânăra îi ştergea sângele de pe fata cu o eşarfă, retrase în fundul culoarului. Nesperatul respiro nu dură mult însă: Ana văzu cu panică renăscută că dinspre strada adiacentă veneau alte câteva zeci de necrocanibali rupţi de foame care urma să se înghesuie toţi în spaţiul strâmt neinspirat în care ajunseseră, să le strivească şi apoi să le devoreze, probabil încă vii.

Dar nici aceştia nu le atacară. Puhoiul se opri la un pas de micul spaţiu în care se aflau, cuprinşi parcă de curiozitate sau respect. Aşa se scurse o jumătate de oră. Zombii nu se mişcau din loc şi nici nu le lăsau să iasă. Femeile se aşezaseră pe jos şi se mai liniştiseră puţin, dar faptul că zombii se mişcaseră organizat şi le ţineau prizoniere nu avea darul să le alunge complet îngrijorarea.

— Ce pregătesc ăştia oare?

— N-am nici cea mai vagă idee. Of, dacă al meu ar şti unde sunt!...

— Se întâmplă ceva, spuse deodată tânăra tunsă scurt şi atunci se ridicară toate, încercând să se zgâiască peste capul gardienilor abulici. Hoarda moartă se despărţea în două, părând că face un culoar.

— Nu-mi place deloc, bâigui tânăra. Fac loc pentru ce?!

— Ce naiba e aia?!

Un careu de zombi, pe două rânduri, înainta către ele parcă protejând o femeie cărată, tot de nemorţi, pe o portieră de camion, ca pe o lectică. Cortegiul imposibil se

opri la un gest al femeii. De uimire, femeile nu mai ziceau nici pâs. Şi deodată răsună o voce pe care Ana o cunoştea foarte bine.

— Duduia Ana, aici! strigă magraoanca, cocoţată pe portiera şi stând comod, cu un zâmbet larg inexplicabil pe fata unsuroasa.

— Coana India?! exclamă stupefiată Ana, care nu o recunoscuse.

— Stai aşa, că asta nu e totul! strigă femeia încântată.

Zombii din față se dădură la o parte, cu respect şi teamă parcă, şi din spatele baldachinului apăru un bărbat, cu cămaşa ruptă, bandajat la un braț, însă foarte viu şi care păşea cu încredere, chiar cu semeție spre ele, zâmbind larg şi trecând printre zombi ca un împărat. Era Liviu Marinescu.

— E în regulă, iubito, se auzi vocea lui bărbătească. Eşti în afara oricărui pericol. Doamnelor, haideți să ieşim de aici.

— E soțul meu! strigă triumfătoare Ana. A venit să ne salveze!

Soții Marinescu se îmbrățişară nebuneşte, Ana izbucnind în lacrimi.

— Iubitul meu, ştiam eu că o să mă salvezi!

— Lăsați tâmpeniile, să fugim până nu învie ăştia iar! urlă tânăra.

— Nu e nevoie, spuse cu siguranță în glas Marinescu. Cât timp stați cu mine, nu vă atacă nimeni.

Cucoană se uită stupefiată la ei doi şi o apucă de haine pe Ana:

— Ăsta ți se pare ție papagal?! Ești o femeie extrem de dementă!

— Haideți, le îndemnă Marinescu. O să mergem pe jos până la șosea, poate găsim o mașină cu cheile în contact și în care să încăpem toți, ca să ne ducă acasă, că am lăsat copiii acolo. Dar e în regulă, ați scăpat!

Cortegiul înainta destul de încet, zombii îi protejau, însă în jurul lor uciderile, urletele, spargerile de geamuri și pereți din gipscarton nu încetaseră cu totul.

— De unde ai știut că sunt aici? întrebă mirată Ana. Și ce-i cu India?! Vreau să-mi spui totul!

— Draga mea, m-am dus la India să te caut. Când am văzut că nu erai acolo, am vrut să vin la mall, dar nu am mai putut ieși din casa nebunei, pentru că am fost asediați de zombi. Și atunci mi-a venit ideea să o pun pe India să-ți invoce spiritul.

— Să ce?!

— Exact cum ai auzit. Eram disperat să știu că trăiești!

— Păi și mi-ai invocat spiritul ca să vezi dacă trăiesc?!

— E logic, iubito. Dacă nu te găsea, rezulta că ești în viață!

— Dar tu ai zis mereu că e o escroacă!

— Și am mai zis mereu că apocalipsa zombilor e doar ficțiune. Dacă însă morții vii erau adevărați, poate că și Coana India putea vorbi cu spiritele.

Ana își privea soțul ca pe o haină veche, ponosită, în care, îmbrăcând-o de nevoie, descoperise un teanc gros de bani uitat acolo din tinerețe.

— Coana India, spirite?! Nu-mi vine să cred că vorbești tu așa! Și că probabil i-ai dat bani Coanei India să vorbească cu bunica!

— Asta nu, că n-aveam. A trebuit să fac ceva de care nu sunt foarte mândru: am amenințat-o c-o dau la zombi!

— Ah, ce îmi place când eşti dur!...

Era prins între Ana, copii şi zombii de afară. Chiar dacă reuşea să se strecoare din bârlogul asaltat de morți al balabustei, unde să se ducă mai întâi? Ana, în mare pericol, era prioritatea absolută, dar dacă se ducea după ea şi era prea târziu, că fusese prinsă la mall, între sute de potențiali zombi, poate nu-i mai putea salva nici pe copii. Iar dacă se ducea mai întâi acasă, să salveze copiii, care poate deja le dăduseră drumul înăuntru părinților zombificați, poate rata şansa de a o salva pe Ana. Iar el era blocat aici, cu ghicitoarea...

Şi atunci o idee genială îi scăpără prin mintea disperată. Era o soluție disperată şi de care altădată ar fi râs în hohote, respingând-o ca stupidă, dar măcar era extrem de logică. În plus, câştigau toți: şi Ana, şi copiii, şi el personal, ba chiar într-un fel şi zombii şi India! Numai că soluția avea un mic, mic, mic punct slab: era imposibilă.

Mai exact, era imposibilă în mod normal. Dar şi apocalipsa zombilor părea imposibilă – şi totuşi, morții se împingeau în uşa casei, amenințând să o spargă şi să intre peste ei. „În lumea de până mai azi-dimineață, aşa ceva era imposibil. Ce s-a întâmplat de a devenit real?!" „Vine o moartă pe Siret!" îşi aminti el cuvintele lui Spiru. Romanul lui Sadoveanu fusese interpetat ca un simbol al

schimbării disruptive. Moara care plutea la vale, luată de puhoaie, era probabil un spectacol la fel de neverosimil ca şi morţii umblând şi atacând oameni de afară.

Şi aici era vorba doar de o schimbare, atâta tot. La care trebuia să se adapteze ca să nu fie ucis, şi încă ucis în următoarele câteva minute. Dar cum să-ți arunci la gunoi convingerile cele mai solide, ba chiar să faci un lucru de care până acum râdeai şi pe care îl reproşai soției? Cum să admită în fata balabustei că aceasta avea dreptate?

Prea multe gânduri!, îşi spuse. Îşi salva soția şi numai după aceea îşi permitea să se gândească dacă e imoral, absurd sau imposibil. Uşa trosnea sub apăsarea morților şi yala nu avea să mai reziste mult. Se întoarse către India, căreia îi dârdaiau şuncile pe fotoliu, îngrozită, în timp ce mormăia ininteligibil, în țigănească. Probabil polițistul împuşcându-se în fața fusese prea mult chiar şi pentru ea. Şi mai rău, din nefericire pentru el, încă nu-şi trăsese halatul peste țâțe.

— Acoperă-te, fir-ai a... Acoperă-te, te rog, am o idee cum să scăpăm amândoi de aici şi s-o salvez şi pe Ana şi pe copii! Fii atentă. Vreau s-o invoci pe bunica Anei, cu care ai mai vorbit! Ea sigur mă poate ajuta.

Balabusta, încă în stare de şoc, închise lumina, trase bine perdelele şi se așeză la masă.

— Te costă 500, îl anunță India.

— Dar n-am atâția bani la mine.

— Cât ai?

— Nu ştiu! Uite, am... 42 de lei.

— Păi şi vrei s-o chem pe 42 de lei?! Ia-ți gândul, eu nu lucrez moca!

— Tu înțelegi că fiecare secundă e prețioasă acum?! Trebuie să-mi salvez soția!

— Nu fac nimic pe gratis! se opuse agresiv balabusta. Ai 500 sau n-ai?

— Nu am la mine! Ți-i dau dup-aia, bine?

— Băîî, că proastă mă mai crezi! Îmi dai 500 pe loc şi îl chem imediat pe cine vrea muşchii tăi!

Marinescu căuta disperat o soluție. Balabusta refuză superior verigheta, „Nici la amanet nu iei mai mult de 100 pe ea", şi atunci bărbatul, din reflex de telespectator, îşi suflecă mâneca, să-i dea ceasul...

Pe naiba. Nu era ca-n filme! Era un ceas ieftin, dăduse 90 de lei pe el, iar baba nu era proastă. Marinescu nu mai avea nicio soluție. Iar fără bani, ea nu îl ajuta, şi dacă nu îl ajuta...

— Îți zice baba ce poți să faci, o auzi atunci pe Coana India.

— Da, zi-mi, fac orice!

Femeia se ridică în picioare şi îi zâmbea, arătându-şi dinții, care aurii, care întunecați. Dar nu mai spuse nimic.

— Zi-mi odată, că nu mai am timp! Ce naiba vrei?

Balabusta continua să zâmbească insinuant, spre exasperarea lui Marinescu. Care exasperare începu însă să se transforme în îngrijorare. „Nu, e absurd!", îşi spuse el cu ochii căscați de oroare.

— Sunt și eu o femeie singură, nu mai sunt foarte tânără, dar am și eu nevoi...

Bărbatului nu-i venea să-şi audă urechilor. Băboiul îşi desfăcu halatul şi-i oferi o privelişte care îi întoarse stomacul pe dos.

— Fii şi tu drăguț cu baba şi te ajut şi eu...

— Eşti nebună?! Acoperă-te naibii!

Balabusta concupiscentă se apropia însă de el, cu un mers care se voia seducător, deşi părea mai curând deranjul unei proteze de şold. Marinescu se dădu înapoi încercând fără niciun rezultat să găsească un argument, în timp ce India înainta:

— Îți invoc pe bunica, pe Ceauşescu, pe Napoleon, pe cine vrei tu, numai vino şi fă-mi poftele! Nu vrei să-ți salvezi femeia?!

Bărbatul se uită iar pe geam; strada şi curtea erau pline acum de zombi cu sânge pe la gură, care împingeau în uşa ce stătea să cedeze. Altă ieşire nu avea, iar balabusta nu se lăsa, ba chiar îşi lepădă halatul, rămânând în toată splendoarea trupului ei decăzut şi, după miros, divorțat de mult timp de săpun. Pe de altă parte, pentru Ana fiecare secundă era prețioasă...

— Hai repede, atunci! spuse el cu inima în gât. Dar îmbracă-te naibii!!

— No, no, no! O facem aşa, ca la carte, cu tot ce trebuie! Şi cu d-aia, şi cu d-aia... Hai, jos textila, frumosulei!

Zece traumatizante minute mai târziu, în timp ce se apucase s-o invoce pe bunica Anei, Coana India sări de la masă, mugind ca o vacă, cu ochii holbați. Marinescu, deşi vomita într-un colț, se lumină la față când văzu reacția bătrânei.

— Vai mie! se tânguia aceasta. Blestem! Voiam s-o chem pe bunica lu' Ana... şi deodată a sărit pe mine multe spirite! Cu zecile! N-am văzut în viața mea aşa ceva! Şi

tot vin mereu altele, parcă vin să se adape de la un izvor! Suntem pierduți!

— Ba nu, e perfect! exclamă voios Marinescu.

— N-auzi, nebunule, că m-au...

— Nu, ascultă-mă! Spiritele alea multe care au sărit pe tine *sunt zombii ăia de afară!* Înțelegi? Zombii sunt morți, iar tu, fiind medium, poți lua legătura cu ei. Nu mă crezi? Întreabă-l pe unul la întâmplare când a murit.

O apucă de mână, la naiba, ce mai conta o strângere de mână!, balabusta își continuă incantația și mârâielile, își dădu iar ochii peste cap (lui Marinescu i se strânse stomacul, că tocmai văzuse asta mai devreme, dar din alte motive, cu adevărat înspăimântătoare), apoi spuse cu voce cavernoasă:

— ...sunt Tudoreață Ion și am murit de zece minute... Sică a lu Costel m-a mușcat de gât...

Balabusta se cutremură din nou și căzu cu capul pe masă, gâfâind. Apoi se ridică; ieșise din transă. Când își dădu seama ce se întâmplase, holbă ochii și mai mult.

— E mort Nelu al lu' Tudoreață?! E vecini cu mine ăștia, stă vizavi! Era băiat de...

— Lasă-l naibii, tot cartierul e mort, eu altceva îți zic! Ești un medium adevărat, îmi pare rău că te-am făcut escroacă! Acum, invoac-o pe Ana!

— Ce?! E moartă?!

— Nu știu, asta vreau să aflu!

Urmară cele mai lungi și mai groaznice cinci minute din viața lui Marinescu, care își rodea unghiile la propriu de încordare, însă la capătul lor balabusta, epuizată, îi spuse că nu o găsește.

— Mulțumesc, Doamne! respiră uşurat bărbatul, simțind palpitații de fericire. Înseamnă că trăieşte! Fii atentă, India. Morții ăştia ne văd acum?

— Nu ştiu... Cred că da...

— Bun, arată-le poza Anei şi pune-i să întrebe din zombi în zombi dacă nu au văzut-o. Când o găsesc, fă-i să ne ducă la ea!

— Să le poruncesc io la morții ăştia?!

— *Da!* Doamnă India, ei sunt spirite, iar tu eşti medium, deci le poți manipula. Trupurile fiind moarte şi în acelaşi timp nemoarte, probabil spiritele astea sunt în purgatoriu, ceva, şi la rândul lor încă îşi mai pot controla cadavrele. Ordonă-le să nu mai atace oamenii, să nu ne mai facă rău. Poți deveni regina lor, înțelegi?! Ești femeia care va domni peste zombi, ba chiar, se înflăcără Marinescu, femeia care a adus încheierea subgenului cu zombi! Romanele și filmele cu zombi nu vor mai avea rost, pentru că ție ți-a venit ideea genială și atât de logică de a-i controla prin spiritism, făcând imposibilă orice invazie de zombi! Hai, fă-i să lucreze pentru tine! Dă armata jos din pod cu ei! Şi mai ales zi-le s-o caute pe Ana!

— Cred că ai făcut lucruri incredibile ca să mă salvezi, aşa e? îl privi Ana cu admirație.

— N-ai nici cea mai vagă idee! se cutremură Marinescu până-n călcâie.

— Ți-a fost greu, nu-i aşa?...

Soțul ei făcu un gest care arăta că nu mai contează, e firesc pentru soți să se sacrifice pentru soțiile lor.

— O să-mi povestești într-o zi prin ce ai trecut, nu?

Marinescu o privi alarmat.

— Nu vreau să te încarc cu detalii traumatizante, spuse el cu multă convingere, iar Ana îl îmbrățișă, așa, din mers.

— Sunt mândră de tine! îi șopti ea.

— E doar meritul tău, Ana.

— Al meu?!

— Păi da. Dacă nu erai tu smintită, acum eram amândoi morți!

Râseră din toată inima și continuară să pășească, în mijlocul alaiului de zombi domesticiți. În spatele lor, Zina se uita cu admirație la bărbatul obidit de soție, pasămite însă un tip curajos, care nu ezitase să înfrunte urâciunea pentru a-și salva aleasa inimii. Și mai la coada cortegiului, Coana India stătea comod pe portieră și visa cu ochii deschiși: „Orașu' e năpădit de haladiții ăștia și îi trebuie o salvatoare, care să-i scape de ei. Desigur, pe bani grei, că are banu' primăria... De fapt, dacă salvez orașul, cred că..." zâmbi ea luminându-se la un gând și își îndemnă cărăușii să meargă mai repede. „Mai iute, Tudoreață, că o face pe baba primar!"

dureau mâinile de la câte pagini smulseserăm, însă locotenentul ne îndemnă să nu scădem ritmul, să le sfâșiem mai departe, dacă nu mai puteam cu dreapta, să începem cu

stânga, dacă ne amorțea și stânga, să le rupem cu dinții!

Eram atât de prinși și aprinși, încât aproape că le rupeam în ritm. Plutonul nostru rupând foile părea o mică orchestră care cânta o simfonie modernă, abstractă, în care leitmotivul era sunetul sfâșierii hârtiilor din cotoare, acompaniat de foșnetul obositor al paginilor date în căutarea celor care trebuia distruse.

— Permiteți să raportez, năvăli Lupașcu, am mai găsit încă vreo zece rafturi pline în magazie!

— Ia și oamenii de la pază, pune-i să rupă foile.

Obișnuit ca ordinele să-i fie respectate instantaneu, locotenentul se uită puțin cruciș la Lupașcu, care rămăsese pe loc, fără să plece și fără să spună nimic.

— Ce e?!

— Permiteți să raportez, sunt cel puțin 500 de cărți acolo.

L-am privit mirați; Lupașcu, cel mai slugarnic și fricos dintre noi, îndrăznise să conteste ordinul locotenentului! Și mai surprinzător însă, acesta din urmă se uită la ceas, oftă și ne făcu semn să ne oprim.

— Aveți dreptate. Nu mai avem timp. Lăsați totul, ieșiți afară și dăm foc la clădire, să ardă cu totul. Executarea!

Am ieșit din apartament cu ușurare, cu mâna amorțită, călcând cu bocancii nenumăratele pagini 9-10 și 99-100 așternute ca un covor pe podea. Cărțile din care le smulseserăm zăceau peste tot, pe jos, pe mese, pe fotolii, acolo unde fuseseră aruncate după ce le mutilaserăm, rămânând ca niște guri știrbe. Era chiar oribil și mă bucuram să plec de acolo, dar la etajul 5 apăru dintr-un

alt apartament Badea, surescitat, ținând arma stângaci, în stilul lui.

— Am găsit o familie ascunsă! ne spuse el tremurând.

— Evacuează-i și veniți după noi! strigă la el locotenentul, care îl auzise.

— Rog să trimiteți întăriri!

Ne-am oprit, mirați. Locotenentul însă nu avea timp de uimiri, ne făcu semn mie și lui Istudor să rezolvăm situația și continuă coborârea spre parter.

Intrați în apartament, am înțeles adevăratul motiv pentru frica lui Badea. Acesta, cu arma în mână, ținea la respect un bărbat, soția acestuia, o bătrână, doi băieți adolescenți, două fete ceva mai mici, un băiețel de câțiva ani și un bebeluș foarte mic pe care mama îl strângea în brațe îngrozită. În total, 9 persoane.

— Doamne ferește, oameni buni, sunteți idioți?! am exclamat. Pe bune, 9?! Vreți să muriți? Vreți să murim cu toții?!

— Iertați-ne, avem șapte copii, ne era frică! ne implora femeia.

— Badea, ce mai stai? îl repezi Istudor. Știi ce ai de făcut!

— Nu, vă rog, nu faceți asta! izbucni femeia, auzind cuvintele camaradului meu.

— Nuu, nuu, vă rugăm frumos! începură să plângă și copiii.

— Nu pot, bâigui Badea, frecând arma în mâini. Nu pot să fac asta!

— Idiotule, dar să mori poți?! Pentru că dacă nu faci asta, o să murim cu toții!

— Fă-o tu, eu nu pot!

Badea îl împinse, scârbit, pe camaradul său, care se prăbuși peste o măsuță, spărgând-o, dar lui Istudor nu-i păsa. O înșfăcă pe bătrână de mână și o trase după el, spre

oroarea familiei. Capul familiei se năpusti la el, să-o elibereze, însă făceam echipă cu Istudor de prea mult timp ca să nu reacționez, aşa că i-am pus piedică bărbatului, care se prăvăli şi el pe jos, dându-i răgaz colegului meu să o ducă pe bătrână dincolo.

— Nu te opune, i-am şuierat. Ştii foarte bine că e singura soluție!

— Dar e mama mea! spuse omul cu lacrimi în ochi.

— Ai fi preferat să ducă dincolo unul dintre copii? Sau pe soția ta? Sau pe tine, să-i laşi fără apărare? Îmi pare rău, sunteți 9, nu e vina nimănui, asta e situația!

De dincolo răsunară o împuşcătură şi apoi un bufnet. Se lăsă liniştea. Badea ieşi tremurând din camera cealaltă şi se răsti la membrii în stare de şoc ai familiei:

— În câteva minute dăm foc la clădire! Hai, ieşiți, ieşiți!

Am luat în brațe câte un copil şi, împingând înainte restul familiei, am coborât în stradă. În urma noastră, camarazii lobară câteva grenade incendiare prin geamuri. Flăcările izbucniră ca un balaur, mistuind mobilă, tablouri, haine, televizoare şi, speram noi, absolut toate cărțile.

Hăituiți de locotenent, am continuat să smulgem plăcuțele de pe clădirile din zonă care erau la numărul 9 al străzilor, să ciuruim cu gloanțe afişajul autobuzelor nr. 9, să rupem plăcuțele de înmatriculare ale maşinilor care începeau cu 9-B, să retezăm cu topoarele fiecare al nouălea pom dacă existau pâlcuri cu numărul acesta, să spargem geamuri dacă erau grupate câte 9...

Eram epuizați, însă ştiam foarte bine că dacă ne scapă şi un singur 9, nimeni nu mai era în siguranță. Natura e inflexibilă, e ne-

iertătoare, face lucrurile cu acribie aritmetică, nu poți negocia cu ea sau să-i explici că erai obosit...

Tocmai smulgeam al nouălea stâlp al unui gard, când m-am oprit, fulgerat de un gând care îmi trimise un fior rece pe coloană, până în creier. Am lăsat totul şi, deşi nu-mi venea deloc uşor, m-am dus la locotenent:

— Permiteți să raportez! Ni s-a ordonat să distrugem orice cifră şi grup de 9, inclusiv numeralul „nouă" - dar nu cumva ar trebui să anihilăm şi pronumele „nouă"?!

Am crezut că mă străpunge cu privirea sau chiar că mă plesneşte; nu ar fi fost prima dată că făcea asta cu militarii din subordinea sa. Ce-i drept, era şi singurul comandant care nu pierduse niciun om de la începutul agresiunii naturii împotriva omenirii; totuşi asta nu-l făcea mai plăcut sau mai suportabil. Şi totuşi spuse ceva neaşteptat:

— Poate că ai dreptate. Afrim! Transmite prin sistem la comandant, propun să se interzică în toată divizia utilizarea în vorbire sau scris a pronumelui „nouă". Şi a adjectivului „nouă", de fapt! La treabă! îmi aruncă, fără mulțumiri, fără nimic.

În urma noastră, avioanele treceau cu zgomot deasupra oraşului şi trăgeau cu rachete în etajele 9 ale clădirilor pe care le curățaserăm noi, multe dintre ele dărâmându-se pe jumătate, dar nu mai avea nicio importanță. Continuam să mutilez toți 9 pe care îi găseam şi în acelaşi timp mintea îmi duduia. Dacă ne scăpau instanțe la care nici nu ne gândeam? Ni se spusese să eliminăm şi IX-ul roman, bineînțeles, dar dacă găseam scris undeva, nu ştiu, ALIX sau CHIX sau STIX, se punea că e 9?! Uite, cei din regimentul 7 erau convinşi că au şters toți nouarii şi totuşi fuseseră

spulberați, ceea ce însemna că le scăpase ceva. Unul dintre cei câțiva ofițeri care supraviețuiseră declarase că era sigur 100% de eliminarea completă a cifrei 9. Bine, spuneau însă oamenii, atunci poate moartea se pogoară din văzduh şi în alt fel, care ne scapă, pentru nişte 9 la care nu ne gândim! Păi da, cum ar fi ALIX, mi-am zis.

Era incredibil. Fuseseră suficiente doar câteva zile ca 9 să devină deja respingător, să capete conotație negativă, chiar scârboasă, să se transforme, probabil pe multe generații de acum înainte, într-o cifră blestemată, aducătoare de ghinion, de nenorociri, de moarte. Şi undeva acolo, în adâncul cel mai vulnerabil al sufletului, mă încerca spaima şi mai rea că poate lucrurile nu se vor opri aici: dacă după 9 urma 8? Cine garanta că nu va veni şi 7, apoi 6? De unde ştiam că până la urmă nu vom rămâne fără cifre, de fapt, fără aritmetică? Că în univers nu vor mai exista

Maşina de simțăminte

Mâna pătată de bătrânețe apucă încet mausul şi îl mişcă, nesigură, punând, cu stângăcie, cursorul pe iconul messului şi apoi deschizând fereastra de messenger. Nu se schimbase nimic de azi-dimineață: sub mesajul său era afişat, ca o palmă peste obraz, „Seen". Bătrânul oftă.

— Cum e? întrebă soția. A răspuns?

Bănică nu mai spuse nimic, iar soția se apropie, uitându-se de aproape la monitor.

— Probabil e ocupat, spuse ea fără convingere.

— Ocupat de două zile?! Hai să fim serioşi...

— Probabil au petrecut după botez şi or fi obosiți. Sau mahmuri...

— Dar de văzut a văzut mesajul nostru! Putea măcar să zică: „Mulțumesc, vorbim mai târziu"...

— Lasă, că o să răspundă. Cât e acum la ei? 8 jumate dimineața?

— Ah, ce-l mai aperi! Chiar şi acum! D-aia se poartă aşa cu noi, că l-ai cocoloşit prea tare!

— Ce să fac? E fiul nostru... Stai aşa! Uite, a răspuns!

buna dimineata! ce faceti?

poate la tine dimineata.
aici este 9 şi jumatate seara

da, sorry. uit mereu
acum m-am trezit si eu

mai baiatule, cum ramane cu pozele alea? au trecut doua zile de la botez

Cei doi bătrâni aşteptară, cu speranță, răspunsul fiului, mai bine de un minut. Se uitară unul la celălalt, obosiți, nevoind să se gândească la eventualitatea că nu le va mai răspunde deloc. Tresăriră când sună telefonul.

— El e, el e! se deschise la față mama. Răspunde tu!

— Bună seara! se auzi vocea fiului.

— Bună seara, Miron! Ce faceți? Ce fac Isabela, Silviu?

— Bine, mulțumesc. Ei încă dorm.

— Cum a fost la botez?!

— A fost frumos... Hai că aleg nişte poze mai frumoase şi vi le trimit. Cum e vremea în Bucureşti?

— E seara... e înnorat, aşa. Miron, tată, când mai veniți şi voi acasă? Nu ne-am mai văzut de...

— Tată, ți-am mai zis, e foarte greu de făcut atâta drum. Şi mai ales cu copilul...

— Dar nu v-am mai văzut de cinci ani! Tu îți dai... (Mama îl bătu uşor pe umăr pe Bănică, să se liniştească, iar acesta se întrerupse, oftând. Femeia luă telefonul.)

— Bună, dragule! Ce faceți? Ce face Silvică?

— E bine, doarme. Aici e încă foarte dimineață... Şi e un soare!...

— Foarte bine, mamă. A fost frumos la botez?

— Sclipitor, i-am zis şi lui tata. O să vă trimit poze, spuse fiul cu o urmă de oboseală în glas.

— Miron, te rog, nu te supăra pe noi... Aşa sunt părinții, ce poți să faci? Ne e foarte, foarte dor de voi...

O scurtă tăcere din Noua Zeelandă.

— Da, stai liniştită, răspunse în final fiul.

— Ți-l dau pe tata, spuse femeia încet şi-i pasă telefonul.

— Ziceai că-ți schimbi maşina, Mironele...

— Da, spuse iute fiul. Am luat un Audi din 2018, la un preț incredibil. Ştii cum merge?! O să-ți trimit poze cu el.

— Lasă maşina acum, vreau poze cu voi trei.

— Păi nu ți-am zis că-ți trimit?! Ce naiba... Chiar acum le iau din cloud, aleg câteva mai bune şi vi le dau, bine?

— Mulțumesc, spuse bătrânul cu glasul stins.

— Ah, tată, nu mai fi atât de dramatic! Crezi că mie mi-e uşor atât de departe de casă?

— De-aia m-am şi opus să plecați atât de departe, oftă bătrânul. Şi apoi, când ați plecat, noi eram mult mai tineri. Lucrurile se schimbă...

— Ştiu, ştiu, numai iubirea pentru copii nu se schimbă! Mi-ai zis-o de atâtea ori.

— Ai să vezi şi tu, că eşti tată acum.

— Adică ce, crezi că nu-mi iubesc copilul?! Îl iubesc, doar că nu vreau să fiu şi eu ca...

Fiul se opri la jumătatea frazei, ca şi cum îşi dăduse seama că exagerase, sau mai curând că nu avea sens discuția în direcția asta.

— Tată, uite care e treaba. Să-ți zic un lucru, poate vă ajută. Iubirea părinților pentru copii este prevăzută în ADN, înțelegi? Te-ai născut programat să-ți iubeşti copiii, nu e ceva ce alegi sau câștigi. Eşti construit să-i iubeşti. Oamenii îşi iubesc şi îşi îngrijesc copiii şi la nevoie se sacrifică pentru ei, dar nu pentru că sunt au suflet bun sau sunt altruişti, știi prea bine că e nu toată lumea aşa. Nu e ceva personal, e doar o comandă care li s-a dat dinainte să se nască, e by default.

— Adică ce vrei să zici, că iubirea noastră pentru tine nu e adevărată?!

— E adevărată, dar, dacă vrei, nu e autentică. E preprogramată, e aranjată dinainte. Gândeşte-te la animale, la păsări, la ce vrei tu – şi ele îşi apără copiii şi se sacrifică pentru ei! E foarte frumos, dar nu o fac pentru că sunt de treabă, animalele nu sunt bune sau rele la suflet; ele îşi apără puii pentru că aşa au fost programate!

— Vorbeşti prostii! Cine să ne programeze pe noi?

— Cine ne-a făcut, tată. Dumnezeu, natura, cum vrei să-i zici. Ne-a făcut să vrem să mâncăm când ne e foame, să ne doară când ne lovim, să râdem la ceva amuzant şi să ne iubim copiii, că altfel omenirea n-ar mai fi existat. Viața e prea grea să-ți mai pese de perpetuarea speciei, mai bine oamenii ar fi lăsat naibii înmulțitul, dar dacă crezi că lupți pentru tine și copiii tăi, specia supraviețuiește.

— E o interpretare răutăcioasă, atâta tot. Încă mă urăşti că ne-am certat când ați plecat!

— Doaaamne, tată! Cum să te urăsc?! Auzi la el... Incredibil... Nu te urăsc, vă iubesc pe amândoi.

— Da, pentru că ai fost programat să ne iubeşti!

— Păi toți am fost, nu o lua personal!

— Zi ce prostii vrei, noi te iubim! Oricât ne-ai ignora, oricât nu te-ai gândi la noi, oricât de puțin ți-ar păsa de noi, noi te iubim! Şi pe Isabela şi pe Silviu! Nu se poate altfel, asta simțim, nu e nicio programare!

— Tată, hai să-ți zic altfel: dacă stai să te gândești, iubirea părinților pentru copii e nefirească. E exagerată. Orice ți-aş face, nu că-ți fac eu ceva, dar orice ți-aş face, tu mă vei iubi. Iar femei care în mod normal se tem şi de umbra lor devin ninja când se ia cineva de copilul lor şi dacă e nevoie se aruncă în foc! Chestia asta nu ți se pare ciudată? Adică ce, chiar absolut toți oamenii au un suflet iubitor? Aşa cum aveți voi! o prinse el din zbor, fără să-şi poată ascunde satisfacția neaşteptată că o întorsese meșteșugit.

— Acum râzi de noi!

— Nu, nu! Doamneee!... Zic doar că nu toți oamenii au suflet bun, dar chiar şi ăia cu suflet negru îşi iubesc sincer copiii. Ce dovadă mai bună vrei că suntem programați?!

— Poți să zici ce vrei, noi te iubim pentru că eşti fiul nostru şi ne e dor de tine! Iar ce zici tu acolo, pe lângă că mă doare, e SF! Numai de la calculatoarele astea vi se trage, credeți că vă folosiți de ele, dar de fapt ele vă deformează gândirea, până ajungeți să gândiți ca ele! Și să credeți că iubirea nu e iubire, ci e programare... Dar nu trăim într-un roman SF, fiule, trăim în realitate! Viața e adevărată, iubirea pentru copii e adevărată, că o simțim! Păcat că nu o simt şi copiii, încheie el cu vocea frântă.

— Iar eşti melodramatic! Ce să fac dacă România e o țară înapoiată şi a trebuit să mergem pe partea ailaltă a Pământului ca să trăim şi noi bine?! Ce, tu nu te-ai mutat de la satul ăla prăpădit la oraş? E acelaşi lucru.

— Eu nu i-am spus niciodată tatălui meu că nu mă iubeşte, ci doar execută indicații!

— Incredibil ce a înțeles!... exclamă exasperat fiul. Tată, fii atent. Mi-a venit o idee, o să-ți arăt ce voiam să spun. Linişteşte-te, îți trimit imediat pozele. Uite, închid şi mă suni după ce le vedeți, da? Te pup!

Bănică lasă telefonul pe birou. Bătrâna, aşezată lângă el, auzise toată conversația.

— Aşa e el, spuse femeia. Nu o lua personal, ne iubeşte, dar aşa e generația asta, cu gândul numai la tehnologie.

— Mai lasă-mă, că au luat-o razna cu tehnologia asta! Suntem oameni, nu roboți. Tehnologia nu poate înlocui sentimentele. Nu există maşinării de simțit. Există doar...

Sunetul mailului o făcu pe mamă să se ridice şi să vină mai aproape de monitor.

— Hai, hai odată, că ne-a trimis pozele! îl grăbi ea.

— O, pașă, cât de darnic eşti! mormăi bătrânul. A trebuit să tragem de el două zile să ne dea poze de la botezul nepotului nostru...

— Lasă asta şi deschide-le odată! Ştii să le descarci?

— Ştiu!...

Cursorul mausului, condus nesigur de bătrân, se poziționă peste iconul uneia dintre fotografiile downloadate, fix la mijloc, cum învățase. Două clicuri greoaie, ca o respirație sacadată... şi în loc de poză apăru o casetă de dialog.

— N-ai dat bine! îl certă soția sa. Apasă mai repede!

— Stai, că scrie ceva aici. „Instal adițional codec tu uorc..." Ce-i prostia asta?

Bătrânul țâstâi şi încercă din nou să dea dublu clic, însă, dintr-un motiv pe care nu îl putea înțelege, nu se întâmplă nimic.

— Ce are, domne?! mârâi bătrânul. I-am zis să ne trimită poze şi uite la el ce trimite!

După mai multe încercări nereuşite, bătrânul se lăsă păgubaş, luă telefonul şi îşi sună fiul.

— Măi Miron, ce mi-ai trimis aici? Că nu e poză.

— O, ba da, e poză! Ți-a apărut un mesaj pe monitor?

— Da.

— Închide-l de la x-ul din dreapta sus. Aşa. Ce nume are poza?

— Sunt nişte cifre... 8546834 şi apoi punct şi rav.

— *Raw*, pronunță Miron cu accent englezesc. Cifrele sunt numărul pozei şi literele de după punct arată tipul fişierului foto. Iar pozele pe care ți le-am trimis sunt într-un alt format decât cele pe care le ştii tu. Or, programul cu care deschizi tu poze de obicei nu poate deschide pozele astea.

— Lasă-mă cu tehnica! Eu vreau să văd pozele de la botez!

— Da, o să le vezi. Dar pozele astea nu pot fi deschise cu orice program.

— De ce?!

— Pentru că sunt făcute să nu se deschidă decât cu un anumit program... Acum înțelegi?

— Poftim?

— Caseta de dialog îți zicea: ca să vezi poza, trebuie să ai programul respectiv de văzut poze. Dar poza nu se deschide că nu voia ea. Ea nu are nicio opinie! Pur şi simplu este concepută să nu se deschidă cu orice program de văzut poze, ci cu unul anume. Sigur, ar fi putut fi făcută să o vezi cu orice program, dar cine a creat-o a vrut să utilizezi unul anumit. Este *pro-gra-ma-tă* să răspundă la un anumit soft! Nu e vina ei şi nu e nici meritul ei. Cineva a creat fişierul în formatul respectiv şi i-a prevăzut în ADN, ca să zic aşa, să se deschidă doar cu softul corespunzător. Poza face ce a fost învățată să facă! Înțelegi încotro bat?

— E o prostie! Noi nu suntem poze, suntem oameni!

— Da, dar şi pe noi ne-a făcut cineva.

— Da, pe tine te-am făcut eu şi mama ta!

— Da, domne! Și ați făcut asta pentru că ați urmat nişte instrucțiuni pe care nici nu ştiați că le aveați, sunteți ca

un program de editare de imagini în care cineva, nu voi!, cineva, creatorul, creează o poză nouă. Şi tot creatorul programează pozele să se deschidă cu un anumit soft, aşa cum părinții sunt programați să iubească anumiți copii, respectiv ai lor. Fii atent. Pozele .raw conțin informații despre imaginea surprinsă cu aparatul foto, dar nu le poți vedea, tot aşa cum nu poți vedea informațiile şi instrucțiunile despre o persoană care sunt înscrise în ADN-ul acesteia. Ştii câtă informație este într-un .raw?! Ordinea în care sunt aranjați biții, metadate gen mărimea senzorului foto sau profilul de culoare, expunerea, modelul aparatului foto, data când a fost făcută poza, drepturile de autor şi multe altele! La fel, în ADN e prevăzut sexul copilului, ce înălțime va avea, câtă inteligență, ce culoare va avea părul său şi e marcat şi cine sunt părinții lui şi când l-au conceput! Înțelegi? Nu mai fi melodramatic, suntem doar nişte fişiere şi facem ce suntem programați să facem!

— Fiule...

— Uite, continuă însă Miron, care o luase la vale. Alt exemplu. Programul Word, de editare de text, e foarte strict cu salvarea documentului *creat de el*: nu poți închide documentul fără să te întrebe Wordul dacă nu salvezi documentul; iconul de salvare îți spune mereu când poți salva și când nu e nevoie; o funcție a softului salvează automat textul la intervaluri regulate. În plus, Wordul știe absolut totul despre document: fix câte semne are, ce modificări s-au făcut și când și multe altele. Crezi că Wordul iubește documentul?! Nu, a fost programat să aibă grijă

de el, atâta tot. Sau, sau!, ridică puțin tonul Miron simțind că tatăl său vrea să-l întrerupă, închipuie-ți câteva persoane care stau pe o câmpie frumoasă, cu nişte clădiri în depărtare. Le place locul, se simt acasă. Le cheamă Ion, Maria şi Gogu, da? Fiecare e altfel: unul mai corpolent, altul mai mic, unul mai bătrân, altul foarte tânăr. Fiecare are viața lui, problemele lui, planurile lui. Daaar, ceea ce ele nu ştiu este că sunt, în realitate, nişte fişiere cu poze pe un desktop. Tata.jpg, Mama.jpg, Fiul.jpg. Mai aveți desktopul de la Windows, cu câmpia aia, şi poze cu voi şi cu noi, nu? Pozele alea fac ceea ce au fost menite să facă, există ca să fie văzute. Crezi că pozele alea se gândesc: „Vai de capul nostru, suntem nişte fişiere!"? Nu, le e bine aşa. Aşa şi noi, dacă am vedea ce e cu adevărat lumea şi cine a creat-o şi ne-a creat şi pe noi, am fi stupefiați şi în stare de șoc. Dar până atunci ne e bine aşa cum suntem şi facem ce am fost meniți să facem. Iubirea există, da, însă e doar un reflex necondiționat, e o comandă. Înțelegi acum ce zic?!

— Impresionant, dar există o gaură în teoria ta. Părinții au în ADN iubirea pentru copii, da? Dar cum explici iubirea părinților pentru copiii adoptați? Cum mai sunt programați părinții și copiii în cazul ăsta?!

— Doamne, Bănică, ai luat-o razna! Ce-ți veni?! se auzi înfundat vocea mamei.

— Lasă-mă, femeie, tu n-auzi ce aberații vorbește?! continuă, la fel de înfundat, tatăl. Să-și asume teoriile, e bărbat în toată firea!

— Tată, ce zici tu acolo? Ce legătură au copiii adoptați cu discuția noastră? Tată?... Alo! Tată!

Bătrânul asculta, satisfăcut și chiar râzând pe tăcute, încercările zadarnice ale fiului lor de a-l contacta, apoi termină apelul și nu se opri aici, ci închise de tot telefonul.

— Ce faci, Bănică?! holbă ochii mama. De ce i-ai închis în nas și ai oprit și telefonul?

— I-am închis și n-o să-i răspundem, nici eu, nici tu! Lasă-l să mai fiarbă puțin...

— Doamne, bărbate, asta e cruzime! Îl lași să înnebunească, să creadă că e adoptat?!

— Adică ce, zici că o să sufere?

— Bineînțeles!

— No-no-no! îi făcu el cu ochiul. N-ai auzit? Nu e suferință, e ceva *pro-gra-mat!* Nu are de ce să-și facă probleme, din moment ce suntem niște roboți... Lasă-l să vadă și el cum e!

— Dar e copilul nostru, Bănică! Pe mine mă doare să știu că suferă!

— Stai liniștită, pe noi ne doare, dar Miron doar „execută o rutină de software", cum zicea el odată. Ei nu au sentimente, ci doar instrucțiuni codate. Hai să nu le stricăm softul cu simțăminte!

Bătrânul o cuprinse pe după umeri pe soția sa.

— Și, în același timp, stai să vezi ce o să ne mai sune el pe noi de-acum înainte! exclamă Bănică profund încântat. O să vorbim cu el în fiecare zi... Ne-o da el cu software-ul lui pe la nas, dar în fond nu uita, râse bărbatul, de la noi îl are!

luat prima sticlă, am şters pânzele de păianjen mumificate ca şi cum aş fi alintat-o şi citirăm cu toții eticheta: Sauternes La Tour Blanche, 2001. Cu multă grijă, am tras de dopul de plută. Când mai avea puțin să iasă, i-am întins-o Mirabelei. Leo protestă din semne, era vinul lui preferat, îl voia el. „Asta e o prostie! Ce mai contează ce vin e, în situația asta?!" am gândit. „Mai ai destule aici!" i-am arătat rafturile apăsate de sticle şi l-am împins, cam tare însă, făcându-l să cadă peste o masă plină cu instrumente și sticle, iar lemnul se frânse sub greutatea lui şi bunul meu prieten se prăbuşi, în aşchii, cioburi şi un zgomot infernal. Nu-mi păsa, era un tip rezistent, iar pe de altă parte îi dădea un respiro (haha, bună asta, mi-am zis, respiro!) Mirabelei. Frumoasa sportivă închisese ochii şi îşi învelise buzele pe gura sticlei, pentru a nu pierde nici măcar un singur strop. Îi puteam vedea sânii generoşi cum se ridică şi se coboară, cu sfârcurile întărite de voluptate.

M-am uitat la Leo, nu reușise să se ridice, ținându-se de şale, probabil se lovise destul de rău. Am profitat şi am făcut oficiile cu următorul recipient, pregătindu-l până la punctul în care Mirabela nu avea altceva de făcut decât să-l pună la gură şi să respire, din străfundul plămânilor mult prea văduviți de oxigen, aerul acela pur, original, chiar dacă otrăvit de vapori de alcool. În fond, să respiri în voie şi să pleci şi puțin beat - ce mai puteai dori de la viață în zilele astea dezolante, cel mai probabil şi ultimele, pe care le trăiam?!

Am bătut-o pe umăr, luă recipientul și transferul de la prima sticlă la a doua îl

făcu fără cusur, fără să piardă niciun milimetru cub de aer, în vreme ce arunca nepăsătoare sticla folosită, plină cu vin până mai acum o oră valoros. Mirabela respira aerul dinăuntru, cei câțiva centimetri cubi păstrați fără intenție pentru ea, în timp ce mă strângea de mână, ca o promisiune mută, care îmi umplu sufletul de bucurie. Când, după câteva clipe, aerul din sticlă se termină, i-am întins-o pe următoarea.

I-am dat apoi mai multe vinuri deodată și l-am ajutat pe Leo să se ridice, înmânându-i și lui câteva. Mă privea cu ură, le-ar fi refuzat, le-ar fi spart de pereți sau poate de fața mea, dar mi le smulse din mână, desfăcând-o pe prima.

Ceva mai târziu ieșeam din cramă și pășeam, pe bulevardul răvășit, spre centru, către o anumită clădire de birouri, cu brațele și hainele și genți ticsite de sticle pe care le respiram și apoi le aruncam, fără pauză. Cineva care ar fi vrut să ne găsească ne-ar fi luat urma ușor după siajul de cioburi. Ajunși la clădire, Leo îmi făcu un semn de lehamite: „Nu mai găsim nimic înăuntru!". „Ba da, ascultă-mă pe mine", i-am replicat și am repetat gestul și către Mirabela, care părea la fel de neîncrezătoare ca și el.

După câteva minute, spărgeam o ușă și ne pomeneam într-o mică încăpere întunecată în care, între rafturile încărcate cu diferite lucruri acum absolut inutile pentru noi, se ghiceau contururile câtorva bidoane mari de 19 litri, de apă de la aparat, goale, pentru că nu mai apucaseră să fie schimbate.

Prietenii mei se repeziră la ele, cuprinși de extazul bogăției. Leo mă luă chiar în brațe și mă învârti de bucurie, iar Mirabela, cu dorință în privire (sau poate era doar

luată în freză de la aerul din sticlele de vin...), mă întrebă din umeri şi degete de unde ştiam de sticlele astea. Mă gândeam cum să-i explic, când cineva înfipse un topor în perete cu o zguduitură, împroşcându-mă cu tencuială!

Erau patru matahale înarmate până în dinți. Mi-am dat seama într-o fracțiune de secundă că nu aveam nicio şansă în fața lor. Unul dintre bărbații apăruți din neant ne indică să lăsăm pradă şi s-o ştergem. L-am tras de mână pe Leo, Mirabela venea după el, ei se uitau la noi, mai aveam puțin şi scăpam... când unul dintre ei o apucă brusc de umăr pe sportiva cu păr superb, oprind-o. Bărbatul o ținea strâns şi ne făcu semn să ne cărăbănim, cu arma ațintită elocvent către noi. Mirabela avea ochii căscați de stupoare, iar când am început să ne îndepărtăm către uşă, stupoarea ei se transformă în groază. Dar nu aveam încotro. Dacă săream la bătaie, ne ucideau pe toți trei. Mi se rupea inima pentru ea, mai ales că tocmai o cucerisem cu mişcarea mea elegantă cu vinul, însă îmi salvam prietenul din copilărie şi mă salvam şi pe mine. Cu lacrimi în ochi, am dat să ieşim.

Leo însă se smuci brusc şi se aruncă spre ei şi la fel de brusc fu respins în sens opus de carabina descărcată în pieptul lui de la jumătate de metru. Bubuitura ne sparse timpanele, iar Leo se lovi cu capul de perete şi apoi căzu pe jos în sânge, iar de data asta era nu mai era ca în filmele în care jucase, ci chiar murise.

Unul dintre ei îmi smulse bidonul de aer din mâini şi mă îmbrânci pe scări. Nu, nu erau omenoşi, ci făceau economie de gloanțe.

Următoarele ore, până la sosirea nopții, le-am petrecut împleticindu-mă pe străzile

goale, cu pieptul rănit permanent de povara lipsei de oxigen, pe care mă chinuiam să-l păstrez cât mai mult în plămâni. Ici profitam de o sticlă de Pepsi neîncepută găsită pe jos, ale cărei două degete de aer mă țineau până la al doilea colț, colo deschideam disperat, înainte să leşin din cauza hipoxiei, o sticluță infimă de ojă, trăgând în plămâni şi gazul acid şi probabil şi un pic de ojă, dar nu îmi mai păsa. Întindeam la extrem ultimele firicele de oxigen din organism şi prin mintea deja confuză îmi treceau lucruri întâmplate acum nici o oră, însă parcă trecute de ani de zile, eram toți trei încărcați în buzunare, la curea, în chiloți, oriunde puteam prinde ceva, cu pachete de tortelloni, humus, paste sau carne, pe care le găuream şi le foloseam ca să ne mai țină puțin, apoi le azvârleam şi bâjbâiam după altele, toate astea în fuga bezmetică prin mallul în care ne prinsese pe neaşteptate nenorocirea. Încercam să ocolesc oamenii care fugeau înnebuniți în toate direcțiile, îi fentam cât puteam, de câteva ori ne-am şi ciocnit, îmi ceream scuze, deodată însă mi-am dat seama că înaintaserăm foarte puțin şi rezervele ne erau pe terminate; atunci Leo trecu în fața mea şi, ca etrava unei nave care sfărâmă aisberguri, ne tăie cărare printre oamenii panicați, îi izbea, îi dărâma, nu-i păsa, important era că reuşirăm să avansăm spre ieşire; în jurul nostru mallul fierbea de oameni disperați să rămână în viață, care sorbeau aerul din jucării din plastic, din ouă Kinder, din colace, piscine gonflabile (o minune care putea salva o familie întreagă!), ba chiar şi din femei gonflabile, din mingi, din baloane decorative, sfâşiau cutiile de carton pentru cereale şi apoi apucau în gură ambalajul din

plastic şi sorbeau cu nesaț aerul cu miros de fulgi de porumb, în general făceau absolut tot ce puteau face ca să mai poată respira încă încă un minut, încă treizeci de secunde, încă patru-cinci răsuflări... Femei distinse, cu haine de firmă scumpe, sugeau cu zgomot aerul din cutiuțe de medicamente, ale căror câteva fire de aer le mai lăsau să trăiască preț de câteva clipe; bărbați solizi, probabil sportivi, se încăierau pe pachete de țigări pe care le sfâşiau pentru a-şi prelungi viața câteva secunde; oameni în toată firea smulgeau din mâinile copiilor baloanele vesel colorate, al căror suflet gazos îl sugeau amânându-şi moartea cu minute bune; femei în etate, cu părul alb, vânau în patru labe printre mărfurile prăvălite pe jos deodorante încă nedeschise pentru a le scoate capacul şi a mai trăi câteva zeci de clipe - şi nu toate reuşeau, multe izbindu-se cu fața de podea şi rămânând acolo; oamenii, îngroziți de moarte, îşi vârau gurile în sticle de bere, suc, apă sau tărie, borcane cu iaurt, sticluțe cu parfum, sfâşiau cutii de săpun, rupeau ambalajul înghețatelor şi fugeau în brațe cu torturi de înghețată, numai bune să le respire mai târziu, poate chiar să le dea copiilor lor - dacă nu cumva erau obligați să le consume pe drum pentru a nu muri sufocați.

În numai câteva minute, existența omenirii se schimbase brutal, deodată mărfurile acestea pentru care toată lumea plătea în fiecare lună deveniseră lipsite de semnificație financiară, orice obiect avea valoare doar în măsura în care conținea puțin aer necontaminat, introdus sau rămas acolo înainte de deversarea din ceruri. Brusc, oamenii renunțaseră la pasiuni, interese, ocupații, relații, distracție, la orice, şi ajunseseră fulgerător

nişte fiinţe a căror unică preocupare era lupta permanenta să nu moară sufocaţi...

Am reuşit să ieşim din mall şi mă rugam ca maşina să fie încă acolo, pe străduţa alăturată, ca să putem să plecăm, calculând în minte dacă debilele rezerve de aer aveau să ne ajungă până acasă.

Ei bine, măcar maşina era acolo.

Ei bine, degeaba era! Am avut imaginea unor căţeluşi care sug de la mama lor. Dar nu erau câini, erau oameni, un medic în halat altădată alb, o mamă şi un tată cu doi copilaşi, o ţigancă cu fuste creţe, un tânăr hipster extrem de elegant, strânşi pe jos în jurul maşinii şi care respirau disperaţi aerul din cauciucurile înţepate cu te miri ce şi se pocneau unii pe alţii peste ochi ca să respire mai mult. Se salvaseră cu aerul din pneuri, ingenioşi!, dar prin asta ne condamnaseră pe noi la moarte...

Mintea îmi mergea frenetic în răcoarea din cramă, ştiam că sticlele nu ne vor ţine în viaţă prea mult, aveam nevoie de aer mult, să putem trăi zecile de ani care ni se cuveneau, nu voiam să murim din cauza prostiei stelare! Încercam să-mi amintesc de vreun beţiv care să fi băut cât mai mult din damigeană, lăsând aer măcar pentru un sfert de oră, cât să ne ajungă, poate, să căutăm vreo cunoştinţă bolnavă care avea acasă tub de oxigen sau vreun atelier unde puteam găsi aşa ceva sau o sală de fitness ca să folosim termosuri şi bidoane din acelea cu pai rămase nefolosite, sau - ah! - o statuie metalică goală pe dinăuntru, cât mai mare - asta ne putea ţine în viaţă zile întregi! Sau, de ce nu, ţevile de apă caldă din blocuri, cu pungi uriaşe de aer, chiar dacă statut, ţevile ne puteau... Dar stai, parcă plecaserăm din cramă!, mintea mi

se învălmăşea, mi-am dat seama că eram pe stradă şi sorbeam în gol dintr-o cărămidă pe care o crezusem o sticlă de

Aventurile lui Don't Juan

Palade, agitându-şi molcom paharul cu votcă şi martini, ca şi cum licorile s-ar fi putut amesteca şi mai bine şi ar fi rezultat un gust mai bun, necunoscut până atunci, se uita fermecat la tânăra domnişoară care, rezemată lejer de balustrada terasei, vorbea îmbujorată cu alte două persoane. Nu e vorba că era frumoasă. Era frumoasă, de frumoasă. Dar, pe lângă frumoasă, mai era ceva. Ce? Proporţionată neaşteptat? Imperfectă delicios? „Habar n-am", îşi spuse Palade intrigat. Dar era ceva. Probabil o frumuseţe cu multe zecimale, multe nuanţe, nu o puteai cuprinde dintr-o privire, cu cât te uitai mai mult, cu atât descopereai lucruri noi, curbe surprinzătoare. Era o frumuseţe în continuă desfăşurare, înflorire, care se întâmpla discret şi cu graţie. Da, da, poate că asta era: graţia. Domnişoara era minionă şi de o prospeţime ameţitoare, iar privirea lui Palade încerca să poposească pe un loc oarecare al trupuşorului mic şi delicat dar nurliu din cale afară, însă formele făceau ca privirea să alunece, într-un mod de altfel plăcut, de la o formă adorabilă la alta, fără să se poată opri asupra uneia singure...

Tânăra stătea lângă balustrada argintie dincolo de care, în aerul vag răcoros al nopţii, se întindea pădurea Hoia-Baciu. Horia se gândi că prezenţa ei contrazicea în-

săşi rațiunea acestui eveniment monden dedicat industriei farmaceutice, chimică prin definiție, din moment ce nurii tinerei puteau scoate din afaceri cel puțin Prozacul, Propranololul şi Viagra! Discuția celor trei era animată, iar râsul tinerei, puțin strident, dar cu atât mai încântător, răsună de câteva ori; Palade se trezi că aştepta următoarea glumă. Oftă. Nu putea să se ducă la ea şi să se prefacă senin că vrea să o cunoască pentru a-şi spori portofoliul de contacte din industria farma. Era prea evident. L-ar fi pufnit râsul pe el însuşi. Era ca şi cum, pierdut în deşert fără apă, ar fi găsit o sticlă de Pepsi rece şi ar fi pretins că pasămite nu vrea să bea, ci doar să studieze conturul fascinant al sticlei.

— Ştiu exact ce e în mintea ta acum, auzi Palade o voce în spatele său. (Nu era nevoie să se întoarcă, ştia cine e.) În clipa asta ai uitat complet cine eşti. Ți-a ieşit din minte că trebuie să faci networking şi habar nu ai cine e Rodica.

— Cine?

— Vezi?! Universul tău, odinioară vast, s-a redus acum la un metru şi vreo 55 de centimetri – recunosc, superbi toți...

— Lupaşcule, nu-ți mai bate joc de sentimentele mele înălțătoare! Dacă tot te-ai prins unde mă uit, zi-mi odată cine e domnişoara.

— Habar n-am, ridică din umeri Lupaşcu venind, din spate, lângă colegul său.

— Imposibil, tu cunoşti pe toată lumea din farma.

— Adevărat, dar pe domnişoara nu am mai văzut-o până acum.

Lupaşcu se îndepărtă; Palade, în alte sfere, sorbea din pahar şi îşi imagina că privirea lui era o boare răcoroasă pe mutriţa nevinovată şi decolteul extrem de vinovat, care abia reţinea carnea albă, curată. „Nu e posibil să o găsesc atât de frumoasă şi să nu o cunosc; dacă mă atrage atât de mult, nu poate să nu fie personal! E ca un semn, e ceva ce mă invită. E ca şi cum aş fi găsit un portofel pe care scrie <<Palade>>: nu ştiu dacă e al meu, dar cumva ne leagă o relaţie specială. Cum am deja cu femeiuşca asta, de care sunt mai aprins după zece minute şi fără s-o cunosc decât am fost de Rodica într-un an de relaţie deloc plictisitoare!"

Un strănut discret, delicat, ca de pisică, îi atrase atenţia lui Palade. Tânăra şi companionii ei râseră, ea îşi ceru scuze, apoi un director de firmă de distribuţie de aici, din Cluj, pe care Palade îl ştia mai mult din vedere, se apropie de ele şi după câteva cuvinte se îndepărtă cu cealaltă. Era perfect!

Palade îşi băgă mâna în buzunarul sacoului, iar degetele simţiră conturul liniştitor al celor trei doze de Oscinomoccilus, în fiole mici şi mate din plastic, învelite cu o folie subţire. Nu era corporatist, nu era spălat pe creier în firmă, nu lua Oscinomoccilus împotriva răcelii ca să arate că era loial brandului, ci chiar constatase, lucrând ca fizician la producător, dar şi pe pielea lui, că acest medicament homeopat, pe care multă lume îl socotea o escrocherie, chiar era eficient. Şi nu îl lăsase niciodată la greu. „Pe de altă parte, o fi el doar apă chioară", filosofă Palade amuzat, „dar nici intenţiile mele nu sunt tocmai serioase!"

Se ridică şi păşi fără grabă spre tânără. Pe măsură ce se apropia, îşi dădea însă seama că intențiile lui nu *fuseseră* serioase; cu fiecare pas acestea deveneau tot mai serioase, de la fantezia juvenilă a unei aventuri grăbite şi intense în toaleta hotelului şi până la o relație; iar când ajunsese la doi metri deja căuta restaurant pentru nuntă! Se opri lângă ea şi îi zâmbi cât putea de senin. Tânăra îi întoarse zâmbetul, prietenoasă, îşi dădu chiar părul puțin peste urechea delicată, iar decolteul era complice – dar cu toate astea tânăra îl ținea, cumva, la distanță. Poate ochii întunecați trădau asta, poate faptul că nu se întorsese cu totul către el, ci numai puțin, continuând să admire silueta împădurită a dealurilor care umpleau bezna?

— Îmi cer scuze, eram aşezat puțin mai încolo şi am auzit un foarte grațios strănutat. Or, sunt instruit şi chiar obligat să aud strănuturi, zâmbi el şi îi întinse cutia de Oscinomoccilus.

— Mulțumesc mult, dar sunt bine, îi răspunse tânăra cu un surâs profesional, impersonal, având însă curtoazia de a-i respinge cadoul cu un gest delicat, mai mult schițat.

— Tocmai pentru că sunteți bine v-am propus acest medicament. Oscinomoccilusul nu este pentru oameni bolnavi, este pentru oameni sănătoşi, preventiv.

— Nu vreau să vă fac să vă simțiți prost, însă mă tem că e pentru oameni sănătoşi *care cred*.

— Este extrem de adevărat. Şi recunosc că lucrez la firma care îl produce. Ce vă reține însă să credeți?... Dacă asta ar fi ceea ce v-ar face să nu mai răciți, ce v-ar putea feri de gripă, nu ar fi un preț rezonabil? Ce, v-ar fi jenă că funcționează inexplicabil?

— Stimate domn, e ca şi cum aş fi îndemnată să cred în zodii ca să-mi meargă bine!

— Ştiu încotro bateți, spuse Palade dând din cap. „Medicamentele homeopate nu sunt medicamente, pentru că nu au bază ştiințifică. Şi dacă nu au, nu pot funcționa." Adevărat, dar ce ne facem cu aceste mici tubulețe *care chiar funcționează*? îi zâmbi el agitând dozele de Oscinomoccilus. Dovada asta contrazice teoria. Şi atunci renunți la dovadă, în loc să renunți la teorie? Sau să o ajustezi? De ce medicina clasică respinge faptele doar pentru că nu le-a găsit o explicație, în loc să caute explicația mai bine?! Nu asta se presupune că ar trebui să facă ştiința? Nu ar trebui să facă descoperiri, nu acoperiri?

— Cred că doar vă găsiți scuze pompoase ca să vindeți apă chioară cu zahăr la suprapreț, îi zâmbi ea deschisă, cu prospețime şi bunătate.

Ai rătăcit ore întregi prin zăpadă, ud şi înghețat, apoi ai găsit deodată o cabană unde e căldură. Te schimbi, te bagi sub pătura groasă, lângă focul din şemineu, bei un ceai fierbinte – dar frigul încă nu s-a dus din oasele tale, te miri că eşti la căldură dar încă te simți rece ca gheața...

Şi deodată începe să ți se facă cald! Valurile fierbinți îți cuprind picioarele, mijlocul, urcă la piept, la mâini, la cap, eşti învăluit în binefacere, eşti protejat şi fericit! Exact această senzație o avu Palade când tânăra îi zâmbi deschis, chiar şi în pofida cuvintelor reci. Ba chiar fata supralicită şi îşi mută poziția, astfel încât acum bărbatul îi putea vedea, în despicătura neaşteptată a rochiei, piciorul drept până aproape sus de tot.

— Cunosc prea bine opinia profesioniştilor din sănătate, răspunse el prefăcându-se că nu a văzut nimic. Ştiu că toți consideră Oscinomoccilusul o şarlatanie...

— Nu, nu chiar şarlatanie; dacă oamenii vor să plătească, firma nu le poate refuza banii, spuse ea în timp ce mişcarea cu care ridică paharul la gura îi dezveli neaşteptat de mult un sân. În schimb, continuă senină, problema este că homeopatia face ca toată medicina clasică să pară inutilă, chiar ticăloasă. Şi apoi, în cel mai fericit caz e vorba de placebo...

— Să presupunem că ar fi placebo, admise el. În cazul ăsta însă, într-adevăr medicina clasică ar deveni inutilă. Adică ne-am putea trata cu apă în loc să ne otrăvim cu chimicalele din medicamentele clasice – nu ar fi perfect?

— Dacă era posibil, o făceam de mult, scoase limba şăgalnic tânăra.

— Mi-e greu să mă gândesc la Oscinomoccilus când mă uit la sânii tăi! răbufni el deodată şi parcă i se păru că tânăra tresare; deşi nu ofensată.

— Doar la sâni, Don Juanule? îi făcu ea cu ochiul.

— Mi-a trebuit o voință de fier, exersată de-a lungul căsniciei, să nu mă holbez la picioarele tale...

— Hm, redeveni ea serioasă, deşi liniştită. Mi-am lăsat telefonul în cameră. Mă însoțeşti?

— Bineînțeles!

Drumul până la camera tinerei, prin mulțimea adunată la eveniment, prin hotel, pe scările ample, pe culoarele care păreau nesfârşite, neputând să îşi ia privirea de la rochia care se vălurea alintând pielea imaculată, şi pe care

o ghicea fierbinte, a feselor odihnitoare ale tinerei, dură o veşnicie. „La naiba", îşi spuse ameţit, „sunt bun, am pus <<pat>> în <<homeopat>>!" Ajunşi în cameră, o apucă de mână, reţinând-o, şi o întoarse spre el. Mirosea a vară timpurie. Aproape îi simţi fierbinţeala buzelor, dar tânăra evită cu graţie sărutul, îl împinse blând şi îi şopti în ureche:

— E vreo grabă?...

— Chiar e, răspunse el prompt. Am o erecţie dureroasă! „Pardon?!" gândi Palade.

— Bei ceva? zâmbi ea îndepărtându-se.

— Da... Cum te cheamă?

Tânăra deschise minibarul şi îşi făcu de lucru cu sticlele şi paharele.

— De când lucrezi pentru Oscinomoccilus? îl întrebă ea.

— De 15 ani. Dar de unde...

— Eşti în vânzări?

— Nu.

— Dar ce faci?

— Cercetare.

— Ai acces la informaţii secrete?

— Da.

— Ştii de ce firma voastră şi-a amplasat sediul din România la Cluj?

— Bucureştiul e prea departe şi mult mai scump.

— Şi de ce sediul e în vestul oraşului şi nu în centru?

— Au vrut o amplasare plăcută şi reprezentativă, care să spună ceva despre brand.

— Ce?

— Că e, asemenea pădurii, natural. Nu e artificial, cum e centrul.

— Dar de ce tocmai lângă pădurea Hoia-Baciu?

— Nu ştiu.

Privirea femeii se îngustă, iar tonul deveni brusc duşmănos.

— De ce pădurea Hoia-Baciu? ridică ea tonul.

— Nu ştiu!

— Ce interes aveți în pădurea Hoia-Baciu?!

— Nu ştiu!!

— Nu mă minți! se răsti ea. Figura îi era acum de piatră. Palade dădu să se ridice de pe fotoliu, dar realiză că nu se poate mişca. Nu mai putea decât să stea acolo, aşezat, cu ochii la ea, şi să-i răspundă la absolut tot ce îl întreba, şi mai ales să-i răspundă numai cu adevărul.

— Ce ați găsit în pădurea Hoia-Baciu?

— Nimic! Ce mi-ai făcut?!

— Uite ce e, Horia Palade... Da, ştiu perfect cine eşti, te-am vânat special şi ți-am turnat o soluție în paharul cu tărie, ca să aflu de la tine ce mă interesează! Clujul e cel mai mare centru IT şi de startup-uri al României după Bucureşti. (Tânăra fără nume, în timp ce îi expunea calmă problema, îi trase o palmă usturătoare peste ochi şi, văzând că nu poate reacționa, dădu din cap aprobator.) Dar de ce nu Oradea sau Timişoara, care sunt mai aproape de Occident? Eu am o teorie: companiile vin aici nu atât pentru oraşul Cluj, cât pentru pădurea Hoia-Baciu. Se ştie de mult timp că aici se întâmplă fenomene misterioase, apariții de OZN-uri, viziuni spectrale. Din cauza asta, eu cred

că multe companii vin aici *pentru a obţine cunoştinţe tehnologice şi ştiinţifice din altă lume*. Şi, dacă e nevoie, o să droghez tot hotelul ăsta ca să aflu ce fel de cunoştinţe! Ştii de ce? Pentru că sunt cea mai bună jurnalistă din ţara asta. Ba chiar poate şi din Transnistria, de unde am şi jucăria pe care ţi-am pus-o în pahar, râse ea brusc şi scurt. Nimeni nu îmi poate ascunde nimic, nici măcar extratereştrii!

— Doamne fereşte, chiar crezi aberaţiile cu pădurea Baciu?!

— Nu mă asculţi, mârâi tânăra, punându-i brutal mâna în gât. Şi nu pari să înţelegi. Degeaba încerci să te abţii, pentru că până la urmă serul te va obliga să vorbeşti. Iar acest lucru poate dura până aflu ce vreau şi îţi dau antidotul, sau cât rezişti tu. Recordul, în caz că eşti un tip competitiv, e de o jumătate de oră! Dacă însă într-o jumătate de oră nu primeşti antidotul, mori. Aşa că nu-mi mai pierde timpul, idiotule, şi spune-mi ce vreau să ştiu! Ce vrea să descopere firma ta în pădurea asta?

— Jur că nu ştiu! Nu am auzit absolut nimic de aşa ceva!

— Eşti un tip ascuns şi nu îmi plac tipii ascunşi... Serul însă, oftă ea, se pare că te crede. Totuşi, ca să primeşti antidotul, trebuie să-mi dai ceva, un secret, ca să nu fi pierdut timpul degeaba. Şi ca să vezi că sunt corectă, îţi voi spune şi eu un secret: lucrez la cotidianul „Zi de zi". E un ziar foarte serios, dar sunt şi multe scursuri acolo. Iar cea mai mare scursură, chiar dacă are concurenţă acerbă, râse ea urât, e tâmpita de pe farma. O târfă proastă care a ajuns redactor-şef adjunct culcându-se în dreapta şi în stânga! Dacă însă vin cu ceva interesant în domeniul ei, o să pot

să dau cu ea de pământ şi să-l cunosc personal pe misteriosul nostru patron, pe care tâmpita l-a cunoscut, târfa dracului! Iar el mă poate pune redactor-şef. Aşadar, ce ai pentru mine? Un secret, un brevet, o plagiatură, orice!

— Nu am secrete... se chinuia Palade, transpirat rău şi agitându-se.

— Se vede clar că încerci să lupți cu serul, spuse tânăra gânditoare. Ce îmi ascunzi? E ceva cu Oscinomoccilusul?

— D-d-da! îi țâşni cuvântul printre dinți, după ce încercase din răsputeri să spună nu.

— E din pădurea Hoia-Baciu?

— Nu!

— Asta chiar e interesant... Care e secretul Oscinomoccilusului? E tehnologie extraterestră?!

— Nu, gâfâi Palade. Noi l-am făcut.

— Şi care e secretul medicamentului?

Tânăra se uita la el realmente interesată. Palade se smucea, gemea, mârâia, parcă se opunea cu toată ființa unei forțe mult prea puternice care încerca să-l strivească.

— Nu e medicament! izbucni până la urmă bărbatul, căruia acum îi curgea sânge din nas.

— Poftim? Nu e medicament?! deveni şi mai interesată jurnalista.

— Normal că nu e medicament, e făcut din inimă şi ficat de rață pisate şi diluate de miliarde de ori, e practic apă chioară, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar nu ziceai tu că vindecă răceala?

— Ba da, ba da! Ăla e însă doar efectul. Dar nu ştii *cum* se întâmplă asta!

— Cum?!

— Nu e medicament, e un mijloc de transport! *Oscinomoccilusul te ia din lumea asta, din varianta asta cuantică, şi te teleportează în alta aproape identică, 99,9999% identică, în care singura diferență este că eşti sănătos!*

Tânăra, de data asta, chiar rămase mască, holbându-se şi încercând să înțeleagă, preț de zece secunde.

— Vrei să zici că Oscinomoccilusul e un sistem de transport între dimensiuni?! întrebă ea până la urmă.

— Nu între dimensiuni, ci între lumi. Orice se întâmplă în cosmos şi în viața noastră, de la o moleculă la expansiunea universului, de la înălțimea exactă a unui munte la de câte ori atinge o piatră plată apa când o arunci razant, se produce într-o infinitate de variante, una singură în lumea noastră şi restul în lumi paralele, inaccesibile. Dar specialiştii noştri au descoperit că diluarea organelor interne ale unor mamifere care conțin, printre altele, criptocroma, care e o flavoproteină, duce la sensibilizarea acesteia, practic o face receptivă la câmpuri magnetice pe care nici nu le bănuim şi care pot facilita accesul către realități care nu pot fi sesizate în mod normal, asemănător modului în care microorganismele magnetotactice pământene, de pildă Magnetospirillum, se deplasează de-a lungul câmpului magnetic al Terrei. Altfel spus, proteinele criptocrome CRY1 şi CRY2, care la mamifere au rolul de inhibitori ai componentelor CLOCK-BMAL1 ale ritmului circadian, facilitează oglindirea, dacă vrei, a variantelor realității şi accesarea acestora prin...

— Bine, bine, opreşte-te! Stai să înțeleg ceva. Dacă Vasile răcit ajunge în lumea lui Vasile sănătos, ce se întâmplă cu Vasile sănătos? Vor fi doi Vasili în lumea aceea?

— Nu. Sunt două instanțe ale unei aşa-zise transsubstituții superpoziționale.

— Adică ce, îl înlocuieşte?

— Să zicem că Vasile răcit şi Vasile sănătos sunt una şi aceeaşi persoană, dar într-un fel de superpoziție, asemenea particulelor subatomice. Practic ei au exact aceleaşi experiențe, gânduri, sunt perfect identici în timp real. Îți jur, nici noi nu înțelegem încă pe deplin procesul! Eu chiar asta studiez şi de-abia zgâriem pojghița de la suprafață! S-a emis inclusiv teoria unei reîncarnări forțate, pentru a accede în altă viață, e drept, în acelaşi corp, un soi de karma laterală, dar...

— Deci, îl opri cu un gest ferm ambițioasa jurnalistă, Oscinomoccilusul nu te vindecă, ci te ia din lumea asta, unde eşti răcit, şi te duce în alta în care singura diferență e că nu eşti răcit?!

— Da.

— Deci practic nu vindecă boala, ci vindecă realitatea! Fabulos! Păi asta e mai tare ca pădurea Baciu! Palade, ți-ai câştigat antidotul. (Îi înfipse o seringă în venă.) Te vei putea mişca imediat, deşi greoi, iar mâine te vei simți extenuat. Îți recomand multă odihnă, îl bătu ea pe cap, ca în glumă, dar destul de tare. Şi mai lasă tinerele superbe, că nu mai eşti nici tânăr, nici vreo frumusețe.

Palade căzuse pe spate, eliberat, şi gâfâia. Tânăra nu îi mai dădu atenție; era atât de încrezătoare, încât se întoarse cu spatele, conversând cu cineva în scris pe telefon, în timp ce dădea din picior nerăbdătoare. Palade, care după un minut mai prinsese ceva puteri, se ridică la loc, deşi nu fără greutate, ştergându-şi sângele de pe față.

— Să înțeleg că de sex nici nu se mai pune problema, rosti bărbatul, iar tânăra izbucni în râs, râsul ei strident şi fermecător.

— Serios, credeai că ai o şansă să te culci cu mine?! E drept, dacă aş fi ştiut de la început ce secret ascunzi, poate, cine ştie... Dar nu, tot nu! concluzionă ea jignitor după o extrem de scurtă ezitare. Nici gând, băi Don't Juan! îi aruncă tânăra şi izbucni într-un râs care nu mai era plăcut, ca adineauri, ci mustea de satisfacția unei femei bătrâne care a scuipat în ceaşca duşmanilor după o viață grea.

— Şi totuşi, eu cred că am o şansă, zâmbi Palade obosit. Cred că, atunci când va afla secretul, patronul ziarului te va obliga să te tăvăleşti cu mine.

— Nu ştiam că printre efectele secundare ale serului adevărului se numără şi demența, se strâmbă ea într-un mod care, bărbatul trebui să recunoască, era adorabil.

— Ai curaj să-l suni şi să-i spui ce ai aflat?

Femeia se uită la el, pentru prima dată cu un dram de interes. Nu încă erotic, ci interesul arătat unui bărbat care o poate surprinde.

— Ştii ce? Poate chiar e mai bine s-o fac. Uite, îl sun în clipa asta.

Tânăra stătea cu telefonul la ureche, dând în continuare nerăbdătoare din piciorul frumos, îmbietor, de pe care rochia îi alunecase iarăşi. Nu mai era cochetărie, bineînțeles, era sfidare, dar lui Palade îi convenea. Întâmplător, în acelaşi timp îi sună şi lui telefonul.

— Nu răspunzi până nu plec eu, îl atenționă tânăra. De fapt, dă-l încoace!

Fata îi luă telefonul şi dădu să-l închidă. Deodată rămase încremenită uitându-se la telefonul din mâna ei. Se holbă la telefonul bărbatului, apoi la al ei, după care iar la primul.

— N-nu înțeleg, spuse tânăra.

— Nu l-ai sunat pe patronul ziarului?

— Ba da! Atunci de ce sună telefonul tău şi mai şi scrie numele meu la apelant?!

— Pentru că pe mine mă suni, domnişoară Dora Mincu, i se adresă Palade. Eu sunt patronul ziarului la care lucrezi!

— Ce?! De unde până unde?

Palade flutură o doză goală de Oscinomoccilus, pe care se vede că o luase adineauri:

— În lumea asta, în care tocmai am ajuns, eu sunt misteriosul patron al publicației „Zi de zi". În care calitate îți interzic să publici ceva din ce ai aflat azi. În plus, după ce am călătorit între universuri pentru țâțele astea bogate ale tale, mi-am câştigat, la naiba, dreptul să-mi fac de cap cu ele! Dacă ții la jobul tău, dezechiparea!

Tânăra, speriată, începu să-şi desfacă rochia, mai mult pentru a câştiga timp.

— Dar cum ai reuşit să schimbi realitatea?! Oscinomoccilusul e pentru răceală...

— Vezi tu, Dora, el poate schimba doar realitatea subiectivă a celui care îl ia. De pildă, nu îl poate ucide pe Hitler. Oscinomoccilusul poate face orice schimbare doar în viața utilizatorului. *E în întregime problema oamenilor că îl folosesc numai pentru răceală!*

nervii ca arcuș de vioară pe care un artist

isteric îl bombardează cu zeci de lovituri frenetice pe secundă; mă uitai la Bailey, chipul său săpat în piatră, de englezoi dur şi eficient, nu trăda nimic, însă până şi el tot om era: transpira de încordare, iar sudoarea îi curgea în jos, pe gât, şi îi îmbiba gulerul tunicii. Şi avea dreptate să transpire, deoarece canalul în care refugiaserăm era astupat de dărâmături, aşa că nu aveam unde fugi mai departe.

La suprafaţă se auzi un tropot înăbuşit de soldaţi care înaintează rapid încercând să se facă neauziţi. Nu le ieşise, însă oricum nu mai conta: noi eram doar doi, ei sigur erau prea mulţi ca să putem avea o şansă în faţa lor.

— Or fi ai noştri afară? l-am întrebat cât am putut de încet pe englez, dar acesta îmi făcu semn cu degetul la gură să nu mai scot niciun sunet, apoi înălţă din umeri.

— Wir sind der Wehrmacht, tună de afară un glas de om care nu are nevoie să se ascundă. Şi care continuă într-o engleză bolovănoasă: In ze name of ze Führer, come out!

M-am uitat la Bailey, îmi făcea semn să nu nu ies, dacă se prefăceau, ca să ieşim la vedere şi să ne măcelărească? Mă întrebă din gesturi câtă muniţie mai am, i-am arătat că două gloanţe şi îmi semnaliză că el mai are unul singur. „Decât să ne prindă, mai bine ne împuşcăm reciproc", îmi făcu el semn. „Ba bine că nu!" Nu credeam că pot fi scuturat de un fior în timp ce eram oricum pe front, şi posibil înconjuraţi de inamici, însă gândul la sălbăticia cu care erau trataţi prizonierii Aliaţi reuşea să mă înfioare chiar şi în situaţia asta disperată. Era greu de crezut că lumea mai poate fi atât de barbară în 1944, e epoca modernă, la naiba!

— You have sărty seconds! am mai auzit vocea de afară. Încercam să găsesc o cale de a ne salva, când deodată camaradul meu Bailey îmi gesticulă „Ies doar eu, tu stai aici" şi, până să apuc să-l împiedic, ţâşni afară din canal, cu mâinile ridicate deasupra capului şi strigând cât putea de tare să nu tragă în el. Cu inima cât un purice, aşteptam împuşcături...

Şi totuşi acestea nu veniră. Mai mult, l-am auzit pe englez strigându-mă:

— Come on out, François, they're friendly!

Am ieşit la suprafaţă, cu puşca în mâini, dar cu ţeava îndreptată precaut în jos. Eram înconjuraţi de cel puţin zece soldaţi nazişti. Comandantul lor, care se vede că vorbise mai devreme, era un sturmbannführer de la SS, deşirat, cu palme şi tălpi foarte mari şi cu o figură impenetrabilă.

— Slavă Domnului, am crezut că sunteţi duşmani! am respirat uşurat.

— Nici noi nu eram siguri de voi, răspunse neamţul. Dacă nu ieşeaţi singuri, dădeam ordin să vă scoată de acolo cu flammenwerfer-ul.

M-am privit cu Bailey, înghiţind în sec, şi când să deschid gura un ţiuit care în numai câteva clipe deveni asurzitor se prefăcu într-o bubuitură care mută pământul sub tălpile noastre, hălci de pământ smuls de explozie ne căzură peste căşti, în timp ce ne ghemuiam sau ne aruncam la pământ, apoi pe deasupra capetelor începură să şuiere avioanele.

— Aviaţia aztecă! ne strigă sturmbannführer-ul. Adăpostiţi-vă!

Îngrozit, am recunoscut formele greoaie, neobişnuit de rotunjite, ale bombardierelor aztece. Treceau atât de aproape, încât jur că într-unul dintre ele, înclinat periculos pen-

tru o manevră, am văzut pilotul, o apariție grotescă şi totodată fascinantă, îmbrăcat în costumul tradițional viu colorat, cu cununa mare de pene pe cap, cu amulete la gât, brățări la mâini, la bustul gol, vopsit pe față şi piept şi cu cercei uriaşi, dar luminat sclipitor de aparatura ultramodernă a bordului.

Clipa de reverie trecu însă, mitralierele de la bordul avioanelor sfârtecau pământul, ziduri, spulberară o căruță abandonată, perforară un soldat german care se prăbuşi ca o păpuşă de cârpe, cu sângele țâşnindu-i din mai multe găuri şi hrănind, prea târziu, iarba arsă... În împrejurările astea l-am cunoscut pe sturmbannführer-ul Rolf Kriedscheider, cel care avea să fie supranumit după războiul de contraconquista Eroul de la Stalingrad.

Kriedscheider se născuse în 1913 într-o familie săracă dintr-un cătun cu nume nepronunțabil, pe malul Rinului, şi nu ar fi avut nicio şansă să devină ofițer dacă tatăl său nu ar fi fost ucis, împreună cu ceilalți câțiva bărbați adulți din cătun, pe când participau la „campania de cucerire preemptivă" (cum îi spusese Hitler) a misteriosului continent de peste Oceanul Atlantic, Vespuccia, din 1935. Deoarece campania fusese un eşec, trupele dispărând fără urmă pe continentul prea puțin cunoscut (într-o oglindire a tuturor expedițiilor europene pe acel tărâm, începând cu cea a lui Cristofor Columb), Germania nazistă avusese nevoie de refacerea imaginii deteriorate şi printre altele băieții din cătunul cu pricina fuseseră înfiați de familii bogate; astfel ajunsese micul Rolf la şcoala de ofițeri. Când rachetele aztece începuseră să spulbere clădiri şi cartiere

întregi din Londra, în atacul-surpriză din 1940 care deschisese Bătălia Angliei, desfășurat de pe portavionul incaș „Viracocha", considerat, până atunci, un simplu petrolier, Kriedscheider era un scharführer SS detașat în Anglia aliată. El se distinsese conducând un comando pe puntea unui vas unde aztecii se pregăteau să spintece pieptul mai multor prizonieri englezi și germani și să le smulgă și mănânce inimile cât oamenii erau încă vii, un ritual de mulțumire a zeului lor Huitzilopochtli; comandoul lui Kriedscheider salvase absolut toți prizonierii, iar el fusese înaintat în grad. Când mai apoi țările Europei se uniseră sub comanda lui Hitler și a Germaniei împotriva invadatorilor de peste ocean, Kriedscheider, pe atunci deja hauptsturmführer în SS, primise comanda unui batalion de asalt cu care participase la nenumărate misiuni, cea mai recentă fiind de străpungere a trupelor germane care asediau, deja de câteva luni, Stalingradul. Aztecii, incașii și mayașii erau într-o situație foarte proastă, o mare parte a militarilor din aceste zone calde murind înghețați în gerul ostil al Rusiei, însă restul primiseră ordin să cucerească, cu orice preț, orașul rusesc pentru a întoarce soarta contraconquistei. Stalingradul, asediat, era în ruine, iar batalionul nostru anglo-francez fusese trimis, alături de altele, pentru a ajuta sovieticii, inclusiv cu scopul nedeclarat de a-i convinge să se alăture efortului de război, deoarece până atunci rușii, preocupați să zdrobească rezistența îndârjită a țarului, rămăseseră neutri. După cum știm foarte bine, Stalin nu avea să accepte nici așa intrarea în război alături de Aliați, însă, la un an după ce l-am cunoscut noi pe Kriedscheider, Rusia avea să

lanseze cele două bombe atomice, asupra Tenochtitlanului şi a Machu Picchului, practic punând capăt războiului. Dar poate această misiune disperată a Rusiei nu ar fi fost posibilă fără actul de curaj supraomenesc al SS-istului Kried

Feminism 2.0

Popescu îşi trânti servieta pe un scaun al barului, se ridică pe vârfuri escaladând altul şi se instală, cu un oftat, în fața tejghelei. După o zi întreagă de muncă era dărâmat de oboseală şi simțea că un păhărel de tărie l-ar fi repus pe picioare. Îşi scoase cravata, îşi deschise primul nasture al cămăşii şi îi făcu semn barmanului.

— Un Jack mic şi o cola. Fără gheață.

— O zi grea? îl întrebă barmanul, care îl cunoştea.

— Nu mă întreba!

Primi paharul dar nu apucă să-l ducă la gură, pentru că îl văzu la o masă, stând singur, pe vechiul său prieten Ion Gavriloiu, cel mai vesel om din lume.

— Nelu Veselie! îl interpelă Popescu.

— Paul?!

— Ce bine îmi pare că te văd, bătrâne! Ia un loc lângă mine!

Popescu remarcă imediat salopeta prietenului său şi bocancii solizi, de şantier, puțin pătați cu var.

— Doamne, Nelușule, de când nu ne-am mai văzut?! De la grădiniță?

— Da...

— Ce faci, bătrâne? se deschise Popescu, înviorat deodată la vederea vechiului său prieten. A trecut ceva de

când nu ne-am mai văzut. Vii des aici? Mie îmi place atmosfera, trec în fiecare săptămână, de obicei vineri seara, dar uneori mă mai opresc şi-n cursul săptămânii. Ştii tu, bag câte un întăritor, îi făcu el cu ochiul. Ce mai faci tu? Unde lucrezi? Munceşti pe şantier?

Nelu dădu din cap aprobator, iar Popescu îşi dădu seama că şi prietenul său era foarte obosit.

— Muncă grea, este? Mie-mi zici? Eu lucrez într-un birou, sunt şef de departament, ai zice că e o muncă mai uşoară decât a ta, fizică, însă plec stors de acolo şi nici nu-mi mai rămâne timp de nimic. Dar ce să fac? Ai mei sunt bătrâni, le-am preluat ratele la casă, la loterie încă n-am câştigat, râse el. Pe deasupra, prietena mea vrea mereu în oraş, vrea mereu ba una, ba alta... Dar merită, că mă lasă s-o pup! Bună treabă emanciparea asta sentimentală, este? îi făcu el cu ochiul.

— Nu ştiu...

— De ce, nu ai prietenă?

Nelu Veselie ridică din umeri, mai curând indiferent.

— Lasă, e timp! îl încurajă Popescu. Tu eşti băiat vesel, sau cel puțin aşa te ştiam. Doar erai Nelu Veselie la grădiniță! Ce-i cu tine?

— Aia ela de mult, acum e mai gleu, spuse Gavriloiu fără entuziasmul prietenului său.

— Tu încă vorbeşti stricat? nu mai rezistă Paul. Ai fost la doctor, la logoped?

— Ia uite ce am eu aici, schimbă vorba Gavriloiu, parcă amintindu-şi de porecla sa din grupa mică, şi scoase din buzunar un pumn de abțibilduri vesel colorate.

— P-ăsta cu Star Wars îl am şi eu, le trecu în revistă rapid Popescu. Şi p-ăsta cu zombi! Oooo, ai cu Jon Snow?! Frumos, unde l-ai găsit?

— Mi l-a dat un plieten, îi aduce tata lui de afală.

— Stai să vezi ce am şi eu, se apucă Popescu să scotocească în servietă, nevrând să rămână mai prejos decât prietenul său evident inferior social şi financiar. Ia uite, Lamborghini Hot Wheels d-aia mare!

— Uaaa, ce malfă e! Ne jucăm cu ea?

— Hai!

Popescu şi Gavriloiu goliră paharele, apoi se dădură jos de la bar, se aşezară în fund pe jos şi prinseră a se juca cu maşinuța, care sfârâia veselă de la unul la altul.

— Ce viteză bagă! se bucură Gavriloiu. Cât clezi că ale? 100 la olă?

— Un milion la oră! Şi ia zi, ce faci tu la muncă? îşi întrebă Popescu prietenul în timp ce dădeau maşinuța de la unul la celălalt.

— Păi ce mă pune meştelul să fac. Azi am călat saci de ciment la etajul doi, o glămadă de saci!

— Grei?

— Nu, ăia de 50 de kile i-a dat la un nene, mie mi-a dat d-ăia mici, de 15...

La masa de alături, doi domni mai în vârstă, cu halbe de bere în față, se uitau dezaprobator.

— Uite-i şi p-ăştia, Dorule... Îți vine să crezi că unul d-ăsta mi-a furat locul de muncă?

— Nu mă mai mir de nimic în ziua de azi, îi răspunde oftând celălalt mesean.

— 25 de ani de experienţă, mai aveam puţin şi ieşeam la pensie, şi i-au dat funcţia unui ţânc d-asta, mă rog, puţin mai mare, avea vreo 11-12 ani.

— A înnebunit lumea, Gigi, confirmă celălalt. Pe vremea noastră, beleaua cea mai mare a copiilor de vârsta lor era teza la mate. Ăştia, uite-i, beau, se duc la muncă, ţi-i mai pune şi şefi! Cât are ăla micu', 5 ani?

— Hei, copile, ia zi, câţi ani ai?

Popescu se întoarse către ei, mirat, în vreme ce Nelu Veselie îşi onora porecla făcând curbe ample cu maşinuţa pe jos.

— Cu mine vorbiţi?

— Şi cu tine! Câţi ani are colegul tău?

— Nu se zice „copil", tataie!

— Nu zău!

— Se zice „adult cu disconfort generaţional"! Dvs. nu ştiaţi?

Bărbatul dădu din mână a lehamite şi ciocni cu prietenul său.

— Este ofensiv să vă adresaţi cu „copile", continuă însă Popescu. Ştiţi că vă pot acţiona în judecată?

Bărbaţii izbucniră în râs şi mai cerură un rând. Chelnerul veni cu halbele, dar nu le puse pe masă, ci se aplecă spre cei doi bărbaţi:

— Vă rog, nu vreau probleme în bar. Lăsaţi-i în pace, ce ştiu ei?

— 'tu-i mama lui de copil! spuse Doru printre dinţi. Două curele la cur şi-i ies din cap aerele de şef de departament!

Văzând privirea scandalizată a chelnerului, un băiat foarte tânăr, celălalt o întoarse, bătându-l împăciuitor pe braț:

— Glumeşte, nu-l lua în seamă!

— Bine, dar glumiți mai încet. Am un vecin care a ajuns la poliție pentru o glumă d-asta cu cureaua.

— Bine, bine, tu lasă berea. Stai liniştit, nu-ți facem belele.

Lui Popescu însă îi trecuse pofta de joacă şi se ridică de pe jos.

— Hai să ne mai jucăăăm! îl imploră Gavriloiu.

— Nu, gata. Dă-mi maşinuța!

— Nuuu, hai să ne mai jucăm!

— Nu mai am chef! Dă-mi-o!

Nelu Veselie însă se ridică şi el şi se refugie după o masă goală.

— Plinde-mă dacă poți!

O cursă nebunească începu printre mese, unii clienți se amuzau, alții îi priveau încruntați, însă Popescu era hotărât să-l prindă pe Nelu, să-i ia maşinuța şi, după cum afirma cu glas tare, să-i tăbăcească pielea.

— Sâc sâc sâc, că nu mă plinzi! râdea în gura mare Nelu Veselie, alergând printre mese, dar cursa i se încheie destul de brusc când mâna mamei sale, o femeie de nici 30 de ani, i se înfipse în perciuni.

— Nelule, tu ai înnebunit de tot?! Trebuia să fii acasă de o jumătate de oră! Cât ai băut?!

— Doal o votcă mică, mami!

— Aiurea! Parcă nu te ştiu eu pe tine!

Ca şi cum doamna Gavriloiu s-ar fi vorbit cu mama lui Popescu şi în ciuda faptului că femeile nu se cunoşteau, aceasta din urmă intră şi ea în bar tocmai atunci şi îl ochi imediat pe fiul ei, care îi smulgea maşinuța din mâna lui Nelu Veselie. Îl apucă de umeri, cu blândețe, şi-l puse s-o privească în ochi.

— Paul, ce se întâmplă aici?

— Lăsați-i, doamnă, au muncit din greu azi, merită şi ei să se matrafoxeze şi să se alerge printre bețivi! ricană Doru de la masă. Ce, sunt copii?!

— Sunt „adulți cu disconfort generațional", îi ținu isonul un domn de la altă masă.

Femeia îi ignoră şi se apropie de mama lui Gavriloiu.

— Bună ziua, sunt mama lui Paul. S-au certat?

— Bună ziua, nu ştiu, acum am intrat şi eu.

— E în regulă, doamnă Popescu, o linişti chelnerul. Nu au făcut nimic rău, s-au fugărit puțin pe-aici.

— A băut mult al meu? îl interogă sever doamna Gavriloiu.

— Nu, doar două votci mici.

— Două votci?! Măi băiete, tu te-ai țicnit? Ți-am zis doar că nu ai voie decât una!

Mamei lui Paul, văzând că nu se întâmplase nimic rău, i se făcu milă de expresia speriată a băiețelului cu care se jucase fiul ei.

— Haideți că nu a făcut nimic rău, doamnă. N-a băut mult...

— N-au băut mult?! Fiul meu are 5 ani, doamnă!

— Lăsați, dacă e bun de muncă pe şantier, e bun şi

de-o votcă. Aşa ajunge bărbat! Nu d-asta ne-am luptat să fie egali cu noi?

— Doamne, ați înnebunit lumea cu copilismul ăsta! exclamă revoltată mama lui Gavriloiu. Numai voi, copilistele, sunteți de vină! Pe vremea mea copiii mergeau la şcoală şi se jucau, nu munceau în firme, în construcții şi în niciun caz nu beau alcool şi nu fumau!

— Ce vreți, doamnă, lumea progresează! Nu mai putem rămâne ca în comunism. Pe vremea noastră, copiii erau tratați ca nişte persoane handicapate. Acum, uitați, când termină liceul au deja experiență de viață şi nici nu-i mai discriminează nimeni.

— De la feminism a pornit totul, pufni Doru, aparent către Gigi, dar suficient de tare cât să fie auzit şi de cele două femei. Dar nu le-a mai ajuns feminismul, i-au făcut şi pe copii egali cu noi, tot cu forța!

— Dorule, după mine, feminismul era un lucru bun şi nobil.

— Serios? întrebă acesta dezamăgit.

— Da, numai că trebuia făcut de bărbați şi de bunăciuni!

Izbucniră în râs, ciocniră şi apoi Gigi ridică glasul:

— Barman, încă două halbe, că e show!

— Copilismul e un lucru foarte bun, stimate domn, se oțărî doamna Popescu, doar că lumea nu-l acceptă din cauza unor prejudecăți inoculate cu forța de societatea patriarhală. (Femeia se întoarse către mama lui Nelu Veselie.) Nu vă aduceți aminte că altădată copiii nu munceau până la 23 de ani?! Nu vă dați seama cât pierdea societatea? De când s-a dat legea cu nondiscriminarea ti-

nerilor preadulți, economia e pe plus în fiecare an, PIB-ul a crescut cu 20%, iar...

— Lăsați-mă, doamnă, cu PIB-ul! o întrerupse doamna Gavriloiu. Copiii ăştia – că asta sunt, copii, nu adulți cu disconfort generațional! –, de frica dvs. să nu-i discrimineze nimeni, au ajuns sclavi!

— Eu sunt şef de departament! prinse curaj Paul. Am 2.500 de lei pe lună, net! Şi am rate la casă! Săracii mei părinți, cu salariile lor mici, cum să plătească ratele?!

— Da' tu o fleci în bilou toată ziua cât eu cal găleți cu ciment şi dau cu tâlnăpocu'! intră în lupta micuțul Nelu Veselie.

— Cu ce dai, mah?! izbucniră în râs bărbații.

— Cu tâlnăpocu'!

— Târrrnăcop, îi şopti apăsat doamna Gavriloiu. Trebuie să înveți să pronunți corect! Şi dvs. nu mai râdeți de el, sunteți oameni în toată firea!

— Păi şi ei sunt oameni în toată firea, doamnă! Când ăla micu' s-a aşezat la bar, avea o mutră de-am zis că e la al treilea divorț şi soția i-a luat casa şi maşina!

— Râdeți cât vreți, dar egalitatea de vârstă e semn de progres! Copilismul urmăreşte ca tinerii preadulți să nu mai fie văzuți drept mici, inferiori, nişte chestii bune să le mângâi pe creştet şi să le tragi de obraji! La vârsta lor, învață mult mai bine decât la 20 şi ceva de ani, inclusiv meserie. E foarte bine că nu mai creştem copii care la 23 de ani, când să ia lumea în piept şi când au cea mai mare putere de muncă şi o facultate terminată, încă să stea cu părinții şi să nu ştie nimic despre viață! Acum, la 4 ani

pot fi pe picioarele lor. Ei nu-şi mai pierd aproape 20 de ani de viață, ca înainte, pentru că aşa le impunea societatea bărbaților. De ce să pierzi anii în care ai mintea cel mai deschisă şi eficientă?

— Dar de ce să-şi piardă copilăria, doamnă? se burzului mama lui Ion.

— Dar nu şi-o pierd! După ce merge la şcoală şi munceşte pe şantier, băiatul dvs. poate să se joace cu maşinuțele, soldățeii sau să stea pe laptop cât vrea el. Abia câştigă bani în felul acesta, doamnă. Şi câştigă şi societatea, care are mai mulți angajați, mai multă forță de muncă. Hei, hei, băieți, ce faceți acolo?!

Popescu şi Gavriloiu, profitând de atenția mamelor la discuție, se încăierau pe podea. Cele două femei se repeziră să-i despartă, în vreme ce bărbații urmăreau scena cu satisfacție nedisimulată.

— Te spalg la bot, să moală mama! zbieră Nelu Veselie, cu mâna în părul lui Paul, care încerca stângaci să-l pălmuiască.

— Pe cine spargi la bot, muncitorule?!

Mamele îi despărțiră, nu fără oarecare dificultate, apoi îşi puseră fiii să achite consumația şi ieşiră fără să se mai salute. Doamna Popescu parcase puțin mai încolo şi tot drumul până la maşină Paul se întoarse scoțând limba la prietenul său de la grădiniță, care, mergând în sens opus, îi răspundea cu acelaşi tratament.

— Paul, conduci tu?

— Da, dă-mi cheile!

— A fost o întrebare de test, zăpăcitule! Ai uitat c-ai băut?

— Ce dacă? Conduc bine şi când beau...

Doamna Popescu îl mângâie cu duioşie pe obraz şi-i spuse:

— Oi fi tu şef de departament la muncă, dar tot copilul meu eşti!

ctuează o anchetă pentru a stabili circumstanțele decesului tânărului matematician. Vă vom ține la curent cu ultimele noutăți în acest caz care...

— Doamne fereşte! făcu Victoria, destul de tare cât s-o audă Octav din dormitor.

— Ce e, dragă? spuse acesta, de abia trezit.

— S-a sinucis un olimpic la matematică!

Răspunsul bărbatului veni din dormitor sub formă de mormăit. Victoria era frumoasă şi avea multe alte calități înrudite cu aceasta, însă se lăsa impresionată prea uşor de fleacuri mondene. Şi Octav avea dreptate: câteva prea scurte minute mai târziu, tânăra nu se mai putu stăpâni:

— Iubitule, hai că e tare! O să avem în curând un breaking news!

— Mai stau puțin în pat, se auzi glasul neimpresionat al bărbatului. Nu e nici 7...

Victoria dădu din cap, excedată, şi ridică volumul sunetului, nedorind să piardă niciun detaliu.

— ...de cea mai crucială importanță, pe care o vom aduce la cunoştința întregii țări în câteva minute, odată ce îi vom verifica veridicitatea. Până atunci, în altă ordine de idei, vă reamintim, un student de 20 de ani,

fost campion olimpic mondial la matematică, s-a sinucis azi-noapte în Bucureşti. El ar fi lăsat un bileţel în care afirma că a descoperit un lucru care l-a afectat atât de...

— Bine, bine, dă-l mai încet, că am venit! mormăi Octav, în pijama, trântindu-se pe canapeaua din sufragerie alături de tânără. Care era ştirea aia aşa de importantă?

— Nu ştiu încă, dar o vor anunţa în curând, deocamdată o...

Tânăra se întrerupse, rămânând cu gura căscată la televizor; până şi Octav trebui să recunoască faptul că era surprins. În direct, doi poliţişti o ridicau pe prezentatoare de la pupitru şi încercau să o scoată din studio. Mai mulţi colegi ai femeii interveniră, se ridică tonul, se îmbrânciră. Apoi transmisia se întrerupse şi începură din nou reclamele. Victoria schimba canalul, dar, ciudat, peste tot era publicitate.

— Octav, se întâmplă ceva, îţi zic eu. Nu e lucru curat! N-ai văzut că n-au lăsat-o să mai vorbească?!

— Hm, uite ce zice lumea pe Facebook, răspunse el cu nasul în telefon: „Dacă e adevărat ce am auzit, de azi omenirea se schimbă!". Şi: „Poliţia a întrerupt transmisia la trei posturi TV care încercau să difuzeze ştirea!".

— Dar care ştire?!

— Nu ştiu!

Se uitau unul la celălalt, bărbatul mai mult nedumerit, tânăra chiar alarmată, când deodată postul lor preferat îşi reluă emisia în direct, cu aceeaşi prezentatoare, de data asta cu părul răvăşit şi aproape isterică:

— ...ridicată de poliţie acum câteva minute pentru a mă împiedica să dezvălui ceea ce este cea mai şocantă ştire a tuturor tim-

purilor! Am fost dusă la dubă, însă în ultima clipă oamenii legii au primit ordin să mă elibereze, aşa că m-am întors în studio pentru a vă prezenta ştirea care ne va schimba viața şi felul în care o înțelegem... (Ascultă în căşti câteva clipe.) Am primit acum confirmarea, ştirea este adevărată! Ba mai mult, este strâns legată de misterioasa sinucidere a olimpicului! Iată despre ce este vorba, doamnelor şi domnilor: (vocea prezentatoarei se frânse o clipă, de emoție)... A fost descoperit un număr nou, până acum necunoscut, între 6 şi 7! Repet, între 6 şi 7 mai există un număr! Iar tânărul care şi-a luat viața azi-noapte a recurs la gestul disperat deoarece descoperise acest lucru, era în stare de Șoc Și...

— Soțul tău e sigur plecat din Bucureşti? întrebă neaşteptat Octav.

— Poftim?! Ce legătură are cu cifra?!

— Nu ştiu, dar din clipa ăsta nimic nu mai e sigur!

— Nu mă speria... N-are nicio legătură! E doar o cifră în plus, cui îi pasă?!

— Nu cred că înțelegi implicațiile... Dar Știi ce? Mai bine mă îmbrac.

— Exagerezi, iubitule! Cum să pleci?! Ah, stai aşa, că vorbeşte un profesor de mate!

— ...şi implicațiile existenței unei cifre până acum necunoscute. Păi în primul rând orice numărătoare, actuală sau trecută, este greşită. Nu suntem 7 miliarde de oameni pe planetă, revoluția n-a avut loc în 1989, noi cel mai probabil nu suntem în 2020, ci poate de-abia prin 1700, iar dvs., apropo, aveți copii?

— Da, doi.

— E posibil să greşiți! Dacă între 6 şi 7 mai există ceva, e posibil ca întreaga bază

de numerotație să fie dislocată, dată peste cap, în moduri greu de prevăzut. Apoi, va trebui să fie schimbate legi, condiții din contracte, sume plătite. Toate tastaturile din lume va trebui modificate pentru a face loc cifrei celei noi, iar salariile pe care le primesc oamenii sunt din clipa de față incorecte - şi încă nu ştim dacă prea mari sau prea mici! Apoi, gândiți-vă la orice clasament, top, la faptul că infractorii care au primit taxe de protecție pentru a comite ilegalități se vor simți înşelați la bani şi e posibil să aibă loc un val de crime şi violențe, sau să ne gândim la alegeri: dacă între 6 şi 7 există încă o cifră, alegerile, care au avut un scor foarte strâns, trebuie repetate, pentru că e posibil ca actualul guvern să fie ilegal la putere! Pe de altă parte, doamnă, această cifră crescută ca o măsea de minte în gura existenței e posibil să fie un lucru bun. Poate aşa universul va deveni mai coerent, poate multe mistere matematice sau ştiințifice vor putea fi elucidate, poate, cine ştie, piesele puzzle-ului lumii vor cădea unde trebuie şi vom pune la punct marea teorie unificată din fizică, poate chiar...

— Nu mai înțeleg nimic! exclamă Victoria. Cum e posibil să fie un număr acolo? Şase, şapte... Mai şi seamănă între ele cuvintele, sigur nu e nicio fisură acolo!

— Depinde, ricană bărbatul, care deja se încălța. Te-ai gândit vreodată că poate tocmai din acest motiv cuvântul şase seamănă cu cuvântul şapte?! Sunt singurele cifre al căror nume seamănă. Nu e dubios?

— Ia, ia, din nou breaking news!

— ...că nu a fost descoperită o cifră nouă între 6 şi 7, ci, şi a subliniat acest lucru,

a *apărut* o cifră nouă între 6 şi 7! S-o ascultăm vorbind chiar pe doamna profesoară.

— Acest lucru este şi mai grav - se auzi glasul profesoarei, puţin înfundat de transmisia prin telefon - deoarece ordinea firească a lumii, a universului va fi dată peste cap, poate chiar brutal, în moduri încă imposibil de prevăzut. De pildă, poate în seturile obişnuite de 6 pahare va apărea încă unul şi setul se va sparge; poate în clădirile mai înalte de 6 etaje va creşte de la sine unul nou, sfărâmând alte niveluri...

— Vicky, ia vezi paharele alea, mai bine le scoţi din cutie!

Femeia îl privi cu reproş şi dădu să deschidă gura pentru a-l pune la punct, supărată oricum pentru faptul că Octav se grăbea să plece, când acesta îi făcu semn spre televizor:

— Doamnelor şi domnilor, spunea prezentatoarea, am primit chiar acum încă o ştire de senzaţie, care sporeşte misterul din jurul descoperirii noi cifre. Este greu de crezut, dar tânărul olimpic nu este mort. El fusese declarat mort, după ce s-a aruncat de la etajul 7, însă

Palimpsest

Firicelul de apă iţit timid printre pietrele reci din munţii Germaniei, aparent fără nicio şansă, izbuteşte să crească, să prindă cheag, să strângă la sânul său apele din jur şi împreună cu acestea să erupă într-un şuvoi uriaş, care însă curge sugrumat între chingile ţărilor din aval, până când nu mai suportă strânsoarea şi, între România şi Ucraina, în dreptul bisericii din satul Pătlăgeanca, îşi câş-

tigă libertatea şi se despleteşte în două (apoi trei şi mai multe) curgeri cu nume predestinate: în sus pe brațul Chilia, sacrificat ascetic între hotarele celor două țări până la Marea Neagră, iar în jos, tocmai scăpată de strânsoarea țărilor, continuă veselă cu brațul Sf. Gheorghe, care, oricât ar tânji după mare, în drum spre aceasta găseşte răgaz să îmbrățişeze Tulcea într-o lungă mângâiere nesfârşită. Iar acolo, la vreo oră depărtare de oraş, pe un canal interior, şalupa duduia, carena despicând apa groasă pe canalul străjuit de sălcii grele. Nu mai avea mult şi în curând urma să intre pe brațul Sf. Gheorghe, după un drum obositor dar liniştit, pe care căpitanul, care crescuse pe malurile Dunării, învățase să înoate în aceasta, navigase în sus şi-n jos prin apele ei primitoare dar periculoase şi fuseseră mult timp doar ei doi, sub soarele zilei sau în adâncul nopții, îl mai făcuse de atâtea ori. Se însera, contururile malurilor începeau să se şteargă, fluviul să se întunece, până când avea să-i dispară aproape de tot din ochi dar să-i rămână, cu clipocitul valurilor, în urechi.

— Hei! Aici!

Un strigăt slab, acoperit de duduitul motorului, îi atrase atenția căpitanului. De pe malul drept, un bărbat, până la genunchi în nămolul acoperit cu stuf şi frunze, gesticula disperat. Căpitanul nu opri şalupa pe loc, dar încetini, în timp ce scruta zona cu multă atenție.

— Ajutor! Nu mă lăsați aici! urlă din nou bărbatul, încercând să fugă către ambarcațiune, însă de-abia mişcându-se prin apă şi noroi şi butuci şi crengi. Vă rog, aşteptați-mă! M-am pierdut! Mă puteți ajuta?!

Şalupa se opri complet, deşi motorul încă mergea. Căpitanul sparse întunericul tot mai adânc cu lumina albă, bogată, a farului. Cu acesta scană malurile, de ambele părți, speriind câteva păsări şi nişte broaşte care pleoscăiră sărind în apă, însă în rest nu distingea nicio altă siluetă, nicio mişcare.

— Trebuie să raportez mai întâi la căpitănie, strigă şi căpitanul. Aşa e regula!

— Raportați unde vreți, numai nu mă lăsați aici!

— Sunteți rănit? Mai e cineva cu dvs.?

— Nu!

Puțin mai târziu, şalupa despica din nou muntele de apă, îndreptându-se pe brațul Sf. Gheorghe către civilizație. Bărbatul, acoperit cu o pătură, dârdâia sorbind din cafeaua fierbinte, însă nu atât de frig, cât mai mult, aprecie căpitanul, de frică. Bărbatul părea în stare de şoc, iar după primele întrebări nu reuşise să afle nimic de la el.

— Cât mai avem până în oraş?

— Într-o oră ajungem.

Omul privi în jur; şalupa plutea în întuneric, parcă prea încet, luând în piept fluviul care voia s-o țină pe loc sau măcar s-o facă să se întoarcă din drum, şi legănându-se în bătaia valurilor, trasă parcă înainte de valul de lumină albă. Până la urmă, bărbatul începu să se mai liniştească.

— S-a întâmplat ceva acolo? îl întrebă liniştit căpitanul. Sunteți foarte afectat.

— Nici nu ştiu cum să vă zic...

— Domnule Manu, în calitate de căpitan, sunt obligat să ştiu ce e cu persoanele care urcă la bord. Când mergi

noaptea prin deltă nu prea întâlneşti oameni singuri rătăciți. Şi dacă dai, de obicei te gândeşti că pot fi contrabandişti.

— Nu sunt contrabandist!

— Dar ați văzut vreunul? Ați avut probleme cu ei?

— Aş fi vrut eu să fie contrabandişti!

Căpitanul se încruntă. Ce putea fi mai rău decât contrabandiştii?

— Sunt bucureştean, începu Manu. Pasiunea mea e pescuitul. Nu e prima dată că vin în deltă şi nici prima dată că vin singur. Nu sunt vreun băiat fricos de oraş. Îmi încarc bateriile când petrec aici două-trei zile şi nopți, singur cuc, în linişte, cu undița în apă. De fapt, asta şi făceam, acum vreo oră cred. Am simțit că-mi trage undița, era unul mare, l-am simțit. Eram concentrat acolo, îl agățasem şi încercam să-l aduc la mal, când...

Bărbatul fu întrerupt de un fior puternic şi vărsă puțină cafea pe pătură, dar căpitanul îi făcu semn că nu e nicio supărare.

— Deodată am auzit nişte şuşoteli, continuă după câteva clipe bărbatul. Am tresărit, sincer, dar nu-mi era propriu-zis frică. Mai ales că păreau mai curând şoapte de copii. „Cineva a venit cu familia în deltă şi ăia mici se țin de glume", am gândit în prima clipă. Apoi am văzut o mişcare în tufişuri, care s-au scuturat violent, şi au apărut două siluete. Nu le distingeam foarte bine, începuse să se întunece, şi inițial am crezut că sunt, după cum bănuiam, doi copii. Mă pregăteam să-i întreb ce fel de părinți îi lasă să umble de capul lor în deltă la ora aia, când mi-am dat

seama că erau prea slabi să fie copii. *Sau oameni.* Erau slăbănogi şi cu capul masiv. Atunci m-a cuprins groaza, nu mi-e frică de oameni, de animale, însă stârpiturile alea două îmi sugerau ceva, nu ştiu, mistic. Cu omul te bați, pe animal îl păcăleşti, dar ce te faci când eşti confruntat cu ceva *necurat*?

Nu-mi dau seama dacă rămăsesem blocat de stupefacție sau mă paralizaseră ei, cert este că nu m-am mişcat de acolo. Apoi cei doi pitici, că erau mici, până-ntr-un metru înălțime, au început să-mi facă semne oribile. În sensul că îşi unduiau brațele de parcă nu aveau încheieturi, era ceva scârbos în gestul ăla, care nu-mi era clar dacă însemna că mă cheamă sau mă gonesc. Eu nereacționând, au început să-şi vălurească şi mai tare mâinile, şi era şi mai rău.

Şi am fost deodată îmbăiat în lumină. Era o lumină orbitoare, care venea de undeva de sus şi era atât de uleioasă, de consistentă, de parcă făceam duș cu ea, parcă eram ud leoarcă. Deasupra mea, m-am uitat îngrozit, era ceva uriaş, poate metalic; m-am gândit, nu ştiu de ce că nu putea fi, la burta unui vapor.

— Şi ce era?

— Nu ştiu! Nu era avion sau elicopter, nu se auzea nimic şi trecea prea încet. Să fi fost un elicopter, l-aş fi auzit cu mult înainte şi aş fi fost cel mult intrigat, dar nu speriat. Lumina aia însă îmi dădea fiori reci, o spaimă cumva supranaturală... Apoi lumina s-a stins, iar chestia aia a țâşnit deodată în aer, sus de tot, a rămas puțin acolo, după care s-a repezit cu o viteză fantastică în altă parte şi

tot aşa. Simțeam acum că pot fugi, dar rămăsesem complet fascinat de mişcarea prin cer a obiectului ăluia. De fapt, nici nu părea un aparat de zbor, ci mai curând, după curbele smucite, imposibile, ai fi zis că e fasciculul de lumină al unei lanterne. Ca şi cum Dumnezeu, din Rai, căuta pe cineva cu lanterna pe pământ... După care lumina s-a stins uşurel, în timp ce era în aer, şi apoi a dispărut complet. Dacă după asta am auzit din nou şuşotelile acelea oribile sau eram doar înspăimântat şi aveam halucinații, nu ştiu, dar am rupt-o la fugă şi nu ştiu cât am alergat prin pădure când am auzit şalupa dvs...

— Ați avut o experiență interesantă acolo, admise căpitanul. Şi nu pun la îndoială buna dvs. credință, văd că sunteți în stare de şoc. Ce credeți însă că a fost?

— Mi se pare destul de evident, şopti bărbatul cu voce stinsă, însă mi-e şi frică să o spun.

Manu se uită în jur, la malurile din întuneric, ca şi cum se aştepta să vadă cum îl pândesc de acolo cele două siluete slăbănoage. Îşi trase pătura mai bine pe el şi continuă, parcă măcinând cuvintele:

— Sună poate stupid, dar cred că am văzut un OZN. Și extratereştri!

— Hm... Credeți în existența extratereştrilor?

— Ieri aş fi zis că nu, ridică din umeri bărbatul. Acum însă...

— Pe bună dreptate, încuviință căpitanul. Totuși, știți care e marea problemă aici? Unii zic, după cum știți și dvs., că OZN-urile sunt nave spațiale ale extratereștrilor.

Alții, că ar fi ființe de pe alte planete, oameni din viitor, dintr-o lume paralelă, umbre ale unor ființe sau obiecte dintr-a patra dimensiune, fenomene psihice, îngeri, demoni, câte și mai câte. Dar toate aceste ipoteze sună improbabil sau chiar absurd, ceea ce înseamnă că mai curând răspunsul corect nu e printre ele; și atunci zic: nu cumva e prea devreme să venim cu răspunsuri? Nu cumva deocamdată marea soluție este *să punem întrebări mai bune?* De pildă, în loc de „Sunt nave de pe alte planete sau nu?" ar trebui să ne întrebăm: „Ce altceva ar putea fi?". Pentru că răspunsul corect există, sunt convins, dar încă nu l-am găsit noi.

— Iar asta e destul de îngrijorător, pentru că am cam epuizat toate variantele! mormăi Manu.

— Pe de altă parte, fiecare epocă îşi are aparițiile ei. Noi vedem nave spațiale pentru că suntem în era spațială, în Evul Mediu vedeau demoni pentru că li se vorbea mult despre diavol şi iad, şi tot aşa... Dacă însă, de fapt, vedem nu nave extraterestre, nici demoni, nici fantome, ci un lucru de neînțeles, pe care fiecare generație îl investeşte cu sens în funcție de experiența ei?... Nu vă uitați aşa, am absolvit Academia Navală, nu sunt un simplu plutaş, zâmbi prietenos dar abia disimulat superior căpitanul. Şi, apropo, să ştiți că în jumătate de oră acostăm.

Auzind vestea cea bună, Manu se mai lumină puțin la față, permițându-şi chiar să-şi dea jos pătura şi să se ridice, întinzându-şi oasele.

— Așadar, continuă căpitanul, dacă cumva încercăm disperați să dăm un sens familiar acestor apariții, viziuni,

cum vreți să le ziceți, să le găsim o explicație, dar de fapt este ceva complet străin, complet diferit, ce nici nu putem înțelege?

— Dar ce ar putea fi atât de diferit?

— O să vă spun ceva ce am auzit cu mulți ani în urmă, i se adresă căpitanul, pe când eram un tânăr marinar, în primul meu an pe ocean, pe un mineralier. Mulți mateloți erau nişte brute, alții erau de treabă, dar indiferenți, însă colegul meu preferat era Dom' Profesor. Aşa i se zicea doar pe la spate, pentru că nu-i plăcea porecla asta. Reacționa urât când auzea „Dom' Profesor" şi insista să i se zică nea Pantazi. Avea vreo 50 de ani, destul de bătrân pentru meseria asta, dar era inimos şi muncitor. Încet-încet, văzându-mă mai şcolit decât ceilalți mateloți, ne-am împrietenit şi aşa mi-a spus într-o seară, la a doua sticlă de rom, că fusese, într-adevăr, profesor de fizică, ba chiar un fizician eminent. Însă descoperise lucruri atât de stranii, încât i se făcuse frică şi renunțase la studii şi la predat, dedicându-se vieții pe ocean. Bineînțeles, ceilalți mateloți spuneau că era un profesor care pur şi simplu înnebunise şi, sincer, nu ştiu nici azi care variantă era adevărată. În tot cazul, Dom' Profesor mi-a vorbit despre un lucru care cred că o să vă intereseze şi poate o să vă şi răspundă la nişte întrebări. Şi o să vi-l spun aşa cum mi l-a zis şi el. Sunteți familiarizat cu noțiunea de palimpsest?

— Am auzit cuvântul, dar nu mai ştiu ce înseamnă.

— Este un pergament de pe care, din diverse motive – cum ar fi că autorul avea nevoie să scrie ceva şi mai important, dar nu avea pe ce, pergamentul fiind scump şi

greu de găsit – s-a răzuit ceea ce fusese scris inițial şi s-a scris, evident, de mână, un text nou. Partea cea mai interesantă însă este că unele pergamente prezintă porțiuni în care se mai poate distinge textul vechi. Desigur, acest lucru este de mare interes mai ales pentru cercetători, de pildă istorici sau filologi, deoarece adesea pot fi descoperite texte despre care se credea că au fost pierdute. Sau comparația textului vechi cu cel nou poate evidenția o schimbare politică, să zicem o conducere care a deformat realitatea şi a impus consemnarea unui fals.

Ei bine, Dom' Profesor spunea că ecuațiile şi calculele pe care le făcuse timp de 20 de ani indicau că realitatea noastră, în care trăim toți, a fost clădită pe ruinele unei alte realități, rosti căpitanul pe un ton cât mai egal, dar cu toate acestea Manu tresări la auzul cuvintelor şi se aşeză la loc, învelindu-se cu pătura ca şi cum aceasta l-ar fi protejat de orice intruşi, din realitatea noastră sau din oricare alta.

— Cum adică altă realitate? şopti el fără putere, simțindu-se vulnerabil.

— Înainte de realitatea în care trăim azi, ar fi existat o alta. Nu ştim cum era şi ce era acea realitate, dacă existau oameni, dacă era foarte diferită de a noastră sau noi suntem copia ei. Realitatea aceea însă, spunea Dom' Profesor, a fost ştearsă şi peste ea a fost zugrăvită realitatea asta, pe care o simțim şi vedem şi mirosim. Numai că, din motive pe care nu le cunoaştem, pe alocuri răzbate puțin din vechea realitate. Cumva meşterul, cine o fi el, a fost poate neatent şi când a dat cu pensula sau cu pana sau cu dalta a lăsat puțin din ceea ce era înainte. Sau poate vechea rea-

litate s-a infiltrat, asemeni mucegaiului, în peretele realității noastre şi a început să se vadă prin ea.

— Bine, dar cine putea să facă asta?! Dumnezeu? Natura? Cine? Şi ce înseamnă de fapt „realitatea noastră"? Şi cum adică să ştergi realitatea?!

— Exact aceste întrebări l-au făcut pe Dom' Profesor să se lase de fizică, spuse căpitanul pe un ton neintenționat dramatic. El şi-a dat seama că pătrunsese pe un teren primejdios prin faptul că accedea la informaţii pe care mintea umană încă nu le poate asimila şi, ca atare, putea fi afectată de ele.

— Deci practic ce spuneți, OZN-urile sunt rămăşițe ale realității precedente?

— E posibil... Bine, pe vremea aceea nu se prea vorbea despre OZN-uri, însă profesorul mi-a exemplificat prin aparițiile de stafii, fantome, iele, spirite şi aşa mai departe. Şi cred că putem găsi o sumedenie de alte exemple care s-ar preta la teoria lui. Poate în Triunghiul Bermudelor există o pâlnie care se scurge în realitatea veche, poate avionul ăla dispărut în Oceanul Indian a ajuns şi el tot acolo, poate murmurul din Taos e şi el un vestigiu al existenței dispărute... Ideea însă e că nu știm *ce* sunt lucrurile acestea, pentru că nu știm cât de diferită era fosta realitate. Noi vedem aparate de zbor și ființe și fantome, însă dacă realitatea inițială era atât de diferită, încât vedem poate chiar echivalentul unor banale fenomene naturale? De pildă, dacă realitatea noastră ar fi, la rândul ei, suprascrisă, cei care vor veni după noi probabil s-ar speria îngrozitor când ar percepe trăsnetele sau fulgerele sau ninsoarea rămase de la noi...

— Bun, făcu Manu nerăbdător, dar de ce există aceste resturi ale fostei realități? Să fie o greşeală? Să fie neglijență? Să fie un fel de Easter egg? Să fi păstrat creatorul realităților un soi de supapă, pe unde să se elibereze tensiunea suprapunerii celor două straturi de realitate?

— Dom' Profesor mi-a sugerat altă variantă. El mi-a mai vorbit şi despre pentimento, spuse căpitanul aprinzându-şi o țigară. Acest termen este folosit pentru tablourile în cazul cărora pictorul s-a răzgândit, în timp ce picta, cu privire la aspectul final, compoziție, idee, efectuând schimbări, dar urmele compoziției inițiale rămânând încă vizibile, cu ochiul liber sau doar cu aparatură specializată. Există multe exemple binecunoscute, de pildă pictori celebri care pe când erau săraci nu-şi permiteau o pânză nouă şi sacrificau opere neterminate; sau ingerințe politice care duceau la acoperirea unor figuri indezirabile. Sau un personaj care se uită spre stânga atunci când toate celalalte privesc spre dreapta, motivul fiind că pictorul a găsit o idee mai bună, însă nu a vrut să mai şteargă personajul în cauză, pe care îl considera reuşit. Destul de interesant, cuvântul pentimento înseamnă în italiană căință, părere de rău, remuşcare. Creatorul a creat, însă la un moment dat şi-a dat seama că direcția în care mergea opera sa nu era bună sau nu era suficient de bună sau situația s-a schimbat sau a venit cu o dezvoltare şi mai interesantă – cine poate şti?! Cert este că e posibil ca, în timp ce clădea realitatea, brusc să-i fi imprimat altă direcție, însă fără să mai şteargă tot ce făcuse până atunci, ci păstrând unele părți. De ce? Nu ştim. Poate era prea greu să şteargă totul, poate îi plăcuseră acele porțiuni pe care le-a

lăsat şi care au un alt sens, însă noi le judecăm după experienţa noastră. Creatorul a început să creeze o lume, dar a abandonat-o sau aceasta a evoluat în mintea lui în altceva, complet diferit, însă fiind foarte mulţumit şi de acea primă formă, pe care n-a avut inima s-o distrugă, a lăsat-o pur şi simplu acolo, cuprins de regret la perspectiva de a o şterge.

— Extraordinar! şopti Manu, din pătură. Adică OZN-urile sunt remuşcarea lui Dumnezeu?

Căpitanul zâmbi şi ridică din umeri, cârmind către luminiţele din zare ale oraşului.

— Dar dvs. personal, dle căpitan, care credeţi că e explicaţia pentru existenţa acestor rămăşiţe ale realităţii?

— Eu, domnule Manu, cred că nu e nici greşeală, nici neglijenţă, nici nostalgie. Cred că motivul e altul. Cred că, pur şi simplu, acel cineva care a lăsat în realitatea noastră fragmente din vechea realitate *a vrut să ne ofere ceva în plus*. Dar nu ceva clar, o simplă informaţie, ci ceva care să ne intrige, să ne facă să gândim, să ne inspire, să ne stimuleze creativitatea. Un lucru lăsat intenţionat acolo ca să ne pună mintea la contribuţie, să ne dezmorţească gândirea în caz că am uitat să fim curioşi, să căutăm mereu ceva nou, să descoperim, să inventăm, să inovăm. Nu contează atât de mult ce înseamnă peticele astea de realitate, aparent fără sens; ci mai curând contează să găsim ţesătura din care ar putea face ele parte sau, de ce nu, să ţesem noi înşine ceva nou pornind de la peticele lăsate de el. Pe de altă parte, peticele astea lăsate la vedere e posibil să fi fost doar nişte proiecte abandonate, sau nişte notiţe,

sau poate o idee de realitate în jurul căreia nu a mai avut timp sau chef sau inspirație să clădească – cel puțin nu pe moment. Dar nu a vrut să le distrugă, ci le-a ascuns în noua realitate şi poate într-o bună zi le va relua şi le va desăvârşi, cine ştie?

— Cred că înțeleg, dădu din cap Manu. Pe vremea când pictam, a venit la mine o cunoştință, ca să-i arăt câteva tablouri de-ale mele. Le-am expus pe unul dintre pereți, el nu a zis nimic, dar a întins degetul spre un colț al încăperii: „Nu mi le arăți şi pe cele de acolo?" „Ah, nu, alea sunt neterminate. Le păstrez că poate le reiau altă dată, când o să am inspirație. Deocamdată sunt doar nişte schițe, nişte încercări." „Şi ce dacă? Pune-le între cele terminate. Tocmai ăsta e farmecul, nu da totul mură-n gură, lasă privitorul să aibă impresia că e martor la crearea tabloului, sau lasă-l să-şi isprăvească în minte, în suflet pictura. Cine se pricepe o să înțeleagă!"

— Exact, confirmă căpitanul.

— Mă întreb, continuă Manu, și dacă fosta realitate nu era mai bună sau mai frumoasă ca a noastră...

— Nu cred că e bine să speculăm în direcția asta. Ne-am simți apăsați de un păcat originar gata instalat în noi. Ne-am simți vinovați că realitatea aia frumoasă a fost eliminată ca să existăm noi, realitatea asta a noastră dură și grea. Ne-am întreba de ce n-a rămas lumea mai bună... Dar ne-am chinui în zadar, pentru că nu vom afla niciodată.

— Vreți să ziceți că ștergerea realității mai frumoase nu ar fi corectă, însă nu noi hotărâm, ci creatorul? Are sens...

Cei doi bărbați tăcură apoi o lungă perioadă, muncit fiecare de gândurile sale. Şalupa ajunse, în cele din urmă, la faleza Tulcei, becurile rare și prea puținii oameni prezenți făcând şi locul acesta cumva sinistru.

— Vă mulțumesc, mi-ați salvat viața, îi strânse mâna Manu la plecare. Vă caut mâine dimineață ca să vă returnez hainele... Ştiți, mi-ați mai dat puțin curaj cu explicația dvs. Deodată nu mi se mai pare atât de rău sau absurd ceea ce am văzut. Ştiți cum e, respingem din teamă instinctivă ce nu cunoaştem. Dacă însă îi dăm o explicație, o formă familiară, avem de unde să-l apucăm și poate chiar reușim să-l înțelegem.

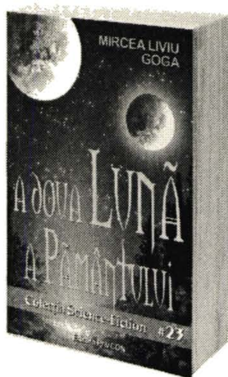
— Mă bucur să aud. Vă mai întoarceți să vă luați lucrurile din deltă, dle Manu?

— Aşa aş vrea...

Şalupa se îndepărta de faleză, de pe care Manu îi făcea cu mâna. Căpitanul îşi aprinse încă o țigară. În jurul său, Dunărea curgea vârtos, abundent, implacabil şi, îşi spuse bărbatul, poate că spăla în fiecare clipă resturile realității preprimordiale, puțin câte puțin în fiecare secundă, în fiecare zi, în fiecare mileniu, până când, într-o bună zi, vechea existență de dinainte de realitatea noastră avea să dispară complet şi poate de-abia atunci creatorul va putea spune că treaba lui s-a încheiat şi că opera sa e, în fine, completă.

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

"Vrei o carte care să te țină cu sufletul la gură de la prima la ultima pagină? Asta este!"

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre puținii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

Întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești inițiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*
Autor: *Mircea Liviu Goga*
Nr. pag.: *320*
Colecția Science-Fiction: *#23*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Când rachetele aztece începuseră să spulbere clădiri și cartiere întregi din Londra, în atacul-surpriză din 1940, care deschisese Bătălia Angliei, desfășurat de pe portavionul incaș Viracocha, Kriedscheider era un scharführer SS detașat în Anglia aliată. El se distinsese conducând un comando pe puntea unui cuirasat aztec unde inamicii se pregăteau să spintece pieptul mai multor prizonieri și să le mănânce inimile cât oamenii erau încă vii, un ritual de mulţumire a zeului lor Huitzilopochtli; comandoul lui Kriedscheider salvase absolut toţi prizonierii, iar el fusese înaintat în grad.

ISBN 978-606-9057-31-5
9 786069 057315 >